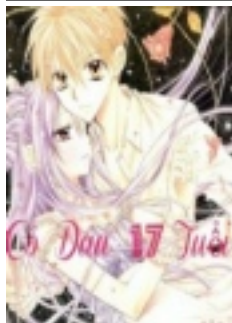

Cô Dâu Mười Bảy Tuổi

Contents

Cô Dâu Mười Bảy Tuổi	1
1. Chương 1: Hôn Nhân Và Sự Sắp Đặt	2
2. Chương 2: Gặp Gỡ	4
3. Chương 3: Được!tôi Sẽ Chơi Cùng Cô	6
4. Chương 4: Mới Chỉ Là Bắt Đầu Thôi	9
5. Chương 5: Hấn Hương Ấn Độ	12
6. Chương 6: Nguyên Nhân	15
7. Chương 7: Sự Tiến Triển	17
8. Chương 8: Đính Hôn	19
9. Chương 9: Cuộc Sống Mới	21
10. Chương 10: Người Thứ 3	23
11. Chương 11: ..như Thế Cũng Tốt...	26
12. Chương 12: Trồng Trãi-một Cảm Giác Lạ	29
13. Chương 13: Tại Sao Ngay Đến Lúc Đây...anh Vẫn Còn Lừa Dối Em”	33
14. Chương 14: ...thái Độ Đó Là Sao	36
15. Chương 15: Hiểu Lầm Nối Tiếp	41
16. Chương 16: Cuộc Gặp Bất Ngờ	44
17. Chương 17: Vô Hình	49
18. Chương 18: Em...có Thể Tự Do	51
19. Chương 19: Hãy Làm Người Anh Yêu Được Hạnh Phúc	56
20. Chương 20: Hóa Giải...hạnh Phúc Ngọt Ngào	58

Cô Dâu Mười Bảy Tuổi

Giới thiệu

Hoàng Kim Gia,tên thường gọi là gia gia(hjjj,lấy tên mình cho hj),là tiểu thư gia tộc hoàng ngọc,một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-muoi-bay-tuoi>

1. Chương 1: Hôn Nhân Và Sự Sắp Đặt

Nó bước xuống khỏi giường, đi vào nhà tắm, nhìn vào gương, 2 con mắt nó đỏ lòm, sâu hoắm khuôn mặt hốc hác đi chỉ sau có một đêm suy nghĩ và mất ngủ. Nó chưa thể hoàn hồn đc, h đây đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng, quay cuồng. Vì chỉ còn chính xác một tuần nữa nó đã là “hoa đã có ck, gái đã có chủ” (thương nà)

.....

quay trở về 14h trc

*tại khách sạn karika

-what?????nội vừa nói j vậy ak, 1 tuần nữa con sẽ kết hôn sao-nó nói to, giọng ngạc nhiên xen lẫn thaats vọng-vấn đề này nội đã bao giờ nói với con đâu, hơn nữa, năm nay con mới 17 tuổi mà nó cố tìm ra lí do để thuyết phục nội nó.

-gia gia, bình tĩnh đi nghe nội nói này con-tiếng nội nó từ từ, đều đều-nội biết năm nay con mới 17, nhưng không sao cả, với thể lực của 2 gia tộc chúng ta thì việc này có gì là khó đâu, con không phải lo-nội nó nói cứ như là lo nó nghĩ sẽ không làm được vậy ấy, hjc-hơn nữa, 2 con cùng tuổi, kết hôn xong sẽ cùng nhau đi du học, chuyện học hành giúp đỡ lẫn nhau rất được đó gia gia-nội nó cầm tách trà nhấp 1 ngụm rồi nói tiếp-mà còn nữa, nội làm thủ tục chuyển con đến trường sky rồi, ngay ngày mai con sẽ đến đó cùng học với windy.

-tại sao nội lại làm thế, nội chưa từng hỏi qua ý kiến của con-gia gia nói trong tiếng nấc, nc mắt giàn giụa tỏ vẻ bất đồng kèm theo sự nài nỉ mong nội nó có một chút thương cảm nhưng chưa dứt lời nội nó đã nói tiếp

-việc này ta đã cân nhắc khá lâu rồi, 2 bên họ hàng gia tộc rất hợp với nhau, windy là 1 chàng trai bản lĩnh, tốt bụng, là người “duy nhất” hợp với con-nội nhấn mạnh 2 từ “duy nhất” làm nó thấy đã hết hi vọng thật rồi. Nó không cam tâm, 17 năm trời chưa 1 mảnh tình vắt vai, chưa biết mùi vị tình yêu thế nào, nó không thể trao gửi bản thân mình cho 1 người mà nó k hề yêu (ai biết được có yêu hay là phải dùng từ “quá yêu”, hoo). Nó vẫn nghe danh windy trên các phương tiện báo chí, ti vi, anh ta quá nổi tiếng, mới 17 tuổi đã trở thành một nhà kinh doanh tài ba thứ thiệt, nhưng cũng không yits các vụ xicandal về việc “hào hoa” với nhiều nữ sinh, ca sĩ, diễn viên.... Nó quyết không thể lấy 1 ng như thế đc, không thể đc. Nó bình tĩnh, nhìn về phía nội với ánh mắtthương nhất có thể, nững ng nui:

-Nôiiiiiiiiiiii!-tiếng nội kéo dài cả tỉ kilomet ma gia gia đến đau đầu, hjc(-nội nghĩ lại đi mà, con đời này sẽ không lấy ck đâu-vừa nói nó vừa chạy qua vòng tay ôm lấy cổ nội nó, má áp má nội nó lời nói hết sức...sững nịnh-con muốn cả đời ở bên nội kia, hjc, nội cugn không muốn xa con phải không,, con bit nội thương con nhất mà...hjjjj

-Gia gia ngoan, nội cũng thương con, nhưng vì hạnh phúc của con, nội không thể ích kỉ giữ con lại cho riêng mình được, nội tin chắc rằng con sẽ hạnh phúc khi bên cạnh windy-nội cầm tay nó ánh mắt ..van nài...vỗ vỗ vào mu bàn tay nó tỏ vẻ trấn an, sắc mặt biến đổi chút ít nhìn đứa cháu nội mà lòng ông không muốn xa. nếu như các lần trc thì nội nó sẽ không dẫn đo mà gặt đầu cạ rụp, nhưng riêng chuyện này thì....

Gia Gia rút tay lại, nhìn nội nó rưng rưng mà, ánh mắt không 1 từ nào có thể diễn tả chính xác hết được, nó cầm túi, chạy thật nhanh ra khỏi phòng k quên “hét” lên một câu “con hận nội, con ghét nội, nội không thương con....” nó lao như bay ra chiếc xe mēcar đỏ thời trang, phi thật nhanh về nhà (nhưng không phải nhà đâu, gia gia choáng ngợp rằng cái nhà sao to bằng cả chục cái nhà gia gia thật luôn, hjc), đóng cửa lại, nó nằm khóc mà không hề ăn tối, mọi người trong nhà (cả gia nhân nữa, vì nhà nó coi all đều là 1 mà,, hjjj, tốt bụng ghê luôn nha) đều lo lắng cho nó, thường ngày nó cười nói vui vẻ khi về nhà, vậy mà hôm nay.....không ai có thể giúp nó được...hjc, khổ thân

.....

*tại nơi khác: gia tộc họ lăng

Lăng Minh Khán vs all mọi ng trong nhà

-tuần sau sẽ là lễ đính hôn của windy với tiểu thư nhà họ hoàng, hoàng kim gia, tôi nói vậy để all mọi ng biết đường chuẩn bị trc.

all mọi người dường như đã biết trc nên không ai tỏ vẻ ngạc nhiên hay phản đối gì,nói đúng hơn là họ vui mừng khi thiếu gia nhà họ sắp kết hôn cugn tiểu thư....đài cácnhất đất nc,riêng chỉ có một người quá bất ngờ với tin này nên đã hét rất to,làm.....nứt cả toàn biệt thự,,,(hjc,giagia nói hơi quá,,hjjjjj)

-nội nói j vậy?tại...tại...tại sao cháu không hề biết trc chứ-giọng run run đầy bất ngờ

-thì h ta ns rồi đó thôi-ông Kha nhẹ nâng cốc trà nhâm nhj

-nhưng con k hề biết cô ta là ai,ng thể nào,có hợp vs con hay k....windy ns một hợp nhwung chưa hết thì bị ông Kha cắt ngang

-tiểu thư gia gia mà con k biết sao-ông nheo nheo mắt nhìn sâu mắt windy-ta k tin đc đó,nhưng không sao,nếu con không biết thì ta sẽ nói cho con biết-giọng ông lại từ từ,đều đều phát ra-gia gia là cháu nội bạn thân ta,con bé rất xinh,giỏi dang,hơn nữa,nó sau này sẽ là cánh tay đắc lực giúp cháu về vc phát triển sau này(thâm quá,hjc)

-nhưng quá đột ngột,con phản đối-windy mặt phừng phừng vì nóng giận-con sẽ không kết hôn vs cô ta,1 kiêu tiểu thư “NHÀM CHÁN”,nội đừng ép con-anh quả quyết dứt khoát và nhấn mạnh từng từ nhu tỏ ý phản đối nội anh(hjc,dám chửi gia gia nhà mình là tiểu thư nhàm chán sao,tên này thật đáng ghét mà,chắc hẳn ta chỉ thích những loại đàn bà lẳng lơ thôi,,hjc hjc,khổ thân gia gia nhà mình...huuuu()

ông Kha nhìn đứa cháu“*** xoong”,ý quên,*** tôn của mình,đưa tay ôm ngực trái vỗ vỗ(chắc bệnh tim oy,hjc,sợ quá)nhìn windy noi”cháu dám cãi lời nội sao...cháu...cháu...rồi ông ngã xuống ghế,mọi ng chạy nhanh lại chỗ ông,hjc,đúng thật,bệnh tim của ông lại tái phát rồi(troy,những ng giàu sao hay bị bệnh tim vậy cà)windy thất thần trong giây lát,nhanh chóng chạy lại đuổi hết mọi ng ra để ông đc thở,quỳ xuống xoa xoa ngực ông nói:

-nội thắng rồi,con đồng ý là đc chứ j(xí,làm như là hẳn ta cưới gia gia nhà mình là điều khổ sở nhất vậy,hjc,ghét quá),nội đừng có xảy ra chuyện j cả nha,nội....

.....

*trở về hiện tại:

nó bước xuống lầu,nhìn về mặt hồ hác ò nó mà ạ cugn thương(giagia cugn vậy,hjc)thấy nội nó ngồi uống trà ăn sáng đọc báo ở phòng ăn,nó giận k thêm chào,định bỏ đi luôn thì bị nội gọi lại

-gia gia,con vẫn giận nội chuyện hwa sao?

-....-nó yên lặng k đáp

-con ăn sáng rồi đến trg sky đi,nội đã sắp xếp all cho con rồi

giờ thì nó buồn xuôi all thật rồi,ukm,nó sẽ nghe theo lời nội nó thôi

-vâng,con biết rồi-rồi nó ngồi xuống bàn ăn sáng nhwung chẳng an gì,chỉ uống 1 ít sữa ,sau 5“,nó đứng dậy chào nội rồi bước ra ngoài,lên chiếc xe quen thuộc tiến thẳng tới trường”sky”

.....

một chiếc xe thời trang đồ mang nhãn hiệu mēcar nổi tiếng xuất hiện trước trường làm cho nhiều ánh mắt của hc sinh đổ dồn về,hơn nữa,từ trong xe bước ra một cô gái...phải nói sao nhỉ....tiên nữa giáng trần thì đúng hơna trắng,tóc đen nhánh tự nhiên được cột cao phía sau,cô mặc đơn giản 1 chiếc quần jean nhưng k làm mất đi nét đẹp của 1 nàng tiểu thư đài các,chiwcs áo canh trắng cững chiwcs cặp đeo ngang hông làm tăng thêm sức hút cho cô,càng ngày càng đông ánh mắt đổ về,ánh mắt ngưỡng mộ có,cảm mến có..và cả,...ganh ghét cũng không thiếu nhưng cô k quan tâm,vì đơn giản,cô là HOÀNG KIM GIA-cháu nội duy nhất của gia tộc họ hoàng cao quý.(hoo,về đẹp trở phú,tự tin lên ss gia gia)

cốc cốc cốc....

-mời vào!-nghe tiếng gõ cửa,hiệu trưởng trần lên tiếng mời vào,gia gia bc vào,chưa kịp nói j thì ông ta đã lên tiếng trc

-tiểu thư gia gia,tôi đã đc ngài chủ tịch trình bày về cô rồi,ngay bây giờ nếu k phiên mời tiểu thư theo tôi lên nhận lớp luôn-gia gia đã đc nội nó nói trc nhưng vẫn bất ngờ trc thái độ“thái quá”của ngài hiệu trưởng,nó ậm ừ gật đầu và theo ông

nó bc vào lớp trong rất nhiều ánh mắt nhìn,đây là lớp đặc biệt,tập trung những cậu chủ,tiểu thư của các dòng họ cao quý của cả nc,lớp chỉ gồm 25 học sinh(cả nó nữa các bác)tất cả những ng này thật sự giỏi giang,nhưng tính cách thì k thể biết trc đc

-chào tất cả mọi ng,tôi là hoàng kim gia,mọi ng thích có thể gọi tôi là gia gia cũng đc,như thế tôi sẽ rất vui-vừa ns vừa khuyến mãi nụ cười“thiên thần”-mong mọi ng giúp đỡ nhiệt tình-cúi đầu 45 độ

kết thúc lời gthieeu jngắn ngủi nhưng hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên

-em sẽ ngồi cùng với thiếu gia LĂNG MINH LONG

2. Chương 2: Gặp Gỡ

ó bước vào lớp trong rất nhiều ánh mắt nhìn,đây là lớp đặc biệt,tập trung những cậu chủ,tiểu thư của các dòng họ cao quý của cả nước,lớp chỉ gồm 25 học sinh(cả nó nữa các bác)tất cả những ng này thật sự giỏi giang,nhưng tính cách thì k thể biết trc đc

-chào tất cả mọi ng,tôi là hoàng kim gia,mọi ng thích có thể gọi tôi là gia gia cũng đc,như thế tôi sẽ rất vui-vừa ns vừa khuyến mãi nụ cười“thiên thần”-mong mọi ng giúp đỡ nhiệt tình-cúi đầu 45 độ

kết thúc lời giới thiệu ngắn ngủi nhưng hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên.riêng chỉ có 4 “tiểu thư” và một“thiếu gia”ở phía cuối lớp thì không thềm vỗ tay,họ tỏ ra chẳng cần bận tâm đến sự tồn tại của nó,ngược lại mấy“tiểu thư”còn nhìn nó bằng những ánh mắt kinh khinh khó chịu mà cất lời“vàng ngọc”

-xí,tưởng thế nào,nhìn cũng chẳng hơn mấy đứa dân thường

một“tiểu thư”có vẻ như là....(eo,gia gia chẳng diễn tả nổi,buồn nôn chết đj được ý),ông ọ vừa nói vừa tựa đầu vào vai thiếu gia nhà ta,(ọ)

-ukm,đúng thật,cái gì mà tiểu thư đòi các,không bằng mấy con“tiện nữ”bên ngoài”

lại một tiểu thư“sửa”thêm vào nà,cô này thì còn phải nói,so với cô trc thì ăn đứt về mặt“ăn nói”và bay bướm,vừa nói vừa đưa tay ôm vòng qua thiếu gia đó,hắn ta cũng qua tay ôm lại,vuốt tóc ả(hjc,đểu không chịu đợc).chưa hết,lại thêm một tiếng bon chen vào,về mặt hung hăng lắm

-chỉ cần 3 hôm thôi,có thể hạ gục nó,ít nhất là buộc nó phải ra khỏi trường này

liệu có làm đợc không bà chị,tưởng gia gia nhà tôi dễ nạt vậy ak,mơ đi cưng

tên đó thì cười ha hả đưa tay nhéo mũi con nhỏ vừa nói(ọ),tình tứ lảm lảm ý.nhưng có nàng nào biết đợc trong lòng hắn ta đang nghĩ gì đâu,hắn thừa biết rằng cô gái kia đâu dễ bị mất tiểu thư“yếu ớt”này hạ gục đợc chứ,chỉ là hắn vẫn để yên đó để xem những vở kịch kinh chiến của“những bà vợ”mà thôi.vừa cười hắn vừa đưa tay vuốt ve 2 ả bên cạnh mà buông lời sủng nịnh

-các em ăn đút nó rồi,không cần tỏ vẻ tức giận vậy đâu....háy là các em sợ về....về đẹp của mình

vừa nói hắn vừa xoay nhìn

-cái gì,còn lâu nhé-tỏ vẻ giận-nó đã bằng 1/10 chưa?

-thôi nào,anh chỉ đùa chút thôi,các em là xinh nhất mà

hắn cười điệu sát gái,cộng thêm những lời sủng nịnh vừa rồi khiến các tiểu thư nhà ta cười tươi roi rói(xí,nhưng mà xấu như ma ý,lêu lêu)

.....

-kim gia,em sẽ ngồi cùng với thiếu gia LĂNG MINH LONG-nói rồi ngài hiệu trưởng chỉ tay về phía...đó đó....và đập vào mắt gia gia nhà ta là cái cảnh đó đó,một thằng“sở Khanh”hết biết đang vuốt ve mấy ả lăng

lơ.đến lúc này nó vẫn chưa hề biết biết đó chính là“chồng tương lai”của nó.nhưng ấn tượng đầu tiên về hân thì không tốt chút nào.Minh Long chẳng NGẠC NHIÊN VỀ CHUYỆN NÀY CHÚT NÀO,hân thử biết từ chuyện học cùng trường đến cùng lớp và ngồi cùng chỗ đều là do chủ ý sắp xếp của“2 lão gia”nhà nó cả,Mấy ả kia đang được lên mây thì đột nhiên phải ngã nhào xuống đất khi câu nói của ngài hiệu trưởng vừa kết thúc,túc đến xì khói nhưng không thể làm gì được đành phải trở về chỗ ngồi của mình nhưng vẫn không quên nám cho nó những ánh mắt tia lửa điện cháy da cháy thịt

nó bước tới chỗ ngồi củ mình mà chẳng thèm quay lại nhìn hân(để làm gì chứ,xem cái bộ mặt đẹp trai chết ng chắc,oh no no,dại gì...hee) làm hân ta giận đến tím tái mặt mày.nó có cảm giác kinh khinh hân ta thể nào đó,“sở khanh”ư?,”lãng lơ,hoa lá”ư?.....có thể lắm,nó không thích những ng đàn ông kiêu như thế.nó cố ngồi thật xa hân(vì thấy đang có một chỗ ghế trống nữ mà k có ai ngồi),nhưng vừa mới định ngồi sang thì 1 cậu hs bước tới chỗ đó,đặt cặp xuống,nhìn nó cười“điều mê hồn nhiếp ảnh nà”nói:

-hjjj,sr ng đẹp nhá,chỗ này có chủ rồi

nó đơ người tầm 3s rồi bắt giác trở về hiện tại,cười đáp lại cậu ta cũng bằng nụ cười chết ng k kém,nói:

-hjjj,xin lỗi nha,mem mới nên hok biết-rồi đưa tay ra-xin chào bạn,mình là kim gia,cứ gọi mình là gia gia nếu cậu muốn,mình làm bạn nhé-cười tiếp

“một cô nàng đầy cá tính và xinh đẹp”-đó là ý nghĩ đầu tiên của cậu ta,cười,rồi đưa tay ra bắt lấy nó

-thật hân hạnh cho tôi quá,thưa tiểu thư-cúi đầu 45 độ chào-tôi là Lê Nhất Duy,may mắn được làm quen

điều bộ của nhất Duy làm nó cười không hết,có vẻ như họ rất hợp nhau nên đã nói chuyện rất nhiều,điều này khiến ột ai đó không được vui cho lắm,tức giận cả về nó và cả thằng bạn thân nên đã nhảy xổ vào xĩa ngang

-ê này nhất Duy,vợ của bạn thì cấm đụng vào nhá-vừa nói vừa đưa tay qua quàng lấy cổ nó và kéo mạnh vào lòng.

nó cũng như Nhất Duy chưa hiểu mô chi gì cả,nhất là nó,cái gì chứ“vợ của bạn”ai là vợ của tên“sở khanh”nhà mi.nó đơ người nhìn về phía tên đáng ghét vừa nói.Hân nói tiếp,như là gọi cho nó nhớ gì gì đó(tưởng gia gia nhà mình giả bộ,xí,thèm chắc)

-tiểu thư gia gia,vậy ra ngài chủ tịch,nội của tiểu thư chưa cho biết chuyện gì sao-vừa nói ánh mắt nheo nheo cười nhìn nó,điều điều không tả nổi-cái tên windy liệu có gọi cho tiểu thư liên tưởng đến ai không....haa- vừa nói hân vừa cười một điệu gian manh mãnh thú

đến đây thì gia gia đã đơ toàn tập rồi,giờ nó mới nhận ra sự sắp xếp trùng hợp đáng ghét của nội nó,nó thật sự không thể ngờ được,cong Nhất Duy thì như hiểu ra chuyện gì đó,mỉm cười(nhưng trong lòng chắc có chút đau đấy,,hjjj)nói

-à,ra là vậy....-nhìn gia gia-tớ biết rồi,tất nhiên là vợ của bạn hiền thì ta không nên đụng tớ rồi,chúc mừng cậu windy,“một cô vợ xinh đẹp và...khá là cá tính”-nói nhỏ vào tai windy rồi quay qua nó cười-cười(hjc,lại cười)

còn windy giờ thì tỏ ra đắc ý,cười gian manh không tả nổi,gia gia cứng đơ,bất thần.và họ đâu biết ở phí trên tất thấy 6 con mắt đang nhìn họ,ánh mắt tức giận đỏ đôn hết vào chỗ nó,... hjc hjc,khổ thân gia gia quá)

-anh vừa nói gì mà giờ dám gần con tiện nhân-một ả tt nhìn long rồi quay qua nó,vừa nói trong ngọn lửa ở đáy mắt,tay nắm chặt lại(xí,làm đc gì nào,tưởng ngon hả cô,cô ms đúng là tiện nhân thì có)

đừng nóng tính,cứ để ả đó,chúng ta sẽ xử đẹp-nói cười nửa miệng(mụ này ghê hơn cà)

.....

một ngày trôi qua với quá nhiều mệt mỏi,vừa về đến nhà đã nghe bác lâm-là quản gia nhà nó nói:

-thưa tiểu thư,chủ tịch dặn dò rằng sau khi cô trở về thì ngay lập tức chuẩn bị để đến khách sạn karika để gặp mặt bên gia tộc cậu Minh Long ạ-vừa kính cẩn chào và cúi đầu

-cháu biết rồi-nó mệt mỏi đáp rồi lên phòng

15 phút sau,nó bước xuống trong một bộ váy trắng trang nhã,tóc giờ đã thả ra,nó chào mọi người rồi nhanh chóng ra xe và tiến thẳng tới khách sạn.những gì xảy ra của ngày hôm nay thật sự nó không ưng ý chút nào,nghe qua nhưng giờ mới tận mắt chứng kiến,nó làm sao mà có thể lấy 1 ng chồng hoa lá như vậy được chứ,hắn ta chẳng khác nào cháu nội tổ tổ của sở khanh(trời,cháu nội của ngài Minh Kha tốt bụng rõ ràng cà),thái độ của hắn không tài nào qua được mắt nó mặc dù đã cố gắng không để ý,hết ôm ả này lại vuốt ả kia,rồi nó nghĩ đến cuộc sống sau này của mình chẳng nhẽ cứ phải chịu đựng cảnh hắn ta như vậy với những ng con gái khác ngoài nó(trời,chưa gì đã nghĩ xa vậy ss gia gia),nhưng tất cả đó chỉ là suy nghĩ của nó thôi,nó vẫn biết rằng dù đồng ,ưng thuận hay không thì....tất cả đã được sắp xếp hết rồi,nó không thể chạy trốn đến nơi nào để thoát được ,nhưng chẳng nhẽ...cuộc đời nó lại thế....không,không thể,.....chỉ còn cách duy nhất để nó không phải chịu đau khổ khi sống cùng hắn....đó là hắn phải bỏ được cái tính trăng hoa ,hoa lá đó,nhưng để làm được điều đó thì....thì..chỉ có một cách....một cách duy nhất mà thôi....hắn phải YÊU NÓ THẬT LÒNG VÀ TOÀN Ý....nhưng....nhưng...làm sao có thể làm được chuyện đó(ss gia gia ơi,sao không tin vào bản thân mình vậy,cốt là ở chân tình cà).....

cứ suy nghĩ lung tung....mà nó chẳng biết mình đã dừng lại trc cửa lớn của khách sạn khi nào.

15 phút sau,nó bước xuống trong một bộ váy trắng trang nhã,tóc giờ đã thả ra,nó chào mọi người rồi nhanh chóng ra xe và tiến thẳng tới khách sạn.những gì xảy ra của ngày hôm nay thật sự nó không ưng ý chút nào,nghe qua nhưng giờ mới tận mắt chứng kiến,nó làm sao mà có thể lấy 1 ng chồng hoa lá như vậy được chứ,hắn ta chẳng khác nào cháu nội tổ tổ của sở khanh(trời,cháu nội của ngài Minh Kha tốt bụng rõ ràng cà),thái độ của hắn không tài nào qua được mắt nó mặc dù đã cố gắng không để ý,hết ôm ả này lại vuốt ả kia,rồi nó nghĩ đến cuộc sống sau này của mình chẳng nhẽ cứ phải chịu đựng cảnh hắn ta như vậy với những ng con gái khác ngoài nó(trời,chưa gì đã nghĩ xa vậy ss gia gia),nhưng tất cả đó chỉ là suy nghĩ của nó thôi,nó vẫn biết rằng dù đồng ,ưng thuận hay không thì....tất cả đã được sắp xếp hết rồi,nó không thể chạy trốn đến nơi nào để thoát được ,nhưng chẳng nhẽ...cuộc đời nó lại thế....không,không thể,.....chỉ còn cách duy nhất để nó không phải chịu đau khổ khi sống cùng hắn....đó là hắn phải bỏ được cái tính trăng hoa ,hoa lá đó,nhưng để làm được điều đó thì....thì..chỉ có một cách....một cách duy nhất mà thôi....hắn phải YÊU NÓ THẬT LÒNG VÀ TOÀN Ý....nhưng....nhưng...làm sao có thể làm được chuyện đó(ss gia gia ơi,sao không tin vào bản thân mình vậy,cốt là ở chân tình cà).....

cứ suy nghĩ lung tung....mà nó chẳng biết mình đã dừng lại trc cửa lớn của khách sạn khi nào.

3. Chương 3: Được!tôi Sẽ Chơi Cùng Cô

nhân viên khách sạn nhanh chóng tiến về phía nó chào lịch sự và xin phép để anh ta được đưa xe đến bãi,nó cười đáp lễ và nhanh chóng tiến về căn phòng mà nơi đó đã có nội nó chờ sẵn,tất nhiên là không thể thiếu được thiếu gia windy nhà ta và nội của hắn.Nó bước vào căn phòng lớn đó với sắc mặt không được tươi tỉnh cho lắm,cảm giác căn phòng này như chật hẹp lại nhốt vừa một con kiến ý mà lại những 4 người ngồi(híc híc,phòng vip rộng nhất mà ss gia gia lại bảo chỉ vừa nhốt đủ con kiến,e botay với cách ví von của ss,hjjj),không gian ngột ngạt đến khó thở(tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ của riêng nó mà thôi,còn 3 ng kia thì....rất vui vẻ là đường khác)

thấy nó bước vào,nội cười hiền từ nhìn đứa cháu mà nói:

-gia gia đến rồi hả con,nhanh nhanh lại đây

vừa nói nội vừa đặt tay xuống cái ghế trống bên cạnh.nó tiến lại chào nội và ngài minh Kha,nhưng chẳng màng tới windy nhà mình(tức lắm cà),nội nó nhìn ông Kha,về mặt hơi bối rối chút nhưng ông Kha cũng cười xòa bỏ quá,ông hiền từ nhìn cháu dâu tương lai nói nhẹ:

-gia gia,đây là Minh Long,chồng sắp cưới của con và cugnx là cháu nội của ông-nói rồi nhìn quá Long-2 đứa chưa biết nhau thì giờ biết rồi đó-vừa nói vừa đưa mắt làm tin” hiệu bảo Long gì gì đó,nhưng hắn ta thì vẫn cứ ngơ ngác(điều quá à)

-dạ,con biết rồi nội-gia gia đưa mắt liếc xém nhìn windy-anh ấy quá nổi tiếng mà-cười cười điệu “hiền”nhất có thể

hai lão gia nhà ta thì chẳng hiểu gì,tưởng như đã qua được bước đầu rồi,cười mãn nguyện hết biết luôn,nhất là nội windy kia

nhưng chưa để họ mãn nguyện thêm chút nào,gia gia nở lòng nói thêm một chút“thông tin”làm gia không những 2 ng giạt mình mà ngay cả windy cũng phải...“sống sượng”

-dạ,anh ấy vừa tài năng,vừa lãng tử....thêm các vì xicandal với các cô người mẫu diễn viên,nữ sinh nưà thì sao cháu không biết được ạ-cười...

nội nó thì nhìn tỏ vẻ không hài lòng với thái độ của nó trước mặt bạn mình,còn ông Kha đang cười thì chợt ngưng lại,nhưng vẫn chưa khép miệng lại được,ông quay đầu nhìn windy thái độ...giận...còn đối với người bạn già tốt bụng của mình thì....ngượng thay cho thằng cháu mà không thể nói gì được.ông Kim Thiên(nội nó)nhanh chóng phá vỡ cái không khí ngưng gào do cháu mình gây ra bằng cách nhanh nhanh đưa mắt bảo gia gia dừng lại

-gia gia,con vừa đến,ngồi xuống đã hãy nói

-đúng đúng đó,con ngồi xuống đi-ông Kha vùng về đứng dậy(hjc,ss gia gia ác quá,ng ta là nội đó,nở lòng nào ác thế,buộc ngài minh Kha phải đứng dậy nữa,hjc,thương nà)

trong khi đó,ánh mắt của windy thì cứ nhìn gia gia chằm chằm,sâu trong khóe mắt anh ẩn chứa một ngọn lửa lớn,tức giận.những vụ tai tiếng bên ngoài đó với anh chẳng hề gì,nhưng anh chỉ sợ nó đến tai nội anh mà thôi,tất nhiên là vì sợ ngài lại nổi cơn đau tim thì...(windy thương nội lắm lắm á),những vụ đó anh luôn tìm cách dìm xuống để nội không biết,vậy mà giờ đây chỉ vì gia gia-ng vợ tương lai của anh-đã nói ra làm anh không cách nào giải thích được,“cô được lắm,cứ đợi đó xem rồi cô sẽ biết tay tôi”-windy cứ nhìn chòng chọc tức giận

còn gia gia nhà mình sau những lời nói không suy nghĩ đó thì giờ nó mới bình tĩnh lại,một chút ngại ngùng,một chút lo lắng nhìn windy,thêm một chút thương khi nhìn thấy ngài Kha nhìn đứa cháu trai mình đầy giận giữ.

không gian trong phòng giờ đây ngọt ngào thật sự theo cái tâm trạng của nó khi mới bước vào,điều này thật sự rất..rất...khó chịu,2 bên chỉ nhìn nhau,chẳng ăn,chẳng uống....rồi nó lên tiếng phá vỡ không gian đó...(hjj,ss gia gia nghĩ vậy là tốt cả,e cũng chẳng thích cái kiểu ngồi ăn mắt nhau vậy đâu,hê)

-sao 2 nội không mời đi,cả...anh windy...nữa-ngần ngại mãi mới phát ra được cái tên thân mật đó...hjjj

như bắt được dây,nội nó cugn x hứng

-đúng đó,mãi nói chuyện mà quên chưa được dùng bữa,ông Kha,ông cũng ăn đi...ăn đi-vừa nói vừa cầm thìa để thưởng thức món hầm-cả windy nữa,cháu ăn đi,gia gia,ăn đi....(troy,nội nói gì cứ như con nít ý,hjc,buồn cười quá đi mất,hơn nữa này giờ có nói chuyện gì đâu mà“mãi nói chuyện mà quên chưa được dùng bữa”.hjc...đúng là như gà mắc thóc ak)

thấy thái độ nội nó vậy không khiến nó bật cười,cả ngài Kha và hân ta cũng vậy...hjjj(gia gia mình cũng thía nà)

-nội,nội ăn đi,sao nói hoài vậy,,hjjjj-gia gia cười cười,gắp thức ăn cho nội nó rồi nhìn ông Kha nói tiếp-nội cũng ăn đi

“nội”-ông Kha nghe thấy tiếng đó thì chẳng cần ăn cũng no rồi,hjj,ông cười hiền đáp lại nó

-nội biết không-nói với ngài Kha đó-dù anh windy nhà mình có thể nào đi nữa thì cháu vẫn....yêu....(troy,không ngờ ss nói ra đc đó),cháu không quan tâm rằng trước đây anh ấy có bao nhiêu phi vụ như vậy,chỉ cần từ nay trở đi,trong lòng anh ấy luôn có mình cháu là được rồi,và cháu cũng chắc chắn rằng sẽ giữ anh ấy lại...

-ô-t m-i-n-h c-h-á-u-tiếng nó đều đều và rõ ràng nếu không nói là“nhấn mạnh”từng chữ cuối cùng

2 lão gia nhà mình lúc đầu thì ngậm muống đơ người,lúc sau thì giãn nở ra vui vẻ ra mặt,hài lòng,trong khuôn mặt giờ đây không còn những nặng trĩu ngượng gạo như khi này

-đúng rồi,con nói đúng lắm,chắc chắn từ nay trở đi windy nhà ông nó chỉ biết mình cháu thôi....

rồi kể tung người hứng,nói chuyện vui vẻ và bàn chuyện tương lai cho 2 đứa mà chẳng màng để ý đến có người đang ngơ ngẩn ngẩn chẳng hiểu mô tê gì cả,nói cách khác là hấn ta đang ngạc nhiên tột độ với cách thay đổi thái độ đến 1 tỉ độ của tiểu thư gia gia nhà mình,cái gì mà “không quan tâm rằng trước đây anh ấy có bao nhiêu phi vụ như vậy,chỉ cần từ nay trở đi,trong lòng anh ấy luôn có mình cháu là được rồi” với lại” -ô-t m-ì-n-h c-h-á-u“,”cô ta có bị vấn đề gì về thần kinh không,vừa nãy đang đá xoáy mình mà,sao giwof lại có thể nói ra những câu nghe “mát lòng mát dạ” như thế....trời,đúng là....con gái thật....KHÓ HIỂU...”???????“(gia gia cũng hiểu được chút liền cho coi nà,hjc)

hàng loạt những suy nghĩ trong đầu windy bất chợt bị nội anh phá ngang(nhwung bảo đảm trong đầu hấn ta khi này tuyệt đối chỉ suy nghĩ duy nhất về 1 ng,không có ng con gái nào khác đâu nhá,,...mặc dù sau này anh ta đối với cô ấy rất....hjc)

-windy,con nghe gia gia nói gì chưa,sao ngẩn người vậy...-nhìn gia gia-gấp thức ăn cho gia gia đi

rồi như một con rô bốt nghe lời,windy bỏ vào đĩa nó miếng thịt to và nhìn....ngon nhất-nhưng vẫn không nhìn nó

-cảm ơn anh-gia gia nhẹ nhẹ gạt đầu cảm ơn rồi lại tiếp tục..phím với các lão gia

.....

cuối cùng bữa tối củngx kết thúc trong vui vẻ,2 lão gia nhà mình thì tìm có chuồn về để cho đôi bạn trẻ nhà mình đi cùng nhau,nội nó lên tiếng:

-2 lão già bọn ta lâu lắm mới gặp nhau,bọn ta đang tính đi “tăng 2”,vì vậy 2 con về nhà trc nhé-nháy mắt nó thừa biết được dụ ý của nội nó,nhưng...

-vậy bọn con có thể cùng đi với 2 nội được không?

-sao thể được,các con có chuyện của các con,bọn ta có chuyện của bọn ta,không bốn phận không đc đi theo-cười ranh mãnh lắm lắm ý(hjc,ngài Kha vui tính nà)

-sao thể đc nội-windy nãy giwof đứng yên lên tiếng

-sao lại không,thôi,xe đến rồi,bọn ta đi đây-trc khi đi,ngài Kha nhà mình còn quay lại ném cho windy cái nháy mắt tinh ý và nói thêm-nhớ đưa “cháu dâu” của ta về nhà an toàn đó

gì chứ,“cháu dâu” nổi gì,nội đúng là....hết biết nổi mà,hjc...windy thì thế đấy,còn nó thì nhanh cúi đầu chào 2 nội tiễn 2 ng đi “tâm sự tăng 2”,....hoood

-2 nội đi vui ả-rồi nhìn cho bóng xe khuất đi mới lên tiếng-về thôi

windy đang ngẩn người thì bị nó kéo đi,hôm nay anh hoàn toàn bị động trước nó,khác hoàn toàn với khi sáng,nó giờ đây đúng thật sự là gia gia rồi,tự tin và không hề “lép vế”

-anh lái xe đi-vừa đi đến bãi đỗ xe thì gia gia ném cho windy chìa khóa,nhanh chóng vào ghế gnooif phía trên bên cạnh tay lái

windy hết đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác,nhưng giờ thì chẳng còn 2 lão gia nhà mình ở đây nên hấn ta tính làm trò gì thì...hỏi chúa để biết thêm chi tiết.hấn lấy lại thái độ...e hèm...1 cái rồi mở cánh cửa chỗ gia gia đang ngồi(chứ không phải cánh cửa lái xe nhá)nói:

-tại sao tôi phải chờ cô,xe của ai người đó tự lái lấy,tôi không biết-khoanh tay trước ngực,mắt nhìn phía khác

-ý anh muốn gì-nó nhìn thẳng vào hấn mà không chút suy nghĩ,tự nhiên trong nó lại thoáng chút rồi rồi,lần đầu nó mới nhìn kĩ khuôn mặt hấn như vậy...“thật sự hấn ta rất...rất...”chưa kịp nghĩ xong thì tiếng tên đáng ghét đó lại cất lên

-cô không hiểu à,ý tôi là cô sẽ lái xe đó,thưa tiểu thư gia gia à-giọng pha chút tự đắc,hấn héch hàm lên

nhưng gia gia cũng không vừa đâu nhá.điều gì nó đã quyết thì đừng hòng làm trái,nó nhìn hấn một cái rồi giật lấy chìa khóa,đóng cửa mà không cho hấn vào,trườn sang ghế bên tay lái,mở khóa bật đèn

windy đang vô cùng đắc ý thì...nghe thấy...tiếng nổ máy,anh một giây bất ngờ“cô ta định bỏ mình ở đây sao”,rồi nhanh chạy ra trước xe chặn nó lại

nó cười nửa miệng(điều thật nhé ss gia gia),mở cửa giọng pha chút cung kiêu nói với windy

-thiếu gia Minh Long(là thiếu gia minh long đấy nhé,chứ không phải windy đâu),ngài định làm gì vậy à,tôi muốn về nhà,ngài không đồng ý sao-nhìn thẳng vào mặt windy,khuôn mặt giờ đây đã nóng lên phừng phừng vì lần đầu có người dám làm với anh như vậy

-chẳng nhẽ cô...cô dám bỏ tôi ở đây-giọng tắc lưỡi nà

nó vẫn giữ thái độ như cũ,có thêm là chỉ cười to hơn chút

-nếu vậy thì sao-nháy mắt-tại thiếu gia không muốn ngồi mà,đây là xe của tôi,tất nhiên là tôi phải lái rồi

windy thật sự tức giận,nhưng vì sự nghiệp cao cả(chả là trong túi chàng chẳng còn xu xuất nào,le nào cuộc bộ về nhà chác,,hoooo),hắn đành ngừng ngay cơn giận lại,ngọn lửa trong đáy mắt trùng xuống,thái độ hoan hỉ cùng với một câu nói hết sức....bất thường

-trời tối thế này sao dám để ột tiểu thư xinh đẹp,yêu đuối lái xe một mình về nhà,windy này không được yên tâm,hơn nữa đây còn là VỢ TƯỚNG LAI của tôi-nhìn sâu vào mắt nó,nhấn mạnh từng chữ“VỢ TƯỚNG LAI”,làm nó thoáng chút “giật mình”.trong đầu nó lúc này sự cảm sẽ có chuyện chẳng hay ho gì cả,nhưng đã trót...đâm lao phải theo lao thôi.

nó đưa chìa khóa cho hắn rồi nhanh chóng quay về vị trí ban đầu,hắn lên xe....bắt đầu nổ máy,trên miệng không quên cười một....nụ cười nửa miệng gian tà khó hiểu,hắn nhớ lại những gì cô nói trong lúc này,và nói nhỏ đủ độ cho cô nghe

-“ĐƯỢC!TÔI SẼ CHƠI CÙNG CÔ”

4. Chương 4: Mới Chỉ Là Bắt Đầu Thôi

nó nghe được mà trong lòng thật sự thấy hơi...lo lo rồi“không biết hắn ta định dở trò gì đây”.Chẳng biết sau đó diễn ra những gì,nhưng trên đường quốc lộ,mọi người khiếp hãi khi thấy một chiếc mecar phóng với tốc độ như tên lửa,chẳng ai dại gì mà đứng yên một chỗ,họ phải dịch ra cách xa nó đến cả tỉ kiloomet mong tìm được đường sống sót.Trên xe có một cô gái đang ra sức la hét và“pinh pinh”kể dở hơi đang lái chiếc xe

-ANH CÓ BỊ ĐIN KHÔNG VẬY,DỪNG LẠI,DỪNG LẠI NGAY CHO TÔI

vừa nói,nó vừa cầm túi xách PHANG cho windy vài phát

-THÌ CÔ MUỐN TÔI LÁI MÀ,VẬY THÌ TÔI THÍCH LÁI KIỂU GÌ KỆ TÔI

tiếng windy vang vang trong gió như trêu tức nó“cho cô chờ cái tội dám lên mặt với bản thiếu gia này”

-ĐỒ CHẾT BẦM,ĐỒ ĐIN,DỪNG LẠI CHO TÔI XUỐNG,ANH LÁI VỚI TỐC ĐỘ NÀY MÀ GIẾT NGƯỜI À,ANH MUỐN CHẾT THÌ CHẾT ĐI,ĐỜI TÔI ĐANG CÒN THĂNG HOA NÊN TÔI CHƯA MUỐN CHẾT,ANH HIỂU CHƯA

vừa nói,nó vừa vươn người lại chỗ windy,2 bên giành nhau tay lái, khiến cho chiếc xe đang phi với tốc độ kinh hoàng lao hết bên lề này lại đến bên khác...KEET...KEET...KIIT...KIIT.....(hiii, không biết khi xe va chạm nó kêu sao à,cứ tưởng tượng nha các bạn,hj),và cuối cùng thì nó cũng đã dừng lại,nếu như không phải nói rằng là do nó va đập với tốc độ khá lớn nên đã mất lái và đâm vào cột điện mà dừng lại.đáng nhẽ ra trong các trường hợp này thì sẽ có một trong 2 ng bị thương hoặc cả 2 cugn bị,nhưng rất may là cả nó và windy đều không sao cả(đúng là số trời,chưa muốn cho bọn nó đi đời sớm quá,,hjjj)

xe vừa dừng lại,sau khi theo quán tính,người nó ngã nhào về phía trước một cái,sau khi thất kinh thần người được một lúc,nó lấy lại bình tĩnh,quay sang nhìn chòng chọc vào hấn-cái tên suyết chút nữa đã làm cho nó mất đi đời tươi đẹp ý-mắt nó vừa đỏ,vừa nhìn với vẻ căm hận lăm lăm

-anh dù không thích thì cũng không nên lái xe kiểu đó,muốn chết anh chết một mình,sao kéo tôi vào hả hả hả,anh có biết kiểu lái xe của anh có thể không những giết người khác mà ngay cả anh nữa cũng không được an toàn đâu hiểu không,dù có không thích lái xe chở tôi về thì sao ngay từ đầu anh không chuẩn lẹ đi,còn đồng ý nhận làm gì hả,anh nói anh sẽ chơi cùng tôi,là chơi cái trò chết người này đó hả,anh có còn là người nữa không hả,anh ghét tôi,muốn die tôi đến mức phải lái xe với tốc độ hết cỡ vậy đó hả.....xyzt...@\$@#%\$%##@!

nó tuôn một tràng chửi tung tủy mà đầu ngờ xung quanh đã có rất nhiều người xúm nhau lại xem,còn hấn,cứ ngồi yên nhìn và nghe nó chửi,miệng cong cong độ nhỏ ...chờ cho nó bắt đầu lạc tiếng hấn mới mở miệng

-tiểu thư đã chửi rồi xong chưa,nhìn xung quanh xem này giờ cô thu hút được bao nhiêu khách rồi kìa
vừa nói,hấn vừa đưa mắt liếc ra xung quanh mà tỏ vẻ cười cợt nó không tả nổi(đểu thế a windy),

-giờ cô muốn về hay ở lại đây chửi tiếp

vẫn giữ nguyên thái độ đó,hấn quay xe,cầm chìa nổ máy,nó thì ngượng không gì tả hết,nhưng khi vừa thấy hấn định tiếp tục lái thì nó hét lên

-ANH NGỒI SANG ĐÂY ĐI.TÔI TỰ LÁI ĐƯỢC,ANH MÀ LÁI KIỂU KHI NÀY MÀ CHẾT LẦN NỮA À

-yên tâm đi,chơi nhiều đó thôi-khỏe miệng hấn cong lên,nháy mắt với nó

thái độ của hấn làm nó không thể nào yên tâm cho nổi,nhưng mà chẳng còn cách nào khác cả,nó đành yên vị ngồi yên,hấn nổ máy và chạy thẳng tiếng phía trước,bây h tốc độ đã trở lại bình thường,hấn quay sang nhìn cô cười cười rồi lên tiếng

-khi này cô la hét sướng không,đã khan giọng chưa,tôi không ngờ 1 tiểu thư như cô mà có thể phát ngôn ra nhiều từ“hay ho”như vậy đâu đấy

-ý anh sao,anh tưởng chỉ có người như anh mới được nói đó hả,tôi còn chưa chửi đã đâu,cái đồ...xyzt..(hjc,ss lại bắt đầu rồi đó)

nó nói là nói vậy thôi,chứ thật ra giờ mặt nó đã đỏ bừng rồi ý chứ,ngượng tả sao nổi được,một tiểu thư như nó mà lại đi chửi thề trước bàn dân thiên hạ như vậy,nhất là người bị bửi lại là chồng tương lai của nó...úi chời ơi...chắc die luôn quá (

-thôi thôi,tôi chịu cô rồi...-giọng điệu hòa hoãn-tôi xin lỗi cô,được chưa,cô đừng chửi tôi nữa,nghe mà đau tim quá đi mất(hoo,có thể mà cũng đau tim á,nản nhĩ)

-biết thế thì tốt

nó hếch hàm tỏ vẻ đắc thắng,dù sao cũng phải cho hấn một vố chứ

windy chở nó về đến nhà“một cách an toàn”và không quên chúc một câu là nó sẵn cả gai ốc

-chúc vợ anh ngủ ngon

nói xong rồi chạy biến luôn(chắc sợ chị gia gia vác giày vác guốc đập chứ gì,hooo))

.....

*6h a.m tại biệt thự gia tộc hoàng kim

nó vừa bước xuống lầu và tiến thẳng về phía nội nó ngồi,như thói quen thường lệ,nó ôm hôn nội rồi sẽ ngồi ngay cạnh nhõng nhẽo chút nữa rồi mới ăn sáng đi học,nó chẳng để ý gì xung quanh,nội cười hiền từ,đưa tay ra ôm lấy đứa cháu mình,vuốt mái tóc nó rồi đôn hậu nói

-gia gia,có khách ở đây mà sao con vẫn không bỏ được cái tính đó hả,không sợ cậu ý cười cho à

theo quán tính,nó quay lại theo hướng tay nội chỉ....oh my god....là hấn,sao mới sáng đã định ám nó rồi hay sao vậy trời

-sao anh lại ở đây

nó hỏi một cách ngây thơ hết biết luôn,hic

-sao anh lại không được đến đây,vợ của anh(eo,sến quá kaka ơi)

-anh đin à,ai là vợ gì của anh,tôi hỏi sao anh lại ở nhà tôi vào sáng sớm như vậy kia mà

nó sững sốt,giật lên với câu nói của windy

-thì anh đã nói rồi còn gì-thái độ vẫn như thế,hấn cười nửa miệng-anh đến thăm xem vợ anh sau 1 đêm có gì thay đổi không ấy mà,anh lo cho em lắm-vừa nói.windy vừa tiến về chỗ nó ngồi,đưa tay vuốt lên da mặt nó

-ANH CÓ BỊ KHÙNG KHÔNG VẬY,SÁNG CHƯA UỐNG THUỐC ĐIN À

nó hét lên đủ để một nửa trái đất nghe đủ,nội nó thì sững sốt nhìn đứa cháu yêu quý của mình đang...phát bệnh

-gia gia,bình tĩnh con,windy đến đưa con đi học mà,sao con hét lên với nó như thế

-ai muốn hấn ta chở con đi học,con tự biết đi,anh ta chẳng có tư cách gì mà đi cùng con cả...

nó vẫn ngang bướng,nhưng cũng chẳng lo tiếng được mấy,chưa nói hết câu thì đã bị windy đã bịt miệng nó lại bằng...một cái...kiss...lướt nhẹ,khỏe miệng hấn cong cong độ lớn,nhìn thẳng vào gia gia nhà mình mà nói

-giờ đã đủ tư cách chưa em yêu

nó đứng thất thần,chẳng màng để ý đến câu nói đáng chết vừa rồi của hấn,nó đang bận suy nghĩ đến chuyện vừa xảy ra....trời đất...fisrt kiss của nó đã bị một tên không ra gì cướp mất,tên đáng bầm vằm,nhà mi dám sao,đồ dê tiện,đồ sở khanh,đồ lang sói.và ngay lập tức,một cái....BỐP....vang lên,windy lĩnh trọn cái tát trời đánh của nó

-anh vừa làm gì vậy hả tên sở khanh kia,anh có biết anh vừa làm một chuyện đáng chết lắm không hả,sao anh dám đưa cái thứ chết tiệt kia vào...vào...-nó bị ứ lời,không diễn tả được-anh đã kiss bao nhiêu con,h anh dám cướp đi nụ hôn đầu tiên của tôi sao hả...đồ sở khanh,lang sói nhà anh....@@@@%#&

rồi lại một hồi chửi bới,nội nó thì vừa ngạc nhiên khi windy kiss nó,h thì lại sốc khi nghe cháu gái mình đang chửi cháu rể tương lai...trời...đau tim quánooij chỉ biết lắc đầu mà nhìn thôi

-ơ,thế đó là fisrt kiss của em hả,.....haaaaaaaaaa....càng tốt chứ sao,trước sau gì mà nó chẳng dành cho anh

nói rồi windy bế thốc nó lên,quay đầu cuối chào nội nó để đi học,cười ranh mãnh ,cuối đầu nói nhỏ với nó

-đi học thôi em yêu,em mà còn không yên thì anh sẽ...thêm đó-hấn nháy mắt thôi nhưng cũng đủ cho nó hiểu rằng nếu không nghe theo chuyện gì sẽ xảy ra

.....

.....

nó và windy bước vào trong trong trăm ngàn ánh mắt nhìn,đa số là đổ dồn vào nó,ngưỡng mộ có,ghen tị có...và ngay cả những viên đạn có thể trực chờ phóng vào nó cũng có.nhìn xung quanh mà bất giác nó có cảm giác không hay sẽ xảy đến với mình,hấn ta thì mặt vẫn dày chán sau những gì mới làm,còn cười nhún nhún hơn nhiều nữa mới đau chứ,hấn nói nó vào lớp trước,hấn phải đến phòng đoàn lấy sổ...uk.thì anh đi đâu mặc xác anh chứ đã

nó vào lớp,không khí sao hôm nay yên tĩnh quá đổi,lại bất giác cảm giác không lành vậy quanh nó,ánh mắt nhìn theo từng bước chân nó như chờ đợi một điều gì đó ẽ xảy ra chẳng hạn,nó bỏ cặp vào ngăn bàn,vừa ngồi xuống thì...

RẦM...HAAAAAAAAAAAAAAAAA....

tiếp tiếng của cái ghế vừa bị sập là hàng loạt tiếng cười của những người ngồi trong lớp,nó què hết biết luôn,nó chẳng nghĩ đó là vô tình nhưng cũng làm sao biết được là do đâu,do ai mà ra

HAAAAAAAAAAAAAAAAA

lại một đợt cười to hơn khi nó vừa nói đứng dậy,“ôi trời ơi,chiếc váy của tôi”giờ đã dính đầy sần riêng,muốn khóc quá nhưng mà nó không cho phép mình yếu thế trước những người này,nó đứng dậy,phủi phủi định bước ra ngoài thì

-trời,ai đây,—vừa nói vừa vẩy tay kiểu không khí bốc mùi ý—sao mà tiểu thư kim gia nhà mình lại thăm vậy trời,người còn có cái mùi gì như là....haaaa

-đúng đó,sao tự nhiên lại có cái vị...chua chua...thum thum vậy trời.bốc mùi quá...

-ọ ọ...không biết đã bao lâu chưa tắm rửa rồi tiểu thư kim gia,sao mùi nồng nặc thế

HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

cả nhiều bọn đó lại được cố cười,h thì nó biết ai đã làm rồi

-là cô làm sao,tại sao cô làm vậy...-hỏi ngây thơ

-tại sao ư,tự cô phải hiểu chứ,đây mới chỉ là bắt đầu thôi,HOÀNG KIM GIA à nói rồi bọn nó đi vào chỗ,để gia gia đứng đó với suy nghĩ của riêng mình

-là cô làm sao,tại sao cô làm vậy...-hỏi ngây thơ

-tại sao ư,tự cô phải hiểu chứ,đây mới chỉ là bắt đầu thôi,HOÀNG KIM GIA à nói rồi bọn nó đi vào chỗ,để gia gia đứng đó với suy nghĩ của riêng mình

5. Chương 5: Hấn Hương Ấn Độ

nó bước ra khỏi PVS,mặc dù đã làm đủ mọi cách nhưng sao cái mùi...ấy ấy...của sần riêng thì vẫn còn đó(công nhận bọn kia ác thật đó nha,hjc,sần riêng thì chắc cả thế kỉ mới hết mùi quá(),nó lại nghĩ đến những lời nói của TỔNG PHƯƠNG“tại sao ư,tự cô phải hiểu chứ,đây mới chỉ là bắt đầu thôi,HOÀNG KIM GIA à”.nó đã làm gì cô ta,tại sao cô ta lại nói vậy với nó,đó như là một lời đe dọa,cảnh báo trước chẳng,cô ta có bị đin,bị khùng hay không mà trong khi nó không đụng chạm gì đến mà dám chằm ngòi nổ trc,“cô tưởng gia gia này dễ bị cô cho vào tròng sao,cờ-lâu-đi-nhá,để làm được điều đó chắc phải tu luyện ngàn năm quá,chắc chắn chuyện hôm nay là do ả ta làm.được,tôi sẽ trả lại cô gấp tỉ lần vậy,tổng phương à”,nó tự sướng trong suy nghĩ của riêng mình mà không biết đã có một người đứng ngay gần đó.

-HOÀNG KIM GIA

anh ta gọi to đến mức nó suýt giật mình ngã lắn,nó quay lại xem cái tên chết bầm nào dám to gan gọi cả tên cả họ tổ tông nhà nó ra“trời,sao lại là hấn ta”,gia gia thoáng chút bối rồi,bộ dạng nó như thế này chắc hấn ta sẽ đuwocj mẻ cười bể bụng mất,hjc hjc,làm sao đây.Nhưng chưa để cho nó có chỗ để chuôi xuống thì anh ta bắt đầu cái giọng hống hách mà lên tiếng đều đều

-cô có biết bây giờ là đang giờ học không mà lại trốn vào đây,cô giỏi thật đó,học sinh mới mà đã cúp tiết hả,đừng có làm mất mặt ban đại diện nghe chưa-vừa nói vừa tiến lại gần nó hơn,rồi anh ta bắt đầu dùng lại khi....(khi nào thì các bác tự biết nha,,hooo-trời,người cô có cái mùi gì...như là cóc chết zậy,bộ cả tháng nay cô chưa tắm hả-vừa nói vừa bụm miệng cười.

gia gia đỏ chín mặt,hjc,mất mặt thật mà

-anh nói cái gì đó-cổ gân cổ cãi lại-tui ngày tắm 3 lượt đó nhá,có nhà anh cả năm không buồn tắm thì có

-thế sao tôi thấy có cái mùi gì...windy nói lấp lửng,vừa nói vừa cười,nháy mắt vẻ trêu tức,vừa xua tay ra không khí-khó thở quá đi mất

-anh.....

-tôi thì sao nào,nói toàn sự thật hiển nhiên,thôi,cô thông cảm,người như windy này không biết nói dối bao giờ cả,sự thật nó thường đau lòng thế đấy,haaaa-hắn ta nhìn về mặt thống khổ của gia gia mà được có lên mặt,“phải trả thù vụ hôm bữa chứ hả bé cưng”(trời,a windy là đều hết biết nhá,tức rồi đó,hjc)

nó yên lặng không nói gì cả,vì dù sao nó cũng thừa biết,giờ có nói gì cũng không“rửa sạch thân thể”cho nó được.hjc,đành chịu đựng vậy,nhẫn,nhẫn và nhẫn

-hjc,anh nói vậy hơi quá đó-nó dùng giọng ngọt nhất có thể-chẳng qua chỉ là cái mùi sầu riêng thui mà-nở nụ cười thiên thần-anh không thấy nó cũng...thú vị sao-“trời,hjc.sao mình lại nói thế chứ,quê quá”,nó vừa nghĩ,vừa cười cười với windy mong rằng anh ta có thể tha cho nó,nhưng ngờ đâu những lời nó vừa nói thật sự là.....rất ngốc nghếch

-HAAAAAAAAAAAAAAAAA,HOÀNG KIM GIA,cô bị gì đó hả,thú vị à,thế thì thôi vậy-vừa nói,hắn ta vừa cầm bộ đồng phục mới nữ sinh từ túi ra-tôi nghe nói cô bị“TAI NẠN ĐÁNG TIẾC” nên thương hình,nể tình sắp trở thành vk ck với nhau,hơn nữa để cô không làm mất mặt hình tượng của tôi,nên tôi.....-vừa nói vừa nhìn xuống bộ đồ-thế mà cô bảo mùi đó cũng thú vị,nên chắc cô sẽ không cần nó,thôi vậy,tôi đi nhé-lại nháy mắt cười ranh ma đều rồi,nản hết biết

nghe anh ta nói mà gia gia đứng yên mất...3s...sau khi lấy lại ý thức,nó chạy vội lại,giật lấy bộ đồ rồi cười xều xòa

-hjjj,ai nói không cần,dù sao thì mặc đồ mới vẫn...vui hơn...hjjjj.cảm ơn anh nha

nói rồi nó chạy nhanh lại phòng wc nữ thay đồ,để lại windy đứng đó cười ha hả với những chiến thắng vang dội của cuộc đấu khẩu vừa rồi.

cũng tại nơi đó,cách không xa(túm lại là cùng khu vực cả),có 3 đôi mắt đang theo dõi từng hành động của 2 nhân vật chính nhà ta,miệng họ nở một nụ cười khi thấy gia gia cầm bộ đồ đi thay

-đúng thật lad kế hoạch hoàn hảo chị phương phương-một ả nói với tổng phương về khâu phục

-công nhận bao giờ chị phương phương cũng nhất,em xin bái phục-giọng ả thứ 2 lên tiếng-kiểu này nó tha hồ mà“sung sướng”với bộ đồ mới

haaaaaaaaaa

-thôi,các em quá khen,chỉ là một con bé tầm thường,không đáng gì để nói-tổng phương quay nói với 2 ả vừa rồi,mắt thì không thôi nhìn về phía gia gia nhà mình,đấy mắt ánh lên ngọn lửa gì đó lớn lớn lăm lăm(hjc,nhìn mắt ả ấy lúc giờ chắc tg die luôn quá,hjjjxxx)-“hoàng kim gia,mới chỉ bắt đầu thôi,cô cứ hưởng thụ dần dần nhé”-đó là ý nghĩ trong đầu của ả,ả khẽ cười nhếch môi nửa miệng,rồi đưa tay ra hiệu“rút lui”

.....

gia gia sau khi hoàn tất“thủ tục”lột rửa thân thể,nó bước ra ung dung đi vào lớp mà không mấy may suy nghĩ gì hết,windy cũng vậy,anh chẳng suy nghĩ gì nhiều khi“vừa mới làm được 1 việc tốt”.

tiết 2 qua đi,tiết 3 qua đi,giữa giờ tiết 4:

nó cứ cựa quậy không thôi,gãi gãi cùng người“sao tự nhiên lại ngứa vậy trời đất,hjc”.thấy nó cựa quậy không thôi,Nhất Dục ngồi bên hỏi han lo lắng(trời,cả lâu này,giờ mới thấy cái ông anh nhất duy xuất hiện à nha,chắc ông ý mới đi sao hỏa về quá...hjjjj)

-gia gia sao vậy,khó chịu đâu à

-không-vừa nói vừa...gãi...-chỉ là hơi...-gãi tiếp(ái ngại thay ss quá,hjc,trả lời hết câu hãy hoạt động chứ)-ngứa...hjc

-sao lại ngứa-nhất duy vẫn ôn tồn nhưng không kém phần lo lắng-bị dị ứng gì à

-mình không biết nữa.....-.....-khi này không sao cả mà-vừa nói vừa xoắn ống tay áo lên-hjc,sao tự nhiên nổi nốt đỏ hết lên vậy...huuuu

nhất duy thấy thế thì không ngừng lo lắng,hwns bên cạnh cũng bắt đầu cảm thấy có chuyện không ổn

-gia gia có tiếp xúc với cái gì lạ lạ không,sao tự nhiên lại nổi hết nốt vậy,bị dị ứng gì thật rồi-nhất duy cầm tay nó lên

windy thấy vậy hất tay nhất duy ra,vội thế chỗ vào đó

-cô lại bị sao nữa vậy

-không biết nữa,sáng đến giờ.....-nó ngừng lại như nhớ ra chuyện gì đó-a a ,híc,sau khi bị dính sầu riêng,mặc cái bộ đồ anh đưa này,chỉ có vậy thôi à-vừa nói vừa quay lại nhìn windy về ,mặt dò xét nghi ngờ-anh đã làm gì với bộ đồ anh đưa cho tôi

như bị đụng chạm đến“tấm lòng”,windy bừng mặt tức giận

-cô nói gì,ý cô là tôi làm cô ra thế này hả,thấy cô vậy tôi có ý tốt giúp cô,vậy mà cô dám nghi ngờ tôi hả-vừa nói vừa hất mạnh tay nó xuống-mặc xác cô,tôi không quan tâm nữa,không lại bảo tại tôi-windy quay đi,ngọn lửa tức giận vẫn ở trong mắt anh

như thấy tình hình không ổn,nhất duy lên tiếng

-windy,bình tĩnh nào,gia gia là nói do cậu đâu

-cô ta nói thế mà còn chưa rõ ràng sao,cậu không phải có ý bênh vực cô ta đó chứ

!@\$@#%!#\$%\$#@^#@

nghe thấy 2 ng bạn thân chí cốt cãi nhau vì mình,gia gia cảm thấy như áy náy,có lỗi

-thôi,tôi k nói tại anh mà,tôi chỉ ý là anh đã lấy bộ đồ này ở đâu thôi,có gì không phải thì tôi xin lỗi anh,đừng cãi nhau nữa,chắc không phải do bộ đồ,chắc tại tôi bị dị ứng với thứ gì đó thôi-nói xong nó lại cựa quậy....gãi gãi và gãi(híc,khổ thân ss)

-không được,cô phải đến bệnh viện ngay để kiểm tra,nhỡ như có vấn đề gì thì sao-windy phán một câu theo tg nghĩ là có lí nhất trong suốt cuộc nói chuyện

.....

“tại sao cô ta lại bị dị ứng như vậy chứ,tại bộ đồ mình đưa cho sao,hay là do thứ gì khác,nếu là do thức khác thì không sao,nhưng do bộ đồ thì...tại sao ngay khi cô ta mặc xong không bị ngay,mà giờ mới bị,nhưng nói tóm lại,lỗi này mình cũng phải có trách nhiệm,híc,nếu cô ta có mệnh hệ gì chắc nội lộ da nuốt sống mình quá(trời,tưởng lo lắng cho ss gia gia nhà tui,thì ra chỉ là sợ nội ông anh giết sống thôi hả,đồ...không có tí ga lăng,nản)”-đó là suy nghĩ của windy khi chở nó đến phòng khám

“trời,sao mà ngứa vậy cà,từ sáng đến giờ mình có ăn hay làm gì lạ đâu,ngoại trừ mặc vào bộ đồ anh ta đưa,nhưng với giọng điệu đó thì chắc không phải do anh ta làm...vậy....tại sao????”-trong khi tay chân nó đang hoạt động giúp đỡ cơ thể thì đầu óc nó cugx không ngừng suy nghĩ

“không biết gia gia có sao không nữa,nhìn mà đau lòng quá,chắc là khó chịu lắm đây”-còn đây là suy nghĩ của riêng một người....khi đang phải ngồi tại lớp mà lo lắng chứ không được tận tay đưa nó đi

-haaaaaaaaaaaa,đáng đời cô ta lắm,nhìn mà ghê hết cả người,kiểu này chắc chắn là sẽ được bác sĩ hỏi thăm ít nhất 3,4 hôm rồi

-yến yến,e nói nhỏ thôi-tổng phương quay sang quyết mặt ả vừa nói(thì ra tên ả ta là trần yến yến)-cô ta bị vậy còn nhẹ,nhưng mà nhìn thái độ quan tâm của Minh Long tức quá không chịu được-vừa nói cô ta vừa nhìn về chỗ ngồi của windy,giờ đang trống

-chị phương,chị chấp nhỏ đó làm gì,anh long đã nói với cô ta chỉ là bồn phận còn gì nữa-giọng nói nghe...chối tai của một ả khác lại vang lên

-đúng đó chị

.....

@!##\$#@%\$#^%\$#

tại phòng khám,bác sĩ bước ra,theo sau là windy vẻ mặt đầy lo lắng

-thiếu gia,tiểu thư này bị dị ứng,một loại phấn hương của ẩn độ,ban đầu nó sẽ không sao,các hương này ngấm dần vào cơ thể,sau khoảng 2,3h sẽ bắt đầu phát tác,đầu tiên là ngứa,sau đó nổi các nốt đỏ,nói chung là không nguy hiểm gì đến tính mạng,nhưng cần phải kiêng gió,kiêng ánh sáng trong vòng 3,4 ngày gì đó-tiếng bác sĩ đều đều

-nhưng loại hương đó ở đâu mà ra-lạnh lùng hỏi bác sĩ

-theo kết quả thì hình như là từ trên bộ đồ tiểu thư đang mặc

.....

bác sĩ nói rồi xin phép đi trước,mình windy đứng đó,“tại bộ đồ sao,vậy là tại anh đã làm nó ra như vậy,nhưng....tại sao lại ở trong đó....không lẽ.....”

chú giải:

.đây là một trường học lớn,có khu bệnh viện luôn trong trường,nên có bác sĩ là điều đương nhiên,các bạn không phải thắc mắc nhé

.cái phấn hương ở ẩn độ gia gia nhà mình dính phải đó không có thật(hoặc có thật mà tg hok biết)đâu nhé,chỉ là tiện tay viết bừa thôi,hiii,hư cấu mà,các bác đừng có mà tìm kiếm mất công ý...hjjj

6. Chương 6: Nguyên Nhân

Quay về quá khứ

vừa đến lớp thì 1cô gái có vẻ mặt lo lắng,hốt hải chạy về phía hắn

-chuyện j vậy phương phương,sao nhìn e có vẻ k ổn cho lắm

Bây h thì cô gái đã đứng trc mặt hắn rồi,hắn đưa 2tay đỡ lấy cô,còn cô thì cúi đầu xuống thở tỏ vẻ gấp gáp,đc 1 lúc thì lên tiếng

-e đi tìm gia gia để đưa bộ đồ cho cô ấy,khi nãy cô ấy bị dính bẩn,chắc k có quần áo để thay,nhưng tìm mãi mà k thấy,lại sắp vào hc rồi

Vừa ns,tổng fương vừa cầm bộ đồ lên,vẻ mặt tỏ vẻ tiếc nuối

“trời,cái đồ ngọc ngà này lại có chuy j nữa đây”-vừa nghĩ,anh vừa đưa tay giựt lấy bộ đồ từ tay TP và ns:“để đó cho a”,rồi chạy biến đi tìm nó.

.....

trở về hiện tại

“nhất định mình phải hỏi fương fương cho ra nhẽ ms đc”-ns là làm,hắn đi ngay về fía khu hc(hjc,thế còn ss gia gia nhà tui,ông a bỏ lại 1mình hã,hjc()

-e giải thích đi

windy nhìn TP bằng ánh mắt lạnh nhất,có lẽ anh đang tức jận chăg,đáy mắt anh xuất hiện những ngọn lửa khiến ng đối diện k khỏi khiếp sợ,tay anh nắm lại,nhìn thẳng vào cô như đang chờ 1 kq,tuy anh cũng k hiểu sao anh lại tức jận vs TP vì chuyện của nó,nhưng mà...

-a đang nói j vậy ạ,ns gì kia a,sao a tức jận vs e,e có làm j đâu

TP vừa ns,mắt vừa rưng rưng lệ như chực chờ rơi xuống,cô tỏ ra sợ sệt trc ánh nhìn rực lửa of anh(đúng là cáo jà mà,nc mắt cá sấu,gét),còn windy ư?chỉ biết đứng đó chứ còn sao nữa,đường đường là nam nhi mà lại để cho con gái rơi lệ,hắn sợ nhất là nc mắt con gái,cứ nhìn thấy là coi như bao ý định của hắn coi như mất

hết.và h đây,tất nhiên cũng k ngoại lệ rồi,ý định ban đầu khi gặp cô ta biến đầu mất tiêu,anh đâm ra lúng túng,k biết nên làm j,đôi lông mày dần ra,tay đưa lên ngãi đầu lúng túng

-ơ kia,a có làm j đâu,fương fương,e nín đi,đừng khóc mà,đc k?

-hjc,hjc

Nghe windy ns vậy,cô ta càng đc có khóc to hơn(k bít có thật k đây nữa)làm windy càng thêm lúng túng,nhưng rồi khóc chán cũng fải thôi,sau khi”lầm lựt góc sân sau trg,cô ta thôi khóc,ngước mắt nhìn windy nói

-hjc,khi này e sợ wá,cứ tưởng e làm gì sai nên a jận,e xin lỗi-vừa ns vừa cúi đầu tỏ bít điều-a muốn hỏi e gì à

Như chợt nhớ ra,hắn đưa mắt nhìn TP ns:

-bộ đồ e đưa cho gia gia là của e

-vâng-cô ta trả lời nhanh và”rất ngây thơ”-đó là bộ dự fòng of e,sao vậy a

Nghe vậy hắn thấy ng mình hơi nóng lên

-vậy là e đã làm chuyn đó-giọng hắn hơi gắt

-làm j kia ạ-giọng sợ sợ

Biết là k thể dùng jọng đó vs TP,hắn nhẹ jọng trở lại

-e có bít phần hương từ ần độ k?

-k anh à,nhưng sao a hỏi thế,có liên wan j ạ

-e k biết thật sao?Vậy...-ngập ngừng 1lát,windy ns tiếp-thứ đó đc thấy từ bộ đồ of e,nó làm gia gia bị dị ứng-giọng windy buồn buồn,và.....

-thôi chết rồi,a fải đi lun đây

-a đi đâu vậy,gia gia có sao k?

-cô ta k sao,chỉ cần kiêng 3;4hôm là khỏi,nói rồi hắn ta chạy biến đi,để lại TP đứng đó chưng hửng,nhưng trog lòng cô ta thì cũ đag rất vui khj nó bị vậy”đáng đời cô lảm KG,như vậy còn may đó”,với suy nghĩ đó,cô ta tự đắc nở 1 nụ cười nửa miệng và way về lớp

Lại ns về windy,sau khi tự nhin nhắc đến tên nó,hắn ta ms chợt nhớ là nó đang 1 mình ở fòng bệnh nên đã nhanh chóng trở lại.nó jở đang nằm thu lu trong chăn(mùa hè các bác à,hee)vì theo lời bác sĩ k đc hử chút gì.nghe tiếng ng,đoán đc là hã,nó lên tiếng trác móc

-a đi đâu cả thế kị vậy hã,đem t đến đây rồi lại bỏ đi đâu vậy hã,hay lại đi chơi gái(trời,ngoa wá ss ui,oan uổng cho anh ý)

-hjj,đúng thế đó,vợ gen hã,mà t mới đi có 10” mà đã nhớ đến nỗi tg cả thế kị kia à

Hắn nghe nó ns vậy thì cười lớn và chọc nó.còn nó ư?Trong chăn rồi có chúa ms biết mặt nó h thế nào,có lẽ là..đỏ

nó nghe vậy tuy là có hơi ầy 1 xiu,nhưng vẫn cố cãi cùn

-ê,a ns hay nhĩ,cái tội bỏ t ở đây chưa tính sổ là may,còn dám ba hoa léo mép hã,a cứ đợi t khỏe mà coi,đáng gét mà

-haa,ừ,t đợi cô trả thù đó,còn bây jờ thì...

windy ra về đại trượng fu k chấp tiểu nữ,hắn ns chỉ vậy rồi cẩn thận che kín ng nó và bẻ ra xe về,thi thoảng khi trong xe,còn way ra trêu tức nó nữa

-nhìn cô bây h ms thật sự xinh đó,haa,hoa đây ng nha

-anh muốn chết hã,đồ...k biết thương đồng loại

nghe windy ns mà nó tức đến ói máu,nó thật sự k dám nhìn vào gương xem nó bây h ra sao nữa“chắc là khủng khiếp lắm”,ng nó bây h thì đã k ngứa như khi nãy nữa,nhưng khắp thân thể thì...huu,“như thế này thà chết còn hơn”,“t bị thế này chẳng fải là do a sao,đã k an ủi,xin lỗi thì thôi,lại còn dám trêu tức t sao,tức chứ,hjc,à mà đúng rồi,tại sao mình lại bị vậy nhỉ,nguyên nhân”

Nghĩ rồi nó way sang hỏi hần,và đc nghe kể từ đầu đến đuôi,sẽ thật lạ khi ng làm nó ra vậy k fải là TP,nhưng chắc chỉ có cái“đồ đại gái nhà anh”mới tin là TP vô tội trog chuyện này,chứ còn nó ư?hoo,cô ta k hại nó là may fúc rồi chứ cô ta mà lại có lòng tốt júp nó sao,k mơ,k mơ đâu.nhưng“TP,sự vc hnay cô cứ đợi đó mà xem,cô sẽ fải hứng chịu hậu quả này sớm thôi,giagia này nhạc gì cũng nhảy đc,chơi xấu t sao,hãy đợi đó”

Nghĩ rồi môi nó nhếch lên 1độ lớn(sợ ss lúc này luôn),còn windy nhà ta thì sao,sau khi trêu nó xong,tự nhìn a lại chẳng ns j nữa,nhìn nó suy nghĩ đăm chiêu chưa kia,mắt nhìn ra ngoài lại làm a có 1cảm giác j đó lạ lạ lắm,nhưng nó vẫn còn mơ mơ hồ hồ mà hần k biết đc đó là gì.rồi tự nhiên hần lại thấy đau lòng khi nhìn nó bị như thế,sẽ tận 4 hôm nó k thể ra ngoài,tận 4hôm nó k thể làm những j nó thích,hjc,thương nó wá cơ,“yên tâm,t sẽ k để e buồn 1mình ở nhà đâu”

Vừa nhìn nó,windy vừa tự hứa

7. Chương 7: Sự Tiến Triển

windy đưa nó về nhà trong sự lo lắng của all mọi ng,ai cũng thương khi nhìn thấy nó như vậy“chắc gia gia đau lắm”,tong lòng họ chỉ mong sao cho ng fải vậy là họ chứ k fải là nó nhưng nào có đc,đứa con cưng của họ h đang bị ốm trên fòng kia,bảo họ làm sao yên tâm,vui vẻ cho nổi.như có vết dao cứa vào tim họ vậy,k khí trong gia tộc sao nặng nề wá đỗi,hơn nữa,chỉ còn 4hôm nữa là ngày đính hôn của nó rồi,sao k lo cho nổi chứ,hjc...

-nội và mọi ng yên tâm,gia gia sẽ k sao đâu ạ,chỉ cần kiên gó,ánh sáng 3;4hôm là khỏi như bt thôi

Như thấy đc sự lo lắng trong all,windy nở nụ cười“đảm bảo”nói vs all

-cháu ns thật chứ windy

nội nó nãy h đang lo lắng hết sức khj nghe windy nói vậy thì cơ thể như đc thả lỏng,chân mày dần ra,khuôn mặt vui vẻ hần,1lúc sau nội nó lại tiếp

-đc vậy thì wá tốt rồi-cười hà hà-thế mà ta cứ lo rằng hôn lễ của 2đứa sẽ bị hoãn lại kia đấy-nói rồi nội cầm tách trà nhấp 1ngụm-hnay con ở lại đây dùng cơm luôn đi(nội ss GG thật ác,tg lo cho cháu,ai dè chỉ lo cho hôn lễ,hjc,thế mà tg cứ nghĩ...)

nghe nội nó ns vậy,hần vv nhận lời chứ sao nữa(đi ăn chùa mà,kha kha)

.....

Sau ngày hôm đó,nó chỉ vc ở nhà dưỡng bệnh,còn windy thì kể ra rất #,sau những h hc về,hần k còn lang thang ở các bar cùng nhóm bạn hay đến nhà 1cô gái nào nữa,thay vào đó là phi thẳng đến nhà nó

-chị fương,sao dạo này a long lạ wá,cứ về là về lun à-tiếng yển yển

-mà lại còn lạnh lùng vs chị nữa chứ,kể từ khi có con nhỏ HKG về,anh ý...

-IM MIỆNG

Tiếng TP quát lên làm cho 2ả kia fải im ngay,cô ta đang rất tức giận,đáy mắt ánh lên lòng căm thù vô hạn,2tay nắm thành quyền,đôi vai khẽ rung lên như đến đáng sợ“HKG,cô tưởng cô là ai,tưởng dễ dàng cướp ML của t sao,k dễ đâu,đợi đó HKG”(xí,ai là of nhà cô,nhận vơ à)

nhìn TP như vậy mà 2ả kia đến rùng mình,tại sao ư?Vì nhìn TP lúc này wá thật rất đáng sợ,nếu aj vô tình đụng vào có thể mất mạng như chơi ý chứ,rồi đột nhiên trời nổi sấm sét đùng đùng như 1lời cảnh báo k

hay(3ả kia sợ,tg cũng sợ lun,hjc),mây đen kéo đến..rồi trời bắt đầu mưa,1con mưa thật lớn,đáng sợ,nhưng lại thật sự...ý nghĩa đvới ai đó

....

Lại ns về windy,như thường lệ,hnay hấn lại đến nhà nó,nó đã khỏi rồi,nhưng vẫn cần chú ý cho an toàn,hấn gặp mưa nên ướt hết nhưng khj đến nơi cũng chỉ nhận đc sự lạnh lùng như thường lệ từ nó mà thôi,điều này làm hấn rất jận“vì ai mà t bị thế này kia chứ”,“nhưng t đâu có cần a đến đâu”,“cô...”-đó là những j windy nhận đc khi khj hấn ta cố tình vun đắp tc ư?Mất thời gian,bị ướt hết,vậy mà nó chẳng màng gì tới,đáp lại là 1câu lạnh lùng.ng làm trong nhà thì thấy thương cho hấn,ái ngại cho tiểu thư...nhưng bít làm sao đc,họ chỉ có thể júp vc duy nhất là đưa khăn cho hấn lau khô ng.nhưng hấn ta thì dường như k cần sự wan tâm của họ,hấn cầm khăn lau,nhìn thật lâu,rồi bất ngờ cầm tay và kéo nó lên thẳng fòng trong sự bất ngờ of nó và of all mọi ng(k có nội nó).lên đến phòng,hấn kéo mạnh nó vào,đóng sầm cửa lại(làm rung chuyển cả ngôi nhà ý),ép chặt nó vào cửa,2tay hấn chống vào tường,giờ đây khuôn mặt 2 ng chỉ còn cách nhau..1nm,họ có thể nghe thấy từng hơi thở of nhau,hơi thở dồn dập,gấp gáp và...nóng bỏng.khuôn mặt đầy lạnh lùng ban nãy of nó k còn,lúc này nó đã đỏ chín rồi,tim nó dường như đã đập sai mất 1nhịp,hấn cũng đâu hơn gì“sao tim mình đập mạnh vậy,sao cơ thể mình lại nóng vậy chứ”,nó cúi mặt xuống khi bắt gặp ánh nhìn đầy ngậy đại of hấn,và rồi...trái ngược vs khung cảnh bên ngoài đag mưa jó đáng sợ,bên trog fòng nó đag là sự diễn biến của mùa xuân ngọt ngào,và nồng cháy

hấn từ từ cúi xuống,vòng tay ôm nó,nhẹ nhàng nhưng mãnh liệt đặt lên đôi môi căng mọng of nó 1nụ hôn nồng cháy,và có lẽ đã gửi gắm hết tình cảm of mình vào đó.trong vô thức,nó đã đáp trả lại nó 1cách cũng rất mãnh liệt(có chúa ms biết tại sao lại vậy,hồ).windy chỉ bất buộc fải rời đôi môi hồng of nó 1cách luyến tiếc khi cảm thấy hơi thở yếu đuối of nó,hjc,thật k đành lòng mà,còn nó bây h thì chắc rồi,khuôn mặt ửng hồng then thừng vì chuyện vừa xảy ra,nó đẩy nhẹ windy ra và chạy nhanh vào phòng tắm

Thái độ of nó khiến windy nở 1nụ cười...khó hiểu(mãn nguyện chắc),hấn lại ghé sofa ngồi xuống,nhìn khắp căn phòng nó kia“ôi,đáng iu wá”.căn phòng of nó chủ đạo là màu carô trắng hồng,cái gì cũng bé xúu nhìn iu kinh khủng,rồi hấn đưa mắt nhìn chiếc giường bé bé xinh xinh của nó,1con gấu ôm to đang ngồi gọn tại 1góc,chiếc rèm hồng buộc cao tua tua,liếc nhìn rồi hấn tiến lại,ngồi trên đó,tay đưa đi đưa lại như muốn kiểm tìm cái gì đó còn sót lại.ngay cạnh đầu giường là chiếc bàn đèn ngủ,ở đó có 1bức ảnh nó đang cười rất tươi(xinh ơi là xinh nhá),hấn cầm lên vuốt ve mặt ảnh,đang định cuối đầu“mi”nó thì

-anh đang làm gì vậy

Nó đã ra ngoài sau vài phút trấn tĩnh lại

-đừng nói là anh đang định ấ ấ nó à nha

Nó vừa nói vừa cười,chỉ tay về phía hấn.ôi trời ơi,còn fải ns sao,windy nhà ta đỏ chín mặt mày khi để nó nhìn thấy cái cảnh tượng k hay ho đó,hấn chỉ mong sao bây h có cái hố cho hấn chuồn thôi

Nhưng nó thì vẫn k tha,cứ cười như chưa bao h đc cười

-a mà muốn kiss nó thì...t khuyến mãi tặng a đó

Nó ns giọng châm chọc,nhưng hấn đâu fải vừa,sau cơn nguy,h đã lấy lại bình tĩnh,hấn tiến về fía nó,ôm nó,cười ranh mãnh

-a k muốn nó,cái a muốn là đây kia

Rồi hấn lại..kiss nó bất ngờ khiến nó k thể...

-anh ở lại đêm nay nhé

bất ngờ khiến nó k thể đẩy a ra đc,từng hơi thở gấp gáp của a,làn môi nhẹ nhàng mơn trớn trong khoang miệng nó,sống mũi cao cao of a jờ đang chạm vào mũi nó,cái khí nóng lan khắp khuôn mặt khiến nó có cgiác...thật lạ

-...

windy đưa ra lời đề nghị nhưng mà mãi nó vẫn k thấy tời,a lại nhắc lại lần nữa

-GG,đêm nay a ở lại đây nhé

Nó vẫn cúi đầu k đáp,sau đó khẽ lên tiếng

-như vậy liệu ổn k?Nội a sẽ rất lo lắng

-k sao đâu,a sẽ báo vs nội,dù sao mai cũng là ngày chúng ta đính hôn mà,chắc chắn nội sẽ k phản đối đâu

Vừa ns,a vừa đưa tay vén gọn mấy lọn tóc đag fất fơ trc mặt nó,thấy nó vẫn có vẻ e dè,a làm bộ mặt”nũng nịu nhất có thể nói

-nhưng nếu e k muốn thì thôi vậy,a sẽ về-vừa ns vừa tiến ra fía cửa-trời đông bão vậy chắc xe đj k đc rồi

Những lời đó như vô tình nhưg lại cố ý đập vào tai nó,nó nhìn ra ngoài cửa sổ,tuy k nghe thấy tiếng nhưng những vệt chớp nhoáng hiển nó rùng mình,rồi nó hốt hoảng như sợ sẽ mất thứ j đó,chạy nhanh về fía cửa,e dè nói

-nếu đc,a hãy nghỉ lại đêm nay đi-rồi cúi đầu đj nhanh vào jữa fòng

Windy thì cười 1nụ cười nửa miệng jan mạnh

-ng anh ướt hết rồi,để e bảo chị 2 đem đồ cho a

-...-k đáp,windy chỉ khẽ cười gật đầu,nó ngồi xuống,cầm khăn lau nhẹ tóc a,lần đầu tiên nó có cảm giác lạ như vậy,thật khó hiểu

.....

“cảm giác thật lạ,hnay mình đã thật sự tức giận khi thái độ của GG vẫn lạnh lùng như thế,cô ấy k wan tâm đến mình,rồi mình đã kéo tay cô ấy thật mạnh lên fòng,hjc,chắc là đau lắm,mình k hỉu sao lại làm vậy nữa...nhưng fải công nhận,đôi môi of cô ấy quyến rũ quá,khiến mình nhìn vào chỉ muốn ngấu ngiến mà thôi,ôi trời ơi,mình đag nghĩ j thế này,nhưg mà...cách đáp trả of cô ấy cũng đã chứng tỏ,cô ấy k hề k wan tâm mình..ôi,nhìn cuốn con ngủ thật đáng yêu-chúc cuốn of a ngủ ngon”

8. Chương 8: Đính Hôn

windy tiến nhanh về fía nó đang ngủ,hôn nhẹ lên trán nó và thì thầm vào tai“chúc cuốn con of a ngủ ngon”rồi a bước ra ngoài

nó còn thức,nó biết anh vừa làm j,a đi rồi nó mới he hé mắt nhìn cái dáng ng cao cao rắn chắc đag bc đj thật nhẹ nhằm tránh nó tỉnh jác,a đóng cửa lại rồi,nó ms bật ng dậy,đưa tay sờ lên chỗ mà a vừa“mi”,lời nói of a như vẫn còn văng vẳng bên tai nó,“cuốn con của a”-nghĩ đến mấy từ đó bất jác nó lại nở 1nụ cười mà ngay chính nó cũng k bít là j,nghĩ lại nhưg j ziễn ra trong ngày hnay,tự nhiên cảm jác nó sao lâng lâng khó tả,nó nhớ đến ánh mắt tức giận của a lúc mới đến,nhớ đến cái nắm tay thật chặt nhưg đến là đau,ngĩ đến đó,nó đưa tay lên nhìn,cái cổ tay vẫn đag còn ngấn đỏ,nó nghĩ đến nụ hôn mà a“cưỡng ép”nó,“nhưg thật ngọt ngào”,có lẽ,nó đã...a mất rồi,suy nghĩ mông lung rồi chẳng biết nó chìm vào giấc ngủ lúc nào,trên môi nó vẫn đag nở 1nụ cười hạnh phúc trong jác mơ,có lẽ,trong jác mơ đó có bóng dáng của 1 ng-1 ng đặc biệt chẳng,có chúa ms biết

windy bước xuống lầu chính là lúc nội nó về,hắn nhanh nhẩu chào nội nó

-con chào nội,sao nội về trễ vậy ạ

hắn vừa ns khi liếc nhìn đồng hồ,bây h đã là 22h30 rồi

-windy đến à con,hjj,còn chút ít cv,ta làm cho xong để ngày mai còn dự lễ đính hôn of 2 đứa chứ,hjj

nội nó ns,nhìn hắn mà nở 1nụ cười rất tươi,hắn ta cũng chẳng nói j,chỉ cười tươi đáp lại,như chợt nhớ ra j đó,nội nó nhìn hắn có vẻ hơi...mà hỏi

-mà sao...mà sao con...gia gia đâu

windy thừa đủ thông minh để biết nội nó muốn ns j, hấn cũng ngưng ngưng, vì mọi hôm bao h đến 8h là muộn nhất, hấn cũng đã rời hoàng gia, nhưng hảy thì... hấn cười ngưng ngưng, ngai đầu k biết nói gì hơn, đúng lúc đó thì

-nội đã về đó ả, sao hảy nội về muộn vậy

nó vừa xuống, vừa vươn vai điệu buồn ngủ

-nội có ướt ng k, hảy trời mưa to thế đó, mà nội nữa, k lo cho khỏe j cả, 5 mấy tuổi đầu rồi mà còn tham cv lắm cơ

nó mắng yêu nội làm cho hấn k khỏi bật cười, nội nó véo nhẹ vào má

-cha bố nhà cô, còn chưa ngủ kia à-jong cứng nựng

-thì k fải ông vừa gọi con à, thế mà... mà còn a nữa-way sang nhìn windy-chưa ngủ đj à, bộ 2ng ngồi đây ns xấu j con hả-jong nó như trách

nội nó thì chẳng hiểu j cả, còn hấn thì...bít ns j nữa đây-1,2,3-CƯỜI

Như hiểu ý nội, nó tiếp

-hjj, tại trời mưa to wá, nên con bảo a ta ở lại đây...-ngập ngừng jây lát, nó típ-k có nhớ chuyn j thì mai con đính hôn 1mjh à-nó ns rồi lên phòng, bỏ lại 2con ng vs 2 suy nghĩ # nhau đơ mắt nhìn theo bc chân nó

“cái con bé này, thay đổi đến chóng cả mặt...haa, nhưng như thế là wá tốt rồi, wá tốt rồi”, với ý nghĩ đó, ông nở 1nụ cười nhìn windy khiến hấn ta khó hiểu

-ta nghỉ đây, con cũng nghỉ đi

Ông vỗ vai hấn rồi bc về phòng

“cô ấy thật sự lo lắng ỉnh thật sao, mình vui wa”-đó là suy nghĩ of 1tên ngốc nào đó, hấn muốn la lên, hét thật to lên là sao hấn vui thế, hahaha(buồn cười tên đjn này wá)

.....

lễ đính hôn hảy duy nhất chỉ có mặt of 2bên gđ, họ nói rằng sẽ tổ chức thật linh đình khi 2 đũa hc xong, còn bây h thì...chỉ cần vậy.xong ngày hảy, 2đũa sẽ dọn ra ở chung tại 1biệt thự mà do 2lão ja ja nhà ta nhờ 1kiến trúc sư nổi tiếng ng fáp thiết kế và xây dựng

buổi lễ kết thúc mà chẳng có bất kì điều j k hay ho xảy ra...tốt đẹp.hấn và nó tay trong tay lên xe“về nhà”, mỗi ng 1suy nghĩ # nhau, nhưng ns chung là có sự hạnh phúc len lỏi trong đó

“từ nay a ấy đã là of mjh, chỉ riêng mình, sao mình hạnh phúc quá, ms h nào mình còn ghét cay đắng cái tính trăng hoa of a ý, vậy mà..., mình tin từ nay a ấy chỉ có mình...hứa vs e, windy nhé”, nó suy nghĩ rồi quay lại nhìn hấn

windy đang lái xe nên không để ý đến sắc mặt of nó. nó nghiêng ng ngả đầu lên vai anh, mắt nhắm lại như muốn jữ chặt cái khoảnh khắc này mãi mãi. windy quay sang nhìn, miệng cong lên 1độ cong nhỏ rồi a lại chăm chú lái xe, cái c/giác hạnh phúc khi có nó bên cạnh đối vs a k còn từ nào diễn tả nổi, giờ đây, chính thức“nó là of anh, riêng mình a”

windy lái xe về đến nhà thì“nó đã ngủ”mất rồi,“có lẽ cô ý mệt”, a ngồi yên k dám cựa quậy tránh nó tỉnh jắc, nó ngủ y chang thiên thần vậy, mắt nhắm nghiền lại, cái mũi cao cao, làn da trắng hồng lại càng đc tôn lên sau những ánh đèn lập lờ trc cổng, khoe môi cong cong như trong giấc mơ nó đang đc“cưỡi ngựa cùng chàng hoàng tử vậy”, nhìn nó mà hấn ta chỉ muốn“ăn thịt”nó luôn vậy, hấn đưa tay lên khoe mắt nó, dần chuyển xuống sống mũi, chạm đến bờ môi...“sao tìm mình đập loạn xạ vậy cả”, hấn cúi xuống, cúi xuống, gần hơn chút nữa, 1chút nữa thôi...(ý định j vậy chời, nản), bất chợt hấn quay đi về ngưng ngưng, à thì ra là nó trở mình, hấn tởnó thức jắc nên way đi fải rồi...haa.nó vẫn chưa tỉnh đâu các bác ả, nó way ng lại ôm hấn eo hấn, đầu dụi dụi vào bả vai rắn chắc of hấn rồi ns mơ“windy, e iu anh”(eo, tg sợ lun)

nghe câu đó of nó, hấn nở 1nụ cười có lẽ là đẹp nhất từ trc nay thì fải, hấn đưa tay vuốt mắt lộn tóc xỏa xuống mặt nó, đỡ cho ng nó dựa thẳng, “mi”nhẹ vào trán nó rồi thì thầm“a cũng iu e, cuốn con of a à”

không jan xung way cũng như chúc mừng cho đôi“vk ck”trẻ,jó đưa từng cơn nhẹ nhàng mát rượi,những cành lá vẫy vẫy tay như đang chúc mừng,cái không jan tràn ngập hạnh phúc“ước j thời jan ngừng đọng tại đây,ja ja à”,hắn nghĩ,rồi miệng hắn lẩm bẩm bài hát j đó

“1con jó đã đưa e đến bên a,e đẹp tựa như nàng tiên...”

và cũng chẳng biết hắn hát rồi ngủ khj nào,2 ng dựa đầu nhau ngủ,khéo môi mỗi ng cong cong hphúc

9. Chương 9: Cuộc Sống Mới

Sau ngày hwa,nó và hắn“tự cho fép bản thân”cái quyền đc nghỉ ở nhà“1tuần”để tận hưởng cs mới(botay)(k bít tg đã ns cho bà kon bít chưa nhĩ,rằng nó và hắn thực ra đã hoàn thành chương trình hc từ 3năm trc bên mĩ,đã chuẩn bị nhận bằng tiến sĩ kt rồi(hjc,ngưỡng mộ),nên h đây vc đến trg hay k chỉ là ngụ ý tạo mà thôi,k đến cũng chẳng sao...hazzh)

Cả ngày hnay,nó và hắn quyết bên nhau trong căn biệt thự rộng lớn,hết vờn nhau từ tầng 1 lên tầng 5 rồi lại từ tầng 5 xg” tầng 1,hết fòng này lại đến fòng kia,trong nhà ra đến ngoài vườn,đâu đâu cũng vang lên tiếng cười,một rồi,hắn cầm tay nó kéo xuống nằm dài trên cỏ,mùi hương nhẹ nhẹ of cỏ tạo nên 1 k jan dễ chịu vô cùng.nó đang nhắm mắt tận hưởng cảm giác đó,nó đã từng mơ ước rằng sau này nó sẽ có 1 ng ck iu nó,mỗi ngày sẽ cùng nó chăm sóc khu vườn,cùng nó đi dạo trong đó,2ng sẽ nắm tay nhau ngủ dưới những bãi cỏ có bóng cây...và đây,đây chẳng fải là mong ước of nó sao“thật hphúc,ước gì thời gian ngừng lại”.nó mỉm cười trog khi vẫn nhắm mắt tận hưởng,nó đâu biết rằng kẻ bên cạnh đang nhìn nó bằng ánh mắt muốn nút trọn,khéo môi cong lên thấy rõ sự gian manh trong đó

1..2..3,nó cảm thấy trên môi mình có thứ j đó ướt át,hơi thở ngày càng mạnh,cái mùi hương wen wen fân phát,có 2 bàn tay nâng trọn đầu nó lên...h thì nó bít là j rồi,hắn đag kiss nó,đôi môi hắn nút trọn môi nó,mạnh bạo tách ra và đầu lưỡi mềm mại hắn tiến sâu vào bên (.),trog đó là những điệu nhảy of lưỡi mà thầy dạy chính là hắn,nó cứ theo nhịp,theo nhịp mà đáp trả,hơi thở nó ngày càng yếu và gấp gáp,hắn ms lưỡng lự rồi đôi môi,hắn hôn lên trán,lên mắt,lên má,lướt nhẹ wa môi,xuống cổ...rồi lại tham lam linh trọn đôi môi mềm of nó lần nữa,cứ thế,nụ hôn như dài bất tận

trời cũng đã choạng tối,hắn bế nó vào nhà trong khi“lip to lip”,hắn dùng chân mở cửa và đóng lại luôn,đặt nhẹ nó lên giường,hắn nhếch môi cười jan tà hết biết,nó như thấy đc sự k tốt đẹp trong này nên đã lùi lại sâu bên trog giường,nhưng càng lùi lại,hắn lại càng tiến đến gần hơn,hắn đang cời áo(??)nó thấy vậy thì 2 tay che tịt mắt lại,miệng nói to

-a làm j vậy windy

vẫn chẳng thấy tl,hắn lại cười,tiến lại gần nó hơn,h thì nó k thể lùi lại đâu đc nữa,vì đã là tường rồi,tim cô vô tình đập loạn xạ,mặt nóng bừng lên,cảm giác sắp k hay xra

hắn tiến đến,kéo tay nó ra,ôm nó nói nhỏ

-hnay,a sẽ“ăn trọn e”

nói rồi hắn đẩy nó ngã xuống,hắn h đây như con mãnh thú thì đúng hơn

-a..a.n...h...đư...đừng làm vậy

nó nói jọng hơi run

windy vẫn chẳng đáp,hắn vẫn đang lam tham hưởng thụ,hắn thở nhẹ làn hơi nóng vào cổ nó,môi đang tiến về fía ngực nó,tay hắn đang vờn về để cởi bỏ y fục trên nó

nút khuy 1...2...3,vòng 1 như lộ gần hết,còn nút cuối cùng,hắn vẫn nhanh tay định mở nốt thì...

-KHÔNG-nó hét lên,đẩy hắn ra và ngồi dậy,2 tay giữ chặt nút áo,mắt nó bắt đầu ngấn đỏ,nhìn windy điệu nài xin-a đừng như vậy-jọng nó lí nhí,đầu cúi xuống

Windy nhìn nó,rồi cười,1điệu cười như đang tự chế diễu mình,nhìn nó như vậy mà a như có cảm tưởng a đang làm 1chuyện có lỗi tày trời,muôn vàn đáng chết lắm k bằng,h đây có thể coi như nó và a đã là vk ck,vậy tại sao cái điệu“hiển nhiên”đó lại k thể,windy nhìn nó vẻ lạnh lùng và hỏi

-tại sao vậy?

-...-nó vẫn im lặng,cơ thể khẽ run lên như sợ điều j đó,nó sợ windy sẽ jận nó,nhưng chuyện này thì...k thể đc

Thấy nó k tl,dáng vẻ đó làm a thấy xót,a tiến lại gần nó,nó thận trọng nép mình lại,a cười chua xót,ánh mắt như muốn nói“a k làm j e cả mà”,rồi a đưa tay lau đi giọt nc mắt vừa rơi trên má nó

-đừng khóc..

-đừng khóc-hắn hôn nhẹ lên trán nó-hắn xin lỗi

nó ôm lấy hắn,dụi đầu vào ngực hắn mà nói

-e xin lỗi a

-k sao mà,chỉ tại a

-k fải tại a-nó ngược lên-thật sự bây h...e...e chưa sẵn sàng-jọng nhỏ dần

windy nghe thấy lòng nhẹ hơn hẳn“k fải là tại cô ấy gét mình”,cái điệu bộ of nó làm a bật cười,hắn xoa đầu nó ns

-ngốc wá,nếu vậy fải ns a chứ,ngốc

.....

-a đói chưa

nó ngược hỏi khi windy đang ôm nó vào lòng

-a đói gần chết rồi đây-mặt hắn fị ra ,nó nhìn mắc cười đến khiếp-e thay đồ đi,chúng ta ra ngoài ăn tối

-sao fải ra ngoài,e sẽ dạo diễn cơm hăng ngày cho a-nó chu môi ns

hắn nghe đc thì há hốc miệng tỏ vẻ ngạc nhiên

-HKG,e mà cũng bít nấu ăn sao

-sao k-nó ns jọng dỗi-a tưởng e là ai nào,thế thì thôi,k nấu nữa,ra ngoài ăn-nói rồi vùng vằng bỏ xuống giường,hắn kịp tay kéo lại

-a k có ý đó,vk a cái j chăg bít,fải hem?-jọng sùng nịnh

-bít thế thì tốt,vậy chờ e xịu nhá

Ns rồi nó ra khỏi phòng để xuống bếp,hắn cười rồi cũng lẻo đẻo theo sau

Chỉ sau 30 phút,1bàn ăn thịnh soạn đủ các món đã đc ja ja dọn ra bàn

-woaa,vk a jỏi wá-windy đưa mắt nhìn khắp bàn

-thôi,a ăn đj,k fải nịnh nhá,e bít a jỏi mà,hjj

.....

Bữa tối chỉ có 2 ng,nhưng nó tràn đầy hạnh phúc,2 ng cứ gấp thức ăn cho nhau,trông tình cảm thấy ớn lun,hjj

-ngày nào e cũng nấu cơm cho a ăn chứ-windy nhìn nó cười,như là một lời yêu cầu nó hứa

-vâng,e sẽ nấu cho a mỗi ngày,,khi nào a chán thì thôi

-k bao h có chuyện a chán cơm vk a nấu đâu

Hắn nhăn răng cười khi gấp cho nó đũa thịt

-biết thế thì tốt,mà a nhớ k đc bao h bỏ e ở nhà ăn cơm 1mình đâu đấy,nếu có a die vs e

Giọng nó như đe dọa trc

-tuân lệnh vk iu

Nge nó ns vậy,hắn bỏ bát xuống,jơ tay lên kiểu thề,làm nó bật cười

“hành động of a ấy như con nít vậy,nhưng đáng iu wá,e sẽ nhớ mãi nhữg j a hứa ngày hnay,...e iêu a,windy à”

-nhớ nhé

10. Chương 10: Người Thứ 3

au 1tuần nghỉ hc,hnay nó và a sẽ đi hc bt,mọi thứ đối với 2ng như đang bc” vào 1trang sak mới

-vk ơi,chuẩn bị xong chưa,nhanh lên chút nào

a vừa nói vừa ngược lên lầu-nơi có ng vk thân iu of a đang vội vã vì lí do ngủ nướng(cho e ngủ 5” nữa,5” nữa thôi=>khòkhò),bây h đã là 7h kém 10 rồi(nản),còn đúng 10”(OMG)

-xog rồi,mình đi thôi a

nó vừa“phi”xuống nhà đã vội“cướp”lấy ly sữa trên tay a tu 1hơi mà nói.nhìn đáng vẻ of nó mà a k sao nhịn cười nổi

-HKG,tiểu thư dài các đây sao,nhìn e chẳng # j...-a bỏ lửng câu nói mà cười-đúng là,ở lâu mới bít,chứ mà nge ai ns chắc a cũng k tin đâu

nghe windy ns mà nó vừa ngượng,vừa tức,chỉ tại cái thói ngủ nướng mà ra cả

-tại mấy hnay a cứ bắt ngủ thêm,nên quen rồi chứ bộ

nó cố biện minh cho lí do of mình,nếu k chắc chết vì ngượng mất,nó véo tai a làm a la oai oái

-thôi,tha cho a,a bít lỗi rồi mà vk ơi

-biết thế thì tốt,lần sau mà thế nữa,vk này sẽ k tha cho a

nó thả tai a ra,héch hàm lên vẻ đắc thắng,windy thì ôm lấy cái tai iu quý mà xuyết xoa“ôi tái tai of tui”(kaka,nản nhà này lun)

-thôi,đi hc,sky thẳng tiến

k để cho windy kêu la thêm,gia gia chỉ tay hướng trg,mà xách cặp bc đi,windy thì cà nhắc phía sau nó,điều bộ đáng iêu khủng khiếp

.....

*trường hc sky

đã hơn 1tuần kể từ khi nó bị dính cái fấn hương chết tiệt ấy,hnay nó mới đi hc trở lại,nó sẽ bỏ wa cho TP chuyện này vì thứ 1,nó cũng chẳng có chứng cứ j buộc tội ả,thứ 2,may cũng nhờ ả mà nó và windy mới...có thể...như ngày hnay(happy)

...

ja ja và windy vừa bc vào trường thì đã bị đám đơg xúm lại“chúc mừng”,ns là ns chỉ 2gđ biết buổi lễ kết hôn chứ thực ra tin này lan ra toàn cầu hết rồi còn đâu:“LỄ KẾT HÔN”BÍ MẬT“CỦA THIẾU GIA LĂNG VÀ TIỂU THƯ HOÀNG;LĂNG MINH-HOÀNG KIM KẾT THÔNG GIA BÍ MẬT”,đó là tn hot tuần wa

-2ng kết hôn sao k mời tụi này

-kết hôn lén lút nhá,trốn thiết đãi chứ j

-ja ja à,chúc 2ng hạnh phúc nhá

-...

trời,hàng loạt câu nói of họ ,những món quà mừng...“họ là bạn mình từ khi nào vậy trời”-ja ja nghĩ thầm nhưng ngoài mặt vẫn phải cười hết công suất

ở 1góc nào đó,vẫn có ánh mắt tóe lửa nhìn về fía nó“cô không hạnh phúc được lâu nữa đâu”,rồi cô ta cười nửa miệng đến đáng sợ,bàn tay đã nhĩ máu bởi những vết móng do tay nắm chặt,“sẽ đi từ nhẹ đến cấp độ cao hơn,cô cứ chờ mà tận hưởng,minh long là of tôi,riêng tôi,cô hiểu không”...rồi cô ta bỏ đi 1cách lạnh lùng,tưởng chừng như mọi thứ khi cô bước sẽ đóng băng tức khắc,lời cô ta nói như 1lời cảnh báo điều k hay,thoáng chốc khiến nó đang ở xa khẽ“rùng mình”1cái

đám đông jải tán khi có tiếng trống vào lớp,2ng cứ hp bên nhau mà chẳng để ý xquanh,hnay,cậu bạn thân of a có điều j đó khang khác,ánh mắt vô hình nhìn ra khoảng không vô định,khuôn mặt hiện rõ 1nỗi buồn“bực”mà chính a cũng k lí jải nổi tại sao

“tại sao trong đầu mình luôn bị ám ảnh bởi nụ cười đó”

“tại sao mình lại thấy jận khi windy cùng ng đó hp chứ,họ đã kết hôn rồi mà”

“AAAAAAAAAA...”

Hàng loạt những câu hỏi đặt ra mà k có tời cứ theo mãi trong đầu Nhất Nam khiến đầu a căng ra như 1sợi dây đàn,tổ như chỉ cần ai đó đụng vào sẽ bị đứt ngay,a muốn hét to,hét thật to lên ọi thứ trôi đi hết,nhưng sao k thể đc“hãy lí jải tại sao lại thế”,mọi ý kiến a đưa ra đều bị bác bỏ,rồi chỉ duy nhất 1điều cứ ám ảnh trong a-“mình đã yêu VỢ CỦA BẠN THÂN mình sao”...

-k,k,k thể được..

anh hét lên trong vô thức,cả lớp way lại nhìn bằng con mắt hiếu kì“a ND sao vậy”-tiếng xì xào ngày càng nhiều

thấy ng bạn bao năm of mình lạ lạ,windy lo lắng thực sự

-cậu bị sao vậy-windy đặt tay lên lưng ND hỏi

-k sao chứ ND,nhìn cậu k đc khỏe lắm

nó quay sang hỏi cậu bạn,“về mặt đó là sao chứ”-ND nghĩ

tự nhiên k hiểu sao,a lạnh lùng bỏ tay windy ra,k nhìn mặt 2ng,đáp lạnh 1câu rồi bc ra ngoài(đang h hc đấy,hjc)

-tôi k sao

windy nhìn thái độ lạ lùng of bạn mình,chưa bao h nó như thế,“chắc là chuyện j k bình thường rồi”-windy nghĩ nhưng rồi cũng bị nó kéo về thực tại

-chắc cậu ý đang căng thẳng,a để cho cậu ý thoải mái đi-nó nhìn a bằng ánh mắt bình yên nhất,để làm a bớt lo lắng

-uk,chắc vậy

...

bên ngoài này,ND đang ngồi bên hồ sau trường-nơi đây yên tĩnh,đẹp,nên thơ nhưg rất ít ai lui tới-nó là nơi mà nhữg lúc cần suy nghĩ,ND lại tới đây,nhìn làn nc hồ trong xanh fảng lặng,từng đợt sóng nhỏ li ti kiến tâm hồn a thanh thản,mùi hương sen trong hồ thoang thoảng đưa lên,a hít hà rồi nằm dài ra cỏ,nhìn nhữg chiếc lá vàng bay bay,a tự nhiên đưa tay ra đón lấy-nhưng k đc-“có lẽ cũng như e,t k thể đang tay bắt e lại cho riêng t đc,e là of cậu ấy”-ND nói 1mình khi nhìn chiếc lá vàng a định bắt đang nằm yên trên thành ghé kia.trong đầu a chợt nhớ đến nụ cười thánh thiện như thiên thần of nó khi lầ đầu tiên a gặp,khuôn mặt đó,dáng ng đó,a tự hỏi bản thân sao mới gặp mà đã có tình cảm vs nó,sao lại là nó mà k là ng #,sao nó lại là ng bạn a yêu...tại sao“a tự trách mình khi ngay lần đầu đã nhìn sau vào nụ cười nó,tự trách khi bản thân

thấy đau khi nó bị bệnh,khi nó đc bạn a chở về,khi 2ng đó đã kết hôn...”rồi a bật cười chua chát,tự chế jếu mình thật yếu đuối,ích kỉ khi đã nghĩ về nó...”ừ!từ nay nó sẽ là”vk của bạn a”,tình cảm này có lẽ sẽ wa mau thôi,hứa!

...

-tại sao lại có thể như thế,mới 1thời gian ngắn vậy mà a đã quên e rồi sao windy

1 cô gái mái tóc hạt dẻ khá bồng bênh đang tức giận cầm tờ báo”hot tuần”trên tay đập mạnh xuống bàn
“e k tin a đã quên e,e sẽ trở về,dành lại a,windy à”

....

một chiếc xe dừng trc cổng trường,một ng đàn ông mặc vest đen nhanh chóng bước ra mở cửa,mọi ánh mắt hiếu kì of học sinh trong trường đều đổ dồn phía họ,rồi tất cả ồ lên,đám hs nam phấn khích mà hét lên nữa,may nhờ có lực lượng bảo vệ mà cô mới an tâm đứng đó

-chẳng phải là Hồng Khôi sao

-đúng rồi,cô ấy còn đẹp hơn bên trong ảnh

-ôi tình yêu of tôi

-..

Tiếng llũ mê gái cất lên,ánh mắt dõi theo từng hành động như thèm muốn cô là of riêng mình

HK là ng mẫu ảnh khá nổi tiếng trong giới teen hiện nay,vì cô ta khá là xinh đẹp.phan chủ yếu là nam sinh,vì sao ư?...vì vẻ đẹp trời ban cho cô ta là 1đôi chân dài nhưng ít khi được che lấp,để lộ làn da trắng k mang 1chút dị chứng of tổ tiên,số đo 3vòng trên cả cân đối đến mức hấp dẫn,đôi môi cong cong trông càng quyến rũ hơn khi đc phủ lớp son hồng bóng mịn,ẩn dưới sâu đôi lông mày dài vs những đường lông mi cong vút là một đôi mắt nâu nâu đen k thể thấy đáy,nó như là hiện thân of con ng cô,mái tóc ấy,1mái tóc màu dẻ nhưng hnay đc uốn lượn 1cách khá kĩ càng mang theo phong cách of ng âu mỹ

Cô lướt mắt tìm quanh như đang tìm kiếm ai đó,làm cho cả đám xiêu vẹo vì cứ tởm đang nhìn mình(hám gái..xì),nhưng rồi lại thất vọng cúi đầu xuống,chiếc mũ vành màu vàng tươi rồi như hoa cúc ôm gọn khuôn mặt cô,cứ thế,cô như 1kẻ trốn chạy hơn là 1ng nổi tiếng,mãi sau khi vào phòng hiệu trưởng,cô ms thoát đc khỏi mớ rắc rối này

-chuyện tôi nhờ ông để đâu rồi,hnay tiểu thư tôi muốn bắt đầu đi học

Tiếng 1ng đàn ông vang lên,có lẽ anh ta là quản lí,a ta k nhìn ngài hiệu trưởng,ngón tay gõ gõ mặt bàn

Còn HK,từ khj bé vàođây cô ta k nói lời nào,tỏ ra kính kính,2chân bắt chéo qua nhau,1tay dựa vào ghế salon,tay kia cô ta đag phì phèo điều thuốc,nhìn cảnh này k ai dám nghĩ cô ta ms 17và h/ả 1minh tinh lại càng k,# xa so vs những j thể hiện

cô ta giờ đây như là 1kẻ k biết lễ độ hơn là 1minh tinh,chẳng ai đoán đc cô ta đang nghĩ gì,nhưng hẳn trong sâu thẳm đôi mắt nâu kia k hoàn toàn bình yên như thế,nó như mặt nc biển,phía trên là thẳm lặng nhưng phía dưới thì có thể xô lên tạo sóng nhăm chìm bất cứ khi nào

Bất chợt,cô ta đập tắt điều bằng đôi dầy hàng hiệu of mình,cô ta ngược lên,nhìn thẳng vào mắt ngài hiệu trưởng

-TÔI-muốn hc lớp có Lăng Minh Long

cô ta gần từng từ,đáy mắt rực lên nhìn đáng sợ,chỉ thương ngài hiệu trưởng sức già k biết làm gì,chỉ run lên bần bật,ông k ns đc đc,chỉ gạt đầu,mồ hôi túa ra như mưa,rồi ngại nhanh tay lau đi vội vã

“HOÀNG KIM GIA,tôi k thua cô đâu,cô dám là kẻ thứ 3chen vào tôi và windy ư,còn lâu đi,đồ đáng chết”

Rồi 2bàn tay cô ta nắm lại,ánh mắt hung lên và cô ta bước ra ngoài

..

-anh windy

-HK

WINDY đang ngồi cùng ja ja ở canteen thì thấy HK,a chưa khỏi ngạc nhiên vì sự xui xẻo của cô ta ở đây thì đã bị cô ta ôm hôn“túi bụi”từ khi nào,anh khẽ đẩy cô ta ra,mắt đưa về ja ja về“anh vô tội”,nhưng ja ja không thèm để ý,cô đang jận,tự nhiên có ả sexi nào đến ôm hôn ck mình thì chịu sao nổi,cô tức giận bỏ đi,windy vội vàng đuổi theo nhưng bị tay HK giữ lại

-windy,em nhớ a nhiều lắm,a biết không

Vừa ns vừa ôm ghì lấy anh

-HK,em đừng như vậy

-tại sao?

Chúng ta k còn j cả,a coi e là e gái,vậy thôi

Windy mệt mỏi ns ra,mắt HK nhắm lại,2tay run khê,cô ta ngước nhìn a

-e cắt công về đây chỉ để gặp a,sao a lại như thế,a hết yêu e rồi sao?

-..

Anh k ns gì cả,lặng lẽ rút tay cô ta ra và chạy theo hướng ja ja đi để lại HK đứng trân ở đó,cô vừa đau,vừa hận“bất chấp tất cả,e sẽ có được anh-windy à”,rồi khoe môi cô ta cong cong nửa miệng,1ng đến đưa áo khoác cho cô ta và rồi họ bước đi.

11. Chương 11: ..như Thế Cũng Tốt...

cái gì,HỒNG KHÔI ư?

Tổng Phương quát to khi nghe YếnYến nói đến cái tên đó,nói về chuyện HK và ML ở căn-tin trước mặt gia gia.Yến Yến thấy sợ trước thái độ đó,như là cô vừa làm 1 vc gì sai lầm trầm trọng thì phải.Hơn ai hết,cô là ng hiểu rõ Tổng Phương hơn cả,hơn 3năm qua TP đã bỏ ra rất nhiều tình cảm dành cho ML,rồi tự nhiên anh lại đính hôn vs gia gia,rồi giờ lại thêm ả chân dài đáng ghét kia nữa,cơ hội of TP giờ đây ngày càng thu hẹp,thu hẹp đến mức có lẽ sẽ chẳng còn chỗ cho cô

-ạ,chị có sao không

YY dè dặt hỏi,như đang sợ mình sẽ nói điều gì làm TP không vui

-làm sao là làm sao,chả sao cả

TP nhún vai,rồi suy nghĩ trong chốc lát,bất chợt nở 1 nụ cười khó hiểu

-như thế càng tốt chứ sao đâu,cứ để thế đi

-là sao chị,em không hiểu lắm,mà chị quen cô ta sao

YY hỏi TP một cách khó hiểu

-haa,không phải quen,mà là quá rõ

-là sao?

Trong khi YY chẳng hiểu gì thì TP lại cười 1 cách thích thú,cô ta đang mẫn nguyện với sự sắp đặt sẵn vừa tạo ra trong đầu,cái tên HK đối với cô quá là quen thuộc,làm sao cô quên được hình ảnh “một con đĩ chuôi lên từ đáy xã hội” nhờ cô kia chứ

..

Trước cửa lớp

Windy sau một hồi chạy theo và tìm kiếm gia gia,cuối cùng anh cũng thấy nó,2 người đang đi ngược chiều nhưng điểm đến vẫn là lớp hc,windy đứng lại,cười thật tươi với nó nhưng dường như nó coi anh là người vô hình,nó “lơ” anh mà đi,làm nụ cười tươi rói “chết ruồi” of anh bị tắt ngấm,nó đang giận lắm,lòng nó như sôi lên,nó ghét anh khi thấy cảnh đó,còn cô ta-cô ta là ai-người tình của anh sao,1 cô ả thiếu vải,cảm giác hỗn loạn...nó..đang ghen

Thời gian lâu nay,có lẽ tình cảm mà nó dành cho anh đã lớn dần lên từng ngày,còn anh thì sao..”vẫn chứng nào tặc ấy,liệu trong trái tim anh,tôi có nằm trong đó”..

Nó chưa bao giờ có cảm giác này,trống vắng,thất vọng khi tình cảm mới bắt đầu đã như bị anh “dội cho 1 gáo nước lạnh” windy đang cười thì tắt lịm,cảm giác..hụt hẫng,”chẳng lẽ nó giận anh”.trong 1/tỉ giây bất thần,anh kéo tay nó..nắm chặt lại đến mức..nó cảm giác đến đau,trong vô thức thốt lên..“aá”.nó giận giữ,quay lại nhìn anh tròn tròn,mắt xoáy sâu,nhưng khuôn mặt vô cảm,nó vùng tay ra khỏi anh,nói bằng giọng bình thản nhất

-anh làm tôi đau đó,anh muốn gì

windy nhìn nó,mới cách đây hơn 1 tiếng,nó đang là ng “vợ” ngoan hiền,cần anh che chở,giọng nói với anh ầm áp và đầy yêu thương,thế mà..sao bây giờ lại thế này,“tôi”-“anh”,sao cái cách xưng hô thay đổi nhanh đến vậy,cũng 1 câu nói phát ra từ nó mà sao giờ đây anh thấy xa lạ quá,tự nhiên...anh...thấy nhói...trong tim quá,1 cơn đau bất chợt...không tên

-đi theo anh

-tại sao tôi phải theo anh,tôi chẳng có chuyện gì nói với anh cả
nó vẫn bướng bỉnh,hất mạnh tay anh ra trong khj anh vẫn cố
gắng nắm lấy.nghe giọng ngang bướng của nó,anh giận giữ hét
to,giờ đây anh không thể nào kiềm chế nổi cơn tức giận của
mình nữa

-NHƯNG ANH CÓ CHUYỆN MUỐN NÓI...ĐI THEO ANH

nói rồi,chẳng đợi phản ứng của nó,anh kéo nó đi..cứ đi..đi
mà chẳng cần biết có rất nhiều ánh mắt hiếu kì nhìn họ,..
tuy là bị kéo đi mà k thể phản ứng gì,nhưng sao mà nó lại
thấy...vui mới chết chứ(nhỏ này đin quá),cái nắm tay tuy đau
nhưng vẫn biết là có sự quan tâm of anh trong đó...vì
thế...nó cứ theo anh...không nói...không kháng cự...hơn ai
hết,nó muốn nghe...1 lời...từ anh

windy buông tay nó ra khi họ đến hồ sau trường,1 nơi vắng
vẻ,...nhưng thật tuyệt(theo cách nghĩ of nó)..1cái hồ với
những khóm sen đang nở,mùi hương thoang thoảng đến ngây
người,...bãi cỏ xanh trải dài như thảm,những cây si già vươn
người ra hồ,rễ thì xòa xuống như bộ tóc dài...

-thái độ của em thế là sao

bất chợt windy lên tiếng,phá tan đi suy nghĩ trong nó,..nó bị
kéo về hiện tại

-làm sao là làm sao,làm sao em biết làm sao bây giờ hả

tuy là thế nhưng mà nó vẫn còn tức chuyện kia lắm,ngay trước mặt nó,anh dám ôm...kiss một người con gái
khác,...thần nhiên...bực mình không chịu được

.....

Windy nhìn thẳng vào mắt nó,2 tay anh đưa tay nó lên trong khi mặt nó thì cuối gầm xuống.anh biết,giờ
trong nó đang rất giận,mặc dù biết đó thật sự không phải do anh,nhưng...trong mắt nó...đó là do anh,thì
anh đành phải là người sai,chứ biết sao được kia chứ.

-em giận à?

Vừa nói anh vừa đưa mắt liếc nhìn thái độ nó

-sao phải giận

Nó nói cộc lốc

-chuyện đó...a...n...h...

-chẳng sao cả,không liên quan đến em,i don't care

Chưa để windy nói hết câu,nó đã cắt ngang lời anh,nói bằng gương mặt thật sự“anh không là gì cả”.nhưng
ai có biết trong lòng nó lúc này ra sao...mâu thuẫn,đổi nghịch,một mặt nó muốn nghe giải thích,mặt khác nó

lại chẳng muốn nghe.nó luôn nghĩ rằng tính anh như thế,cả đời vẫn có thể mà thôi.phải chăng nó đã không tin anh...hay là nó đang sợ một điều gì đó...thật vô hình.

Windy nghe nó nói vậy,lòng anh tự nhiên nhói lên 1 cái,cảm giác đau không mang tên tuổi“cô ấy chưa từng tin,chưa từng quan tâm mình sao?”.Khi này anh hùng hùng khí thế bao nhiêu,muốn làm rõ cho nó hiểu bao nhiêu,giận vì sự vô lí hiểu lầm của nó bao nhiêu...thì giờ đây,anh lại nao lòng bấy nhiêu.giận dữ làm gì khi chính trong lòng anh cũng không hiểu lí do,làm rõ làm gì khi chính anh không biết nên làm thế nào...đặc biệt,điều quan trọng là câu nói“i don”t care” của nó.

-thôi,anh xin lỗi

Anh nhìn vào mắt nó,nói câu đó như chữ đầy những ẩn ý,anh quay đi.Nhìn cái bóng thất thế của anh,nó lại thêm một cảm giác khó nói...“phải chăng điều nó lo lắng là đúng,phải chăng câu xin lỗi đó có nghĩa là...”.Không phải đâu,không phải vậy đâu.Rồi bất chấp sự tôn nghiêm của chính mình,nó chạy tới,ôm anh từ phía sau,không nói lời nào,cứ thế thôi

-anh đừng đi,đừng xa em

Nó nói mà ai hàng nước mắt cứ chực trào rớt xuống,mắt long lanh đầy lệ.

Windy thoáng ngạc nhiên,anh cũng không hiểu nó nói gì.

Anh có đi đâu đâu chứ,nhưng...cái cảm giác này thật tuyệt,hạnh phúc khj được ng con gái mình yêu ôm từ phía sau mà nói...

Anh quay đầu lại nhìn nó,nó khóc à,anh đưa 2tay lên lau đi hàng nước mắt,anh hôn lên mắt nó,chóp mũi nó,rồi lướt nhẹ lên đôi môi hồng nó...

-anh có đi đâu đâu,ngốc thế...vợ của anh

-thế...

Một thoáng bối rối trong mắt nó

-anh xin lỗi vì đã để vợ anh hiểu lầm....@\$+”?@_?(6+\$\$@...

....

Nơi nào đó có 2 người hạnh phúc,tay trong tay vì đã qua hiểu lầm,còn nơi nào đó ánh mắt đầy tức tối,những ý định vạch ra để chia rẽ đôi uyên ương,những thủ đoạn gì sẽ đến đây...

Chờ nhé...các tình yêu

12. Chương 12: Trống Trãi-một Cảm Giác Lại

Hôm nay cũng là một ngày bình thường như bao ngày khác,mặt trời đã lên cao,ánh nắng len lỏi qua tấm rèm trắng đã đánh thức windy dậy.nó vẫn còn ngủ,ngủ ngoan như 1 chú mèo con,2 tay nó vẫn ôm chặt lấy anh trong khj đầu thì gối lên tay anh.thời gian đầu tay anh mỗi như,k cử động được,nhưng giờ thì quen rồi.Mắt nó vẫn nhắm nghiền,trên môi đang nở 1 nụ cười...có lẽ nó đang mơ 1 giấc mơ đẹp nào đó.Chắc thế

...

Nếu cứ để nó ngủ thế này chắc chắn sẽ trễ giờ,rồi nó dậy sẽ la anh à xem,ngủ vậy,anh bắt giác cười 1 cái,anh cựa người quay về phía nó,tay anh vút nhẹ mấy sợi tóc mai đang phất phơ trên mặt,anh hôn nhẹ lên trán nó rồi thì thảo vào tai:

-vợ ơi,mặt trời tới đỉnh rồi,dậy đi thôi.

Nó cựa người,mắt k mở nhưng đôi mày nhíu lại về k hài lòng...Rồi khó khăn lắm anh mới kéo được nó dậy.Haizzhhh,chẳng biết anh là chồng hay là bảo mẫu cho nó nữa...nhưng...những việc đó lại khiến anh vô cùng hạnh phúc

.....

Shijageun dalkomhage, peongbeomhage naege kkeullyeo
eonjena geuraetdeushi meonjeo mareul georeowa
modeun ganeungseong, yeoreodwo Oh
~Sarangeun mwoda? mwoda! imi sushigeo Red Ocean
nan, breakin” my rules again aljanha jiruhangeol?
jogeum dachyeodo neon, kwaenchanha Oh

~....

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là một số lạ

-của ai vậy anh?

Nó đang ăn sáng cũng ngó nghiêng đầu nhìn, anh bật cười và xoa đầu nó

-anh cũng không biết, số lạ

....

-alo, tôi LML xin nghe

Không biết đầu dây bên kia đã nói gì mà windy lại rời khỏi bàn ăn đi ra ngoài nghe máy. Một dấu chấm hỏi xuất hiện trong đầu nó nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất khi anh quay vào với một nụ cười trên môi

....

-Em ở nhà nhé, anh đi có chút việc.

Nói rồi windy với lấy áo khoác, mi nhẹ lên trái nó và bước nhanh ra gara. Tự nhiên trong lòng nó có một điều gì đó bất an vô cùng...nhưng nó không biết là tại sao nữa...không thể lý giải nổi...

Rồi như chợt nhớ ra là chiều nay anh hứa chở nó đến siêu thị mua sắm, nó quay ra ngoài cửa nói với theo với hi vọng anh sẽ không quên...nhưng không...anh đã đi rồi còn đâu nữa...“liệu anh có quên” buổi hẹn chiều nay với nó không nhỉ...“chắc là không đâu”...nó suy nghĩ trong đầu...rồi lại lắc lắc đầu một cách khó hiểu...nó cũng không biết nó bị sao nữa>.<. chỉ có=“” một=“” cảm=“” giác=“” duy=“” nhất...bất=“”>

....

3h chiều rồi...windy vẫn chưa về...anh không về nhà ăn trưa...và...đã trễ hẹn gần 1h đồng hồ rồi...“chắc anh có việc quan trọng”...“hay là anh đã quên nhỉ...nhưng không...dù sao cũng phải về chứ...anh đi từ sáng kia mà...”...hay có chuyện gì nhỉ”...Trong lúc chờ anh về cùng ăn trưa...nó đã ngủ thiếp đi, rồi đến khi tỉnh dậy đã là 3h rồi...nhưng...anh vẫn chưa về. Bàn ăn vẫn còn nguyên đó, chưa vơi đi chút gì, nó cũng chưa ăn...Rồi nó ngồi suy nghĩ vẫn vơ thế đấy

nó quyết định gọi điện cho anh, hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra không

”Kenage ni saita ichirin no hana hakanaku hokorashiku

Ikiteiku chikara ni michiteru kimi wo mite namida ga afure da*** a

Mouchido saisho kara nagai michi wo arukou (to keep your life)

Kitto asu wa kagayakukara back, back, back

Ima wa back, back, back with me

Kanarazu mata kagayakukara back, back, back

Tomo ni back, back, back with you

Kizukou (love...) kimi to tsunagou (love...)

Towa ni negaou
Kimi ga tatta ima kakaeru kizu wa itsuka kieteikuno?
Kono ude wo sashinobete kimi wo tasuketai to kokoro kara omotta
Mouichido saisho kara mune ni yume wo egakou (to give my love)
Omoida*** e ano sora step by step
Ima wa step by step with me
Waraigoe ga hibiku youni step by step
Tomo ni step by step with you
Kizukou (love...) kimi to tsunagou (love...)

Towa ni negaou
Kaze no tsuyoi hi mom donna kurai michi mo
Boku no mae ni kimi no egao ga aruyouni...
Kitto asu wa kagayakukara back, back, back
Ima wa back, back, back with me
Kanarazu mata kagayakukara back, back, back
Tomo ni back, back, back with you
(I will give my love)
Omoida*** e ano sora step by step
Ima wa step by step with me
(I will give my love)
Waraigoe ga hibiku youni step by step
Tomo ni step by step with you
(I will give my love)”

Sau đoạn nhạc chờ thì chỉ nghe một giọng nói quen thuộc của anh

“alo,xin chào...tôi là LML,hiện tại bây giờ tôi đang bận nên không thể nghe máy...xin hãy để lại lời nhắn sau tiếng beep....BEEP...”

Nó đập máy,lại cảm giác trống rỗng...chưa bao giờ anh như thế cả...đã có chuyện gì xảy ra....hay anh đang giấu nó chuyện gì.rồi nó nhớ lại lúc anh nghe điện thoại...tại sao phải ra chỗ khác nghe,thái độ của anh....

Nó buồn...rồi nó quyết định đi siêu thị một mình.

...

Nó hoà vào không khí đông đúc,náo nhiệt nơi siêu thị,cuối tuần,nên có vẻ khá đông đúc.Một cô gái có mái tóc đen dài thả tự nhiên,mặc một chiếc áo cánh màu hồng,kết hợp với quần jean và đôi pot đế cao đang tiến về khu cao cấp...không phải nói chứ...cô đi đến đâu,những ánh mắt ngưỡng mộ nhìn theo đến đó,có thể là ao ước được như cô chẳng hạn,“cô ấy xinh quá,ước gì mình dc như cô ấy...”nhưng có ai biết được rằng...chính cô...chính cô lại đang mong được như họ...tay trong tay đi cùng với người thân....trong khi cô thì...

-GG,cậu làm gì ở đây?...

N.Duy không biết từ đâu xuất hiện,gọi nó...làm nó thoáng chút giật mình....(vì đang suy nghĩ)

-à,chào cậu,minh đến mua sắm thôi-nó đáp,và...cố rặng ra một nụ cười...để đáp lại nụ cười tươi rói của N.Duy

-mua gì,mà sao...gặp mình không vui à,sao cười mà như khóc thế kia hả...mà...-N.Duy vừa nói vừa nhìn xung quanh như đang tìm kiếm 1 ai đó-...mà...MLong đâu,sao cậu đi có một mình-N.Duy nói tiếp

Như trúng vào nỗi lòng mình,gia gia không khỏi một chút bối rối,nhưng rồi sau đó ngay lập tức lấy lại bình tĩnh...cười và đáp

-anh ấy có việc bận,nên mình đi có một mình thôi

Dù biểu cảm của nó chỉ thoáng qua,nhưng không thể nào qua mắt được anh,có lẽ nó đang buồn về gì đó có liên quan đến ng bạn thân của anh,nhưng anh cũng hiểu...anh không nên đụng đến vấn đề này nữa,vì như thế,sẽ làm nó buồn.Và rồi anh nhanh chóng chuyển chủ đề

-hôm nay mình cũng định mua một số thức,may quá...cùng đi chung nhé

Anh đưa ra gợi ý...hi vọng nó đồng ý...chỉ cần bên cạnh nó thế này...cũng khiến anh cảm thấy vui rồi...đơn giản và vô hình thế thôi

Nó không nói gì,chỉ đáp lại bằng cái gật đầu và một nụ cười

N.Duy hôm nay mặc một bộ thể thao trắng,mang giày thể thao luôn,đầu để tự nhiên khiêng mái tóc anh cứ bông bông nhìn rất mạnh mẽ và năng động,anh đi cùng nó như một đôi kim đồng ngọc nữ,...rất đẹp đôi,biểu hiện là đi đến gian hàng nào,các chị nhân viên đều nói 2 người là một cặp .không biết đó là họ khen để lấy lòng khách hàng...hay chính họ thấy vậy...nhưng điều đó làm N.Duy thấy bối rối,cả nó nữa...mỗi lần thế là cả 2 đều gờ tay,lắc đầu

-các chị nhầm rồi,bọn em chỉ là bạn thôi...(đồng thanh)...điều đó càng khiến cho suy nghĩ của những người nhân viên kia là đúng,rồi họ ra sức giới thiệu sản phẩm một cách nhiệt tình cho 2 người

...

-ồ...cái áo này rất đẹp

Nó khen chiếc áo mà nó vừa thấy...một kiểu áo dành cho đi chơi của nam,ống tay ngắn có cổ,kiểu dáng tuy đơn giản nhưng nhìn rất mới và có lẽ...

-em thật biết chọn đồ,đây là mẫu mới nhất chỗ chị,nhìn đơn giản nhưng khi mặc vào sẽ trông rất khỏe khoắn,cá tính...và hơn nữa...chị thấy rất hợp với bạn trai em

Không biết chị nhân viên ở đâu tiến lại phía nó nói...và nhìn N.Duy cười

-ơ,có lẽ chị nhầm rồi...

-rất hợp với cậu ấy đó em

Không để nó nói hết câu,bà chị này lại nhảy vào nói tiếp,rồi ra hiệu cho nó về phía n.duy đang đứng xem đồ bên kia,nói đến đây nó cũng chẳng muốn giải thích gì thêm với bà chị bán hàng..."hiểu biết" này nữa,vì chắc rằng có nói gì bà này cũng...xyzt...@.@

.....

Sau khi lượn lờ trong khắp các gian siêu thị,cuối cùng nó và n.duy cũng đã mua được thứ mình cần.một buổi chiều...kết thúc...nó có lẽ phải cảm ơn cậu nhiều lắm...vì may có cậu đi cùng mà nó mới vui vẻ như thế,nó còn phát hiện ra cậu cũng là một người rất có con mắt thẩm mỹ(xời...chuyện...)

-đang còn sớm...mình mời cậu đi ăn cái gì nhé...đói quá

Nó vừa xác đòi đi trước,vừa quay đầu lại cười nói với cậu

-ok thôi,đi nào...bình minh thẳng...

Chưa nói hết câu...tự nhiên nụ cười trên môi n.nam tắt ngấm...cậu vừa nhìn thấy...nhìn thấy....

-Gia gia,đứng yên đó,đừng quay đầu lại nhé

-tại sao?...nó không hiểu n.duy đang nói gì...không quay lại làm sao đi được,chẳng nhẽ nó đi giật lùi à...rồi nó...với ý nghĩ đó,nó đang định quay đầu lại phía sau thì n.duy lại nói lớn lên

-đứng yên đi...nghe lời mình...hãy đứng yên đó,đừng động đây

Thái độ của n.duy thật là lạ,nó không hiểu cậu đang muốn làm trò gì nữa,nó phì cười vì thái độ đó....nhưng nó cũng đứng yên...không động đây

13. Chương 13: Tại Sao Ngay Đến Lúc Đây...anh Vẫn Còn Lừa Dối Em”

Từ khi bước vào quán Bình Minh,tâm trạng của N.Duy đột nhiên khác lạ,không giống như bình thường,trong cậu tự nhiên dâng lên 1 cảm giác khó tả,1 cảm giác khó hiểu nữa,cậu cứ chìm trong suy nghĩ của mình cho đến khi cô phục vụ đến,cất tiếng hỏi nhẹ nhàng

-xin lỗi,quý khách dùng gì ạ?

-cho tôi 1 phần bò bít tết-nó nhẹ nhàng nói với cô phục vụ và nở 1 nụ cười thật tươi,sau đó quay sang N.Duy nói-cậu dùng gì?-thì bắt gặp N.Duy đang thất thần suy nghĩ

rồi như bị bất ngờ bởi câu hỏi của Gia Gia,cậu giật mình ú ớ

-mình xin lỗi-thái độ lúng túng,rồi quay sang nói với phục vụ-cho tôi 1 tách trà,thế thôi

-cậu không ăn gì sao?

nó ngạc nhiên khi nghe cậu nói-vào quán ăn thì phải ăn chứ,sao lại chỉ uống trà????

n.duy nở 1 nụ cười thật tươi,như lấy lại bình tĩnh,cậu nói

-mình không đói

rồi không gian như chìm vào yên tĩnh,chỉ còn tiếng nhạc du dương bài “my heart will go on”

”Every night in my dreams

I see you. I feel you.

That is how I know you go on.

Far across the distance

And spaces between us

You have e to show you go on.

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door

And you”re here in my heart

And my heart will go on and on

Love can touch us one time

And last for a lifetime

And never go till we”re one

Love was when I loved you

One true time I hold to

In my life we”ll always go on

Near, far, wherever you are

I believe that the heart does go on

Once more you open the door
And you're here in my heart
And my heart will go on and on
There is some love that will not
go away
You're here, there's nothing I fear,
And I know that my heart will go on
We'll stay forever this way
You are safe in my heart
And my heart will go on and on "

Nó cứ ngồi ăn mà không để ý đến rằng N.Duy đang ngồi nhìn nó."cô ấy sẽ như thế nào nếu...."-suy nghĩ chợt thoáng qua trong lòng cậu khj nhìn thấy nó ngồi ăn 1 cách rất ngon lành,tâm trạng vui vẻ,thật sự,cậu không đành lòng để nó nhìn thấy cảnh đó,mặc dù biết rằng đó là tính cách ăn sâu vào con người của bạn thân cậu...

....

-cậu biết không N.Duy,hôm nay mình vui lắm,hjc,phải cảm ơn cậu thật nhiều

Gia gia nói với vẻ mặt rất vui sau khj đã ăn xong

-sao mà cậu khách sáo vậy,đó là chuyện bình thường mà,có làm được gì đâu,cậu nói thế mình buồn quá

N.Duy vừa nói vừa làm mặt méu...nhìn thật đáng yêu,thái độ đó làm cho nó không thể nhin cười

-hjj,mình nói thật đó,không gặp cậu chắc buồn chết mất...và đây-vừa nói nó vừa đặt lên bàn chiếc túi đựng chiếc áo mà khi nãy cô nhân viên đã nói là "rất hợp với cậu ấy"-là quà tặng cho cậu

Không phải nói chứ,N.Duy rất ngạc nhiên,và không giấu nổi niềm vui trên gương mặt

-mình cũng có quà sao

Vừa nói cậu vừa lấy chiếc áo ra để trước người như đang ướm thử

-oh,đẹp quá-cậu quyết xoa

-tất nhiên rồi,mình mà chọn thì chỉ có mà....no.1 thôi

Gia gia nói với vẻ mặt tự đắc,nhìn trông mới dễ thương làm sao

-hjjj,mình biết mà,gia gia mà chọn thì...-vừa nói N.Duy vừa giơ ngón tay cái lên biểu hiện là số 1 và nở 1 nụ cười tươi ơi là tươi-cảm ơn cậu

....

2 người ngồi đó nói chuyện rất vui vẻ mà quên mất thời gian,đã là 6h30 rồi kia đấy,nó phải về nhà để còn kịp nấu bữa tối cho windy nữa,dù sao nó cũng đã hứa sẽ luôn là người vợ đảm đang mà,nhưng khi 2 người vừa đứng dậy,đang định bước đi thì...nó đứng lặng ngay chỗ đó,nhìn chằm chằm về 1 góc...gần cửa ra vào,nhưng hơi khuất vì được che bởi 1 chậu cây cảnh,N.Duy cũng tò mò nhìn theo ánh mắt của nó,cậu thực sự hết sức lo lắng và bất ngờ,không ngờ rằng....

Ngồi ở bàn đó là 1 đôi "nam thanh nữ tú",chàng trai mặc 1 chiếc áo phông xanh lơ,tóc đen nhánh và được dựng lên bởi 1 lớp keo vút,tuy đơn giản nhưng ở anh toát lên 1 vẻ đẹp lạnh lùng nhưng lãng tử và cuốn hút,ánh mắt có vẻ như đang nhìn cô gái ngồi đối diện,cô ta nhìn xinh,theo kiểu phong cách của 1 dân chơi chính hiệu,từ đầu đến chân đâu đâu cũng được make up 1 cách cẩn thận(có vẻ thế),có lẽ chiếc đầm quá ngắn so với 1 cô gái có đôi chân dài và trắng muốt như thế,thân hình cô ta đang cong cong,uốn éo trước mắt chàng trai...

Nhìn thấy cảnh đó,nó chỉ đứng yên...nhìn...và nhìn,nó không nói gì,và có lẽ cũng chẳng có gì để mà nói,nó cứ đứng đó,khuôn mặt đang vui vẻ khj này giờ trùng xuống,1 nỗi buồn phẳng phất trên khuôn mặt,có lẽ,nó muốn khóc,nhưng không hiểu sao không thể khóc được,chàng trai kia sao nữ vô tình đối với nó như thế,tính cách của anh sao tồi tệ đến thế...anh luôn lừa dối nó...và đến ngay hôm nay...ngay bây giờ,anh vẫn luôn luôn lừa nó,thật ra anh xem nó là gì của anh mà khi nào anh cũng luôn như vậy...nó đã thầm mong,thầm mong anh thay đổi...đã có lần nó nghĩ anh đã thay đổi...và nó vui khi nghĩ đến đó là vì nó,vì nó mà anh thay đổi tính cách của mình.

Nó không biết phải làm gì,chỉ có nước mắt,nước mắt rơi thôi,nhưng nước mắt ủa nó không rơi nhwu các cô gái khác,,nó cứ chảy từ từ...nhwu đang cố gắng chịu đựng.N.Duy chỉ biết đứng đó,hết nhìn bạn mình rồi lại nhìn nó...lòng anh đau...một nỗi đau mà anh cũng không hiểu là do tại sao nữa

đứng một lúc.nó cảm thấy mình quá dư thừa ở nơi đây...nó làm được gì kia chứ...nó không thể nhwu những người khác...chạy lại đánh ghen với cô gái kia được...vì...lòng tự trọng...vì một nỗi sợ vô hình...nó sợ nếu hôm nay nó lại đó...nó sẽ mất anh...mãi mãi

Một cô gái chạy thật nhanh ra khỏi nhà hàng,một chàng trai tính tiền vội vã và đuổi theo cô gái ấy...chỉ có nhân viên lắc đầu nói với nhau “chắc anh chàng đẹp trai đó đã làm điều gì có lỗi với cô gái đó rồi,...”và họ lại chú tâm vào công việc

....

-Gia Gia,đợi mình với

N.duy vừa chạy theo vừa nói,cậu đã đuổi theo nó 1 quãng đường khá dài,hơi thở dường như đứt quãng vì mệt

-cậu đi theo mình làm gì

Nó nói,cố gắng không để nước mắt trào ra,nhưng hơn ai hết,n.duy hiểu rằng nó đang gồng mình để cậu không thể nhìn thấy những giọt nước mắt đó

Cậu không nói gì,chỉ đứng yên nhìn nó

-cậu về đi,mình muốn ở một mình,đừng đi theo mình nữa

-nhưng mà,...

-MÌNH NÓI CẬU VỀ ĐI,MÌNH MUỐN Ở MỘT MÌNH,...mình không cần sự an ủi và thương hại của bất kì ai hết,có hiểu không

Nói rồi nó quay lưng bước đi dưới ánh chiều vàng,dòng người và xe cộ cứ thế tiếp nhau qua nó,1 cơn gió nhẹ thổi qua làm tóc nó bay bay vài lọng,2 tay nó tự ôm lấy mình...nhìn thấy bóng dáng cuua người con gái đó bước đi một cách vô vọng,lạc lõng và cô đơn khiến lòng cậu đau nhói,hơn lúc nào hết,giờ đây cậu muốn chạy đến cạnh nó,ôm nó,và cho nó mượn bờ vai này để được khóc,tại sao...tại sao với tư cách của 1 người bạn thôi mà cậu cũng không đủ dũng cảm để làm được điều đó

Nó vẫn cứ bước đi...đi...và cho đến khi bóng nó nhỏ xíu và khuất dần,cậu mới quay đầu lại về.giá như...giá như nó cần cậu

....

Nó về đến nhà,như 1 cái máy lập trình sẵn,nó đi vào bếp và bắt đầu nấu bữa tối,“mình phải nấu để windy về còn kịp ăn nữa,nếu không anh ấy sẽ giận”,rồi chưa đầy 30 phút nó đã nấu xong,dọn sẵn ra bàn và ngồi đợi anh về

7h45...8h...8h30...9h...11h...bàn ăn vẫn chưa vội đi chút gì,nó chưa ăn...nó đợi anh về ăn cùng...nhưng...nhưng sao mãi mà anh không về...ngay cả một cú điện thoại báo rằng anh không ăn cơm ở nhàcũng không có,nước mắt nó lại rơi,trong căn nhà rộng thênh thang này giờ chỉ có mình nó...anh đã quên rồi...anh đã quên lời hứa với nó,sẽ không bao giờ để nó ở nhà ăn cơm 1 mình...anh đã quên...và giờ đây có lẽ nó đã biết nguyên nhân rồi.Trong một phần 1 giây,nó không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa,nó khóc...nước mắt cứ thế mà trào ra không thể kiềm lại được như khi chiều nữa,khuôn mặt của nó giờ đây chỉ toàn là nước mắt,nó gục

đầu xuống bàn ăn,đôi vai khẽ run run lên rồi dần dần run lên 1 cách mạnh mẽ,những tiếng nấc cứ thế mà vang theo

.....

Bóng đèn bật sáng,1 người con trai tuấn mĩ xuất hiện,anh ngỡ ngàng khi nhìn thấy cảnh trước mặt mình:1bàn ăn thịnh soạn chưa vội đi chút gì,1 cô gái gục đầu xuống bàn,đôi vai gầy cứ run lên theo từng tiếng nấc nhẹ...cô ấy đang khóc,cô ấy chưa ăn gì cả

Nhìn thấy thế,anh hốt hoảng chạy lại phía nó,ôm nhẹ đôi vai gầy đang run lên kia mà hỏi

-em khóc sao?Sao em lại khóc

Nghe giọng nói quen thuộc,nó ngược mắt lên,không quên quệt đi những giọt nước mắt còn đọng lại

-anh về rồi à,đã ăn uống gì chưa

Nó phớt lờ câu hỏi của anh mà hỏi về đây quan tâm lo lắng

-anh ăn rồi-rồi anh liếc nhìn bàn ăn-em chưa ăn sao,sao em ngốc quá vậy,nếu đói không thấy anh thì em phải ăn đi chứ

-không,em ăn rồi-nó nói,nhìn thẳng vào mắt anh-anh đã ăn rồi sao,ăn ở đâu?

Câu hỏi của nó như xoáy sâu vào lòng anh,anh lúng túng không biết trả lời thế nào,rồi cuối cùng anh cũng nói...tuy có phần hơi ngượng ngập nhưng cuối cùng cũng đã cho nó “1 lí do chính đáng”

-à,hôm nay nội gọi anh đến công ty,anh phải đi đàm phán với đối tác...ừ,đúng...đàm phán với đối tác

Thái độ của anh hết sức túng túng

-vâng,em hiểu rồi...anh đừng lúng túng thế

“lúng túng-là sao”-suy nghĩ của windy bắt ngờ lo lắng..rồi anh cũng nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác

-sao em lại khóc?

windy hỏi với vẻ lo lắng

-hjj-nó cười gượng gạo-em không sao,chỉ tại nhớ nhà thôi

-à,thế sao,vậy ngày mai chúng ta sẽ về thăm nội,được không

Anh nói và cười với nó,vòng tay ôm nhẹ eo nó,tâm trạng đã bớt lo lắng phần nào“thì ra cô ấy chỉ nhớ nhà” nó nhẹ nhàng khờ tay windy ra và nói

-anh lên phòng nghỉ đi,em phải dọn bàn ăn đây

Nói rồi nó đẩy anh ra,và dọn bàn ăn,“windy...tại sao ngay đến lúc này...anh vẫn còn lừa dối em”.....

14. Chương 14: ...thái Độ Đó Là Sao

Thái độ cự tuyệt của nó khiến windy hoang mang,“cô ấy chưa bao giờ cự tuyệt anh như thế”.Nhìn người con gái đang lặng lẽ dọn bàn ăn,ánh mắt vô hồn và sừng húp lên vì khóc khiến lòng anh đau như cắt.

Anh bước lên phòng,đặt tay lên trán suy nghĩ...suy nghĩ về tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay...quá mệt mỏi đối với anh

-ngày nào e cũng nấu cơm cho a ăn chứ-windy nhìn nó cười,như là một lời yêu cầu nó hứa

-vâng,e sẽ nấu cho a mỗi ngày,,khi nào a chán thì thôi

-k bao h có chuyện a chán cơm vk a nấu đâu

Hắn nhăn răng cười khi gấp cho nó đĩa thịt

-biết thế thì tốt,mà a nhớ k đc bao h bỏ e ở nhà ăn cơm 1mình đâu đấy,nếu có a die vs e

Giọng nó như đe dọa trc

-tuân lệnh vk iu

Chợt trong đầu anh vang lên hồi ức đó.Đúng rồi,anh đã đi từ sáng đến giờ...không 1 cú điện thoại gọi về,anh đã thất hứa với nó rồi,chẳng trá tâm trạng nó buồn như thế,vậy là anh đã làm nó khóc

Anh với tay lật điện thoại trong túi áo khoác treo tủ,kiểm tra thì có cuộc gọi nhỡ của nó...giờ thì không nghi ngờ gì nữa rồi,“phải chăng mình quá vô tâm không”,người con gái cạnh mình mà cũng không thể làm cho người ấy luôn luôn cười được

Anh bước xuống lầu,đi thật nhẹ nhàng xuống thì bất ngờ khj gặp nó đang ngồi thẩn thờ nhìn ra bên ngoài cửa,ánh mắt vô định nhìn ra màn đêm,khóe mắt long lanh như đang muốn khóc...một lần nữa...lòng anh lại nhói lên cơn đau,nhưng cơn đau này đau đến thấy rõ,vì anh hiểu nguyên nhân chắc chắn chỉ tại anh mà thôi.Tiến lại gần nó hơn,anh lấy áo mình khoác lên người nó,vòng tay từ phía sau ôm lấy nó như che chở,cầm anh tựa nhẹ vào đầu nó,môi anh mấp máy thủ thỉ

-sao không lên phòng đi ngủ,mà còn ngồi đây,đã muộn lắm rồi đó...ngồi đây gió lạnh,dễ bị cảm lắm

Nó vẫn không quay đầu lại mà đáp

-anh ngủ trước đi,em chưa muốn ngủ

Lặng một lúc lâu khi vẫn trong tư thế đó,bất chợt windy lên tiếng

-anh xin lỗi

Tiếng xin lỗi tuy không to nhưng gia gia vẫn nghe thấy,thật sự trong ngữ điệu rất thành thật và hối lỗi,...nhưng..

-tại sao anh lại xin lỗi

Nó vẫn không quay đầu lại hỏi anh,nó ngờ vực suy nghĩ của mình

Windy xoay người nó lại,anh nhìn sâu vào mắt nó,mi nhẹ lên vầng trán nó rồi nói

-thật sự anh xin lỗi,anh đã không giữ lời hứa với em,anh hứa lần sau sẽ không bao giờ vậy nữa,sẽ không bao giờ bỏ mình em ăn cơm một mình...

-thôi,không sao mà,em không sao

Chưa để windy nói hết câu,gia gia đã cắt ngang lời anh,lại quay mặt đi để anh không thể nhìn thấy “giọt nước” đang chuẩn bị rơi kia

“windy,sao đến giờ anh vẫn như vậy,em thật sự tin anh,thật sự muốn tin anh...nhưng sao anh luôn làm em thất vọng...anh đã không thành thật,gia như có chút gì đó anh k lừa dối em thôi...em sẽ tin...nhưng trong toàn bộ câu chuyện này...anh vẫn nói dối,đúng,em cần anh trong những bữa cơm”gia đình”...nhưng đó đâu phải là cái thật sự em muốn,anh hiểu không,sự quan tâm của anh và em muốn chính mình cũng có thể quan tâm anh dù là chuyện nhỏ nhất...anh hứa,rồi anh lại hứa...liệu rằng anh có thể làm được điều anh hứa không...khi xung quanh anh còn quá nhiều thứ vui mà anh luôn tới,em đã thất hi vọng rằng tất cả những gì xảy ra và tận mắt em thấy chỉ là hiểu lầm thôi,nhưng...nhưng...anh lại nói

thế...thực lòng...thực lòng...em-không-thể-tin...”.Nghĩ đến đây,nước mắt nó lại không thể ngừng rơi....

*trường sky

-cậu biết gì chưa-một nam sinh tỏ ra vô cùng hào hứng

-chuyện gì thế,cậu nói đi-người này cũng vô cùng tò mò

-Hong Khôi sẽ học trường mình,hơn nữa lại học lớp đặc biệt nữa đó

-ồ...

Khi đi ngang qua hành lang,gia gia đã vô tình nghe thấy,điều đó lại càng tăng thêm 1 nỗi buồn trong lòng cô “hừmm,thì ra cô ta chuyển về đây để có thể gần windy”...

Cái cảnh hôm qua,người con gái ngồi cạnh anh là Hồng Khôi khiến cho nó thêm buồn

Thái độ cự tuyệt của nó khiến windy hoang mang,“cô ấy chưa bao giờ cự tuyệt anh như thế”.Nhìn người con gái đang lặng lẽ dọn bàn ăn,ánh mắt vô hồn và sừng húp lên vì khóc khiến lòng anh đau như cắt.

Anh bước lên phòng,đặt tay lên trán suy nghĩ...suy nghĩ về tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay...quá mệt mỏi đối với anh

-ngày nào e cũng nấu cơm cho a ăn chứ-windy nhìn nó cười,như là một lời yêu cầu nó hứa

-vâng,e sẽ nấu cho a mỗi ngày,,khi nào a chán thì thôi

-k bao h có chuyện a chán cơm vk a nấu đâu

Hắn nhăn răng cười khi gấp cho nó đĩa thịt

-biết thế thì tốt,mà a nhớ k đc bao h bỏ e ở nhà ăn cơm 1mình đâu đấy,nếu có a die vs e

Giọng nó như đe dọa trc

-tuân lệnh vk iu

Chợt trong đầu anh vang lên hồi ức đó.Đúng rồi,anh đã đi từ sáng đến giờ...không 1 cú điện thoại gọi về,anh đã thất hứa với nó rồi,chẳng trách tâm trạng nó buồn như thế,vậy là anh đã làm nó khóc

Anh với tay lật điện thoại trong túi áo khoác treo tủ,kiểm tra thì có cuộc gọi nhỡ của nó...giờ thì không nghi ngờ gì nữa rồi,“phải chăng mình quá vô tâm không”,người con gái cạnh mình mà cũng không thể làm cho người ấy luôn luôn cười được

Anh bước xuống lầu,đi thật nhẹ nhàng xuống thì bất ngờ khj gặp nó đang ngồi thẩn thờ nhìn ra bên ngoài cửa,ánh mắt vô định nhìn ra màn đêm,khóe mắt long lanh như đang muốn khóc...một lần nữa...lòng anh lại nhói lên cơn đau,nhưng cơn đau này đau đến thấy rõ,vì anh hiểu nguyên nhân chắc chắn chỉ tại anh mà thôi.Tiến lại gần nó hơn,anh lấy áo mình khoác lên người nó,vòng tay từ phía sau ôm lấy nó như che chở,cầm anh tựa nhẹ vào đầu nó,môi anh mấp máy thủ thỉ

-sao không lên phòng đi ngủ,mà còn ngồi đây,đã muộn lắm rồi đó...ngồi đây gió lạnh,dễ bị cảm lắm

Nó vẫn không quay đầu lại mà đáp

-anh ngủ trước đi,em chưa muốn ngủ

Lặng một lúc lâu khi vẫn trong tư thế đó,bất chợt windy lên tiếng

-anh xin lỗi

Tiếng xin lỗi tuy không to nhưng gia gia vẫn nghe thấy,thật sự trong ngữ điệu rất thành thật và hối lỗi,...nhưng..

-tại sao anh lại xin lỗi

Nó vẫn không quay đầu lại hỏi anh,nó ngờ vực suy nghĩ của mình

Windy xoay người nó lại,anh nhìn sâu vào mắt nó,mi nhẹ lên vầng trán nó rồi nói

-thật sự anh xin lỗi,anh đã không giữ lời hứa với em,anh hứa lần sau sẽ không bao giờ vậy nữa,sẽ không bao giờ bỏ mình em ăn cơm một mình...

-thôi,không sao mà,em không sao

Chưa để windy nói hết câu,gia gia đã cắt ngang lời anh,lại quay mặt đi để anh không thể nhìn thấy “giọt nước” đang chuẩn bị rơi kia

“windy,sao đến giờ anh vẫn như vậy,em thật sự tin anh,thật sự muốn tin anh...nhưng sao anh luôn làm em thất vọng...anh đã không thành thật,gia như có chút gì đó anh k lừa dối em thôi...em sẽ tin...nhưng trong toàn bộ câu chuyện này...anh vẫn nói dối,đúng,em cần anh trong những bữa cơm”gia đình”...nhưng đó đâu phải là cái thật sự em muốn,anh hiểu không,sự quan tâm của anh và em muốn chính mình cũng có thể quan tâm anh dù là chuyện nhỏ nhất...anh hứa,rồi anh lại hứa...liệu rằng anh có thể làm được điều anh hứa không...khi xung quanh anh còn quá nhiều thứ vui mà anh luôn tới,em đã thầm hi vọng rằng tất cả những gì xảy ra và tận mắt em thấy chỉ là hiểu lầm thôi,nhưng...nhưng...anh lại nói

thế...thực lòng...thực lòng...em-không-thể-tin...”.Nghĩ đến đây,nước mắt nó lại không thể ngừng rơi....

*trường sky

-cậu biết gì chưa-một nam sinh tỏ ra vô cùng hào hứng

-chuyện gì thế,cậu nói đi-người này cũng vô cùng tò mò

-Hong Khôi sẽ học trường mình,hơn nữa lại học lớp đặc biệt nữa đó

-ồ...

Khi đi ngang qua hành lang,gia gia đã vô tình nghe thấy,điều đó lại càng tăng thêm 1 nỗi buồn trong lòng cô “hừmm,thì ra cô ta chuyển về đây để có thể gần windy”...

Cái cảnh hôm qua,người con gái ngồi cạnh anh là Hong Khôi khiến cho nó thêm buồn

*****Tâm trạng đó cứ theo nó khi cả vào lớp học,vẫn như cũ,nó ngồi ở giữa windy và N.Duy,mắt chăm chú nhìn vào cuốn sách như đang đọc và đọc,tất nhiên 2 chàng trai bên cạnh có thể thấy được sự khác lạ đó...nhưng...không ai dám làm gì cả...N.Duy thì thoảng lại quay sang lên nhìn xem nó như thế nào nhưng cái biểu hiện như không có gì của nó khiến cậu cảm thấy thật sự bất lực...cậu muốn giúp nó nhưng không biết phải giúp như thế nào.Chưa bao giờ cậu thấy mình vô dụng thế này,ngay đến làm cho người con gái cậu “thương” vui vẻ hạnh phúc cậu cũng không làm được.thấy cô ấy đau khổ ngay trước mặt mà cũng phải giả vờ như không thấy.cái mạnh mẽ của vỏ bọc bên ngoài nó còn

quá dày khiến cho không ai có thể tiến đến gần được.ngĩ đó rồi cậu cũng chỉ biết lắc đầu chán nản rồi cố gắng tập trung và việc làm đang dở

Còn windy,trong lòng anh hôm nay có 1 cảm giác lạ...rất lạ...báo trước sẽ là 1 chuyện không hề tốt đẹp sẽ xảy ra...không biết có phải thái độ đó của nó làm anh suy nghĩ nhiều nên ra vậy hay là...cái sự việc sắp xảy ra sẽ là thật.nhìn nó mắt cứ chăm chú đọc,không thèm nhìn anh lấy 1 cái như mọi khi,anh sai...đúng thực sự người sai là anh...nhưng không lẽ nó không nhìn thấy sự thành khẩn xin lỗi trong anh sao?...nó buồn,anh làm sao có thể vui được đây,huống gì...huống gì đó là tại anh nữa.ngĩ đó thôi mà anh giận quá,nó làm cho không khí quanh anh gần như ngạt thở,y như là anh đang trong 1 căn phòng,mà ở đó người ta đang rút dần ra hết khí oxi...quá ngột ngạt,anh không thể chịu

đựng được sự thờ ơ,lạnh lùng của nó,thà như nó khóc,nó đánh anh,nó nói thẳng là nó rất giận anh....còn hơn là nó cứ giữ thái độ yên lặng như k có chuyện gì xảy ra.quá bức bối,anh quay đầu lại phía nó,đang định hỏi cho rõ ràng thì..tiếng ngài hiệu trưởng đằng hắng phía trên lớp,tất cả mọi người ai cũng dừng các hoạt động của mình lại mà ngược lên,dụi chỉ có nó vừa thấy ngài hiệu trưởng xong là lại cúi đầu xuống,tỏ ra không quan tâm,vì thật sự,nó biết ngài sắp thông báo chuyện gì....còn chuyện gì khác nữa đây,ngoài chuyện sẽ khiến cho windy thực sự sẽ rất vui khi bên cạnh người con gái mà anh thích

-tôi rất hân hạnh được giới thiệu với các bạn rằng tập thể lớp này sẽ có thêm 1 học sinh mới-nói xong,ngài quay ra phía cửa lớp,học sinh trong lớp thì nhốn nháo lên xem đó là ai-mời em vào-nói rồi ngài hiệu trưởng tiếp lời-các em làm quen với nhau đi

Lời ngài hiệu trưởng vừa dứt,cả lớp như sắp vỡ tung bởi những tiếng la hét,đập bàn rầm rộ của những học sinh nam quá khích,còn đám học sinh nữ thì bí xị,bối rối không phải là “bạch mã hoàng tử”

-Hong Khôi,Hong Khôi,Hong Khôi.....

Tiếng tung hô cái tên đó khiến gia gia thật sự khó chịu, chưa bao giờ tâm trạng nó tồi tệ như thế này, nó đứng dậy và ra trong sự ngỡ ngàng của nhiều người, trong đó ngỡ ngàng nhất là windy và N.Duy, không ngờ nó lại tỏ ra quá khích như thế... 1 người hiểu nguyên nhân và 1 người... mù mờ không rõ.

Phía trên lớp có 1 nụ cười nửa miệng đang tỏ ra đầy đắc thắng, môi mấp máy mở lời

- chào các bạn, mình là Hồng Khôi, từ nay sẽ học cùng các bạn, mình còn rất nhiều thiết sót... mong các bạn giúp đỡ

Nói xong cô ta cúi đầu chào rất lịch sự, những tràng pháo tay rầm rầm vang lên, cô ta nhếch miệng cười sau đó tiến xuống phía dưới lớp, những ánh mắt ngầy ngất nhìn theo dáng điệu bước đi của cô ta nhưng cô ta cũng chỉ cười rồi lại tiếp tục đi, ánh mắt luôn hướng về 1 phía...

- em có thể ngồi đây được không ạ

Cô ta dùng 1 ngữ điệu hết sức uốn ** để nói. windy đang mãi suy nghĩ và nhìn theo hướng gia gia đi ra ngoài mà không để ý đến câu nói của Hồng Khôi khiến cô ta thực sự tức giận, nhưng cô ta cố kìm nén cảm xúc lại, và nhắc thêm lần nữa

- em có thể ngồi đây được không?

Nhiều người phải nín thở để xem những diễn biến tiếp theo, vì ai cũng biết chỗ trống đó là chỗ của ai, mặt cô ta dần dần nóng lên, 2 tay nắm thành quyền nhưng đang gắng gượng lắm để không phải...

- xin lỗi, chỗ này đã có người ngồi rồi ạ

N.Duy thấy hết biểu hiện của cô ta, và cũng thấy được thái độ củ windy, tuy là có chút không hiểu nhưng cậu vẫn mở lời mong cô ta sẽ chọn một chỗ khác để ngồi, nhưng không ngờ... không ngờ cô ta lại mặt dày đến độ đó

- vậy ạ, nhưng sao không thấy chủ nhân ngồi đây nhỉ... à mà không, nếu người ngồi đây không có thì người khác ngồi vào là bình thường mà

Nói rồi cô ta bước tới ngồi vào ghế của gia gia mà không chút do dự. môi thì vẫn cười với N.Duy nhưng trong lòng thì đang chửi cậu thậm tệ, “đồ kì đà, mày nghĩ là gì mà có thể nói thế với tao”

....

phía dưới có 6 con mắt đang nhìn Hồng Khôi mà cô ta không hề biết... “thế thì quá tốt, cô cứ biểu hiện thế đi nhé”- Tống Phương nghĩ rồi nhếch môi cười... không biết cô ta đang tính toán chuyện gì nữa... thật khó đoán

windy nãy giờ đang suy nghĩ về nó, “gia gia và Hồng Khôi đã gặp nhau bao giờ đâu mà cô ấy tỏ ra... khó chịu như thế”... rồi nhắc đến cái tên Hồng Khôi, anh như kéo về hiện tại, tiếng cô ta đang nhí nhéo bên tai anh, tay thì đang quàng vào tay anh, đầu thì tựa vào một cách như không có chuyện gì.

- windy, hôm nay mình cùng đi ăn nhé, em muốn ăn ở nhà hàng karika... đã lâu lắm em chưa ăn ở đó

- windy, chốc nữa anh dẫn em đi tham quan sky nhé, em mới đến nên chưa quen

....

Windy giờ thì thấy thật sự khó chịu, một dòng suy nghĩ vụt qua khiến anh tỉnh khỏi những suy nghĩ đó, nhận ra cô ta đang ngồi vào ghế của gia gia, và làm những hành động quá thân mật sẽ dễ khiến người khác hiểu lầm, anh quay đầu lại, dùng ánh mắt sắc nhất nhìn cô ta, tay anh nhanh gỡ tay cô ta ra nhanh đến mức cô ta cứ ngồi đờ ra ngạc nhiên

- hôm qua tôi đã nói với cô rồi mà, đừng làm những chuyện vô bổ này nữa, cũng đừng gọi tên tôi như thế. tôi là Minh Long, cô hãy nhớ

Nói rồi windy đứng dậy bỏ đi trước sự ngạc nhiên tột độ của cô ta.

“anh dám đối xử với em như vậy sao windy”

N.Duy cũng hơi ngạc nhiên về hành động và lời nói của anh, chẳng phải hôm qua anh và cô ta rất thân mật hay sao?

...

Windy ra ngoài tìm gia gia, nhưng đi khắp trường sky cũng không thể thấy nó ở đâu cả, anh gần như tuyệt vọng, vô đầu bứt tai 1 cách thảm hại thì bước chân đưa anh tiến về hồ nước sau trường, trước mắt anh là dáng ảnh người con gái quen thuộc đang tựa lưng ngồi gốc cây, ánh mắt nó như đang nhìn đâu đó mà anh không thể biết được... cơn gió nhẹ thổi qua làm bay bay vài chiếc lá lại càng làm tăng thêm sự cô đơn thấy rõ. nhìn thấy thế, bao nhiêu tức giận và hờn trách vô cớ của anh biến mất, chỉ còn lại 1 nỗi bất lực rõ ràng là không thể che chở và biết được suy nghĩ của nó, để giúp nó vui vẻ như bình thường

Anh tiến lại gần và ngồi cạnh nó, mắt cũng hướng về phía trước nhưng môi lại mấp máy nhẹ nhàng

-sao em lại bỏ ra đây ngồi

-...*im lặng*

Trong vài phút nó vẫn không đáp anh, k 1 phản ứng gì, anh nghĩ nó không nghe thấy nên lại hỏi lại lần nữa

-sao tự nhiên em lại bỏ ra ngoài này, chẳng phải hôm nay có hc sinh mới về sao, em làm vậy ng ta sẽ nghĩ em không thích người ta đó

-...*vẫn im lặng*

Nói xong anh mới chợt thấy mình ngốc quá, sao tự nhiên lại kiếm ra cái lí do ngớ ngẩn để nói chuyện với nó vậy chứ, thật ra anh muốn hỏi xem nó sao lại như vậy, chỉ thế thôi, chứ không hề có ý định nhắc đến Hồng Khôi ở đây, có phải vì thế mà nó k nói gì hay không, hay là tại sao...

Nó vẫn im lặng, không nói gì, cũng không để ý xem anh ra sao, nó biết, nó biết chứ, biết anh đang bên cạnh nó, biết anh đang hỏi nó... và cũng biết anh chẳng hề có ý quan tâm nó, chỉ là thái độ của nó với sự xuất hiện của Hồng Khôi làm anh giận, và muốn hỏi lí do mà thôi. Rốt cuộc thì anh coi nó là gì của anh chứ hả... nó đau, đau quá, nó không biết nên đối với anh thế nào cho phải nữa, nhưng chỉ nhìn thấy anh bên cạnh cô ta thì chắc chắn nó sẽ không chịu nổi đâu... nó chắc thế đó

Nó vẫn giữ thái độ yên lặng... khiến windy vừa tức giận, nhưng vừa hoang mang... anh không thể biết nó đang nghĩ gì, một thoáng giây không kiềm chế được lòng mình, anh nhanh như cắt ôm chặt lấy nó, hôm ngẫu nhiên lên đồi môi đang thất thần kia... tuy có phần bị bất ngờ... nhưng nó hết sức vùng vẫy và cự tuyệt anh, nhưng... cũng không có ích gì, anh như đang điên lên vì nó... anh không thể tự chủ được mình, anh không thể chịu đựng được nữa, mọi thứ như bùng nổ

BỐP....

một tiếng nghe chói tai vang lên... windy ôm má trái đang dần dần ửng đỏ lên 5 lần ngón tay..

-e...e...m...em....

windy lắp bắp nói hkoong thành lời, anh không ngờ nó lại làm thế với anh.....

nhìn windy như vậy, thực sự nó rất đau, nó muốn làm một điều gì đó... nhưng lại thôi... nó bỏ chạy,, để lại windy đứng một mình ở đó... thất thần, không hiểu đã xảy ra chuyện gì???????

“windy, em xin lỗi... em xin lỗi, nhưng thực sự bây giờ... em không thể gần anh”

“thái độ và biểu hiện của cô ấy... là sao”- windy đau khổ khi nghĩ về nó... anh không đau bởi cái tát đó, mà điều anh đau chính là....

15. Chương 15: Hiểu Lâm Nói Tiếp

Duy bước tới gần nó, nhìn nó giờ đây sao đáng hình cô đơn và đau khổ vậy, chắc chắn rằng Long đã chiếm 1 phần rất lớn trong trái tim nó rồi. Vẫn biết là thế đấy, nhưng sao mà cậu vẫn không thể không dành 1 thứ tình cảm đặc biệt cho nó được. Tình cảm đó có từ đâu, từ khi nào, cậu cũng không rõ nữa, chỉ biết rằng giờ đây, thấy nó như thế này, lòng cậu không yên, mà cứ nhói lên từng cơn đau không nguyên nhân.

Mái tóc nó giờ đây đang xõa dài trên mặt cổ,nằm im đó không 1 lời kêu than,hay những cơn gió có thổi đến đâu thì nó cũng không bay phất phơ nữa,có lẽ,chúng đã mệt mỏi rồi.Dáng ảnh người con gái đó sao lại...như thế,thật sự...thật sự cậu rất muốn ôm nó vào lòng,để cho những nỗi đau của nó có thể truyền hết sang cậu

Duy tiến đến,ngồi xuống bên cạnh,nó đang vòng tay ôm lấy đầu gối,cằm hạ xuống,mắt hướng ra xa như đang suy nghĩ gì đó,nó dường như không biết sự xuất hiện của cậu,có lẽ,cậu cũng biết điều đó.Một lúc sau,cậu lên tiếng

-ở đây thật thoải mái phải không?

Câu hỏi của N.Duy như kéo nó về hiện tại,hơi bất ngờ 1 chút khi không hiểu tại sao và từ lúc nào cậu đã ngồi cạnh nó,nó quay đầu nhìn và rồi gật đầu.không gian lại trở về trạng thái yên tĩnh như cũ,mỗi người theo 1 suy nghĩ của riêng mình,rồi bất chợt nó lên tiếng

-anh ấy bảo hôm qua anh ấy đi cùng đối tác làm ăn,do nội yêu cầu.anh ấy xin lỗi vì đã không giữ lời hứa cùng mình ăn cơm,anh ấy xin lỗi mình rồi,có phải là tại mắt mình hoa không,tại mình ích kỉ,nhỏ nhen nên không nhìn ra cái đúng không?....

Nó nói trong tiếng nấc,đôi mắt lại 1 lần nữa đỏ lên

-sao anh ấy phải nói dối mình...sao đến giờ anh ấy vẫn không thay đổi,nếu là sự thật là thế,sao anh ấy không nói thẳng với mình người đó là Hồng Khôi...

Từng tiếng nấc dần dần mạnh lên,2 vai run rẩy 1 cách đau nhói.Cậu không thể nói gì được,chỉ có thể ngồi đó và nghe nó nói,rồi không thể kiềm lòng được,2 tay cậu từ lúc nào đã để lên phía sau đầu nó,kéo nó lại gần lòng mình và nói

-khóc đi,cậu cứ khóc cho thoải mái đi,mình có thể cho cậu mượn bờ vai này khi nào cậu muốn khóc

Và rồi bao nhiêu nỗi buồn trong lòng,ấm ức,khó chịu cứ thế mà ra theo nước mắt.

Nó khóc,cứ khóc như chưa bao giờ từng được khóc,khi tỉnh lại thì 2 mắt đã sưng mọng lên vì đỏ,nguyên chiếc áo của N.Duy thì ướt sũng mất rồi.nó bật cười...và Duy thì cảm thấy lòng mình nhẹ đi một chút

-làm ướt hết cả áo cậu rồi

-không sao,miễn cậu thấy thoải mái

Rồi cả 2 người cùng ngồi đó,nhìn về phía xa xa..."chắc giờ cô ấy đã nhẹ nhõm hơn nhiều rồi".vì cậu biết rằng,những người con gái như gia gia,nếu 1 khi đã khóc thoải mái trước mặt một người khác thì chắc hẳn mọi chuyện sẽ không sao nữa

-mình sẽ coi lời windy nói là thật,chắc tại có lí do nên anh ấy mới không nói ra tên người đó,đúng không

Cậu không đáp,chỉ nhẹ mỉm cười và gật đầu

-mình vui lắm,cảm ơn cậu-N.Duy,hôm nào sẽ khao cậu 1 châu kem...hjjj

-trời...kem á,không ăn kem đâu,phải cái gì có giá trị hơn chứ>.

Duy làm vẻ mặt không chịu

-hee,chỉ có kem thôi,k ăn thì đành chịu

Gia gia cũng không chịu kém cạnh

-....

...

Cứ thế,2 người "bạn" cứ ở cạnh nhau vui vẻ mà không suy nghĩ về việc gì vừa xảy ra và tiếp đến.Họ không biết rằng đã có những ánh mắt nhìn thấy cảnh 2 người "thân mật" với nhau.Nhìn từ xa thì ai cũng nghĩ rằng đó là 2 người đang ôm nhau như những tình nhân khác,chỉ cần thấy trước mắt thôi,họ không hề chú ý đến rằng đôi vai người con gái đang run lên như khóc,2 tay Duy đang vỗ nhẹ như vỗ về 1 đứa trẻ

Người con trai nhìn thấy, lặng người đi trong phút lát rồi quay lưng bước đi, anh có bị hoa mắt không, hay cái sự thật anh cần đang ở ngay trước mắt. Windy bước những bước chân như dài hơn, nhanh hơn, anh đang chạy...chạy như một kẻ chạy trốn..., anh không muốn ở lại đây thêm 1 giây 1 phút nào nữa, anh không thể tin vào mắt mình rằng nó-người con gái của anh và N.Duy-bạn thân của anh cùng nhau....anh không muốn tin, thực sự không hề muốn tin, nhưng...nhưng chẳng nhẽ những gì trước mắt anh là...còn thái độ của nó 2 hôm nay thì sao...từ khi nào...sao lại nhanh như thế được...không...không thể nào có chuyện như thế được...“bình tĩnh...bình tĩnh đi windy”-anh tự nhắc nhở bản thân mình phải thật bình tĩnh, N.Duy là người bạn tốt của anh, không bao giờ cậu ta làm chuyện gì có lỗi với anh được, cả nó cũng thế....“chắc gia gia đang buồn vì mình, và cần có người bên cạnh an ủi, gia gia cũng là bạn của Duy mà...đúng rồi, cô ấy đang buồn mà, chỉ là an ủi thôi, mình không nên nghi ngờ cô ấy”

Windy tự đưa ra bao nhiêu giả thiết trong đầu mình, chỉ 1 mục đích duy nhất là có thể tin tưởng nó và Duy(t/g: công nhận, con trai tinh táo hơn con gái nhiều^.^)

Phía xa xa, cách chỗ 2 người không xa lắm, Tống Phương, Yến Yến và Vy Vy đang hết nhìn về phía nó, lại nhìn về phía windy đang bước đi thật nhanh, trong lòng Tống Phương giờ đây đang dâng lên 1 niềm vui không thể nói thành lời, cô ta không ngờ rằng vận may lại đến nhanh như thế

-vy vy, đưa tấm ảnh đó cho chị

-dạ đây, đảm bảo ở góc độ này, chẳng thật cũng phải tin là thật thôi..hjjj

Tống Phương cầm những bức ảnh vừa lấy ra từ máy trên tay, đó là cảnh 2 người đang...xyzt...thật sự mà nói, ở góc này nhìn, thì chính xác là họ đang...“windy, dù anh không muốn tin cũng phải tin thôi”-cô ta nghĩ thầm trong lòng

-ảnh rất đẹp, em làm tốt lắm, vy vy

-chuyện nhỏ mà chị

-hahahahaha

....

Những nụ cười nửa miệng “mê hồn nhất thời đại” nhếch lên, cùng ánh mắt như dao nhìn về phía đó-người con gái đang ngồi xa xa kia

Windy cầm những bức hình trên tay, khi này trong anh còn 1 chút sự tin tưởng thì giờ đây như hoàn toàn bị đánh bại, mắt nhìn thật kĩ người con gái trong ảnh, rồi từ khi nào mắt anh đã léo lên sự căm thù, phần nộ thực sự, 2 mắt đỏ lòm như lò nung, tay vò nát những bức ảnh phía dưới từ khi nào không biết, những gân xanh nổi lên dày đặc nơi cánh tay. nhìn anh lúc này chẳng khác gì con con quái thú...đáng sợ, thật sự rất đáng sợ, điều đó làm cho bọn Tống Phương vừa vui mừng, nhưng lại vừa sợ hãi, chưa bao giờ anh giận dữ như thế cả, “liệu đây là điều tốt, hay điều xấu đây, nhưng không sao, cứ miễn tình cảm của anh và con nhỏ đó rạn vỡ là được rồi”

....

-Minh Longgggggg...sao anh uống nhiều thế, đừng uống nữa có được không?

Tiếng Hồng Khôi đang léo nhéo bên tai, thì ra là windy đang ở vũ trường, anh đang ngồi ở bàn trong cùng của bar, uống...uống những thứ nước xanh xanh đỏ đỏ, anh dường như đang rất cần rượu thì phải, quanh anh bao nhiêu chai vỏ vút nghiêng ngả

-phục vụ...phục vụ đâu

Tiếng windy hét lớn, một anh bồi bàn chạy nhanh lại, rụt rè

-dạ, quý khách cần gì nữa ạ

-mang thêm rượu ra đây, càng nhiều càng tốt

Tiếng anh lè nhè lè nhè đúng chất của 1 kẻ đã say,người phục vụ có vẻ ái ngại khi nhìn những chai không đang la liệt trên bàn(t/g:coi như đang còn có lương tâm)

-quý khách,nhưng quý khác đã uống khá nhiều rồi ạ...mong...

Chưa để người phục vụ nói hết câu,windy lại quát to hơn

-tao bảo mày mang thêm rượu ra đây,muốn chết sao,...

Thấy windy có vẻ khá khó chịu,cộng thêm mình chỉ là một anh phục vụ quèn,kiếm tiền vất vả mới vào đây,không muốn bị mất lòng khách để rồi mất việc,anh lại lật đật mang rượu đến,nhìn người con trai đang uống tu cả chai rượu,người phục vụ cũng chỉ biết lắc đầu

.....

-trời...ai đây nhỉ..có phải là Hồng Khôi tiểu thư không

Tiếng của một người ở đâu vang lên phía trước,Hồng Khôi ngược mắt lên nhìn...Khuôn mặt cô ta...một giây lát bị....biến dạng

16. Chương 16: Cuộc Gặp Bất Ngờ

-trời...ai đây nhỉ..có phải là Hồng Khôi tiểu thư không

Tiếng của một người ở đâu vang lên phía trước,Hồng Khôi ngược mắt lên nhìn...Khuôn mặt cô ta...một giây lát bị....biến dạng

.....

-Phương Phương...là chị sao

Sau khi bình tĩnh lại,Hồng Khôi mới lên tiếng,nhưng trong giọng nói có chút gì đó...hơi sợ

-ahahaha-Tổng Phương cười,rồi ngồi xuống phía cạnh windy-không phải tôi,cô nghĩ là ai,tưởng cô đã quên tôi rồi kia chứ,thật vinh hạnh cho tôi quá-vừa nói TP vừa cầm ly rượu lên khẽ lắc đều,nhấp 1 ngụm,nhìn thẳng về phía HK đang im lặng không biết nói gì,cô ta lại mở lời nói tiếp-cô tưởng lại là 1 đại gia lắm tiền đến rước cô đi à,...-ngừng lại 1 lát,TP tiếp-...ààà...hay cô đang đợi vợ của anh Long đây đến,rồi lại dùng những chiêu quen thuộc khiến cho cô ta nhường M.Long cho cô

Nói đến đây,đáy mắt TP bùng bùng lên ngọn lửa,kể cả sự hận thù bên trong đó nữa.Sau khi lấy lại bình tĩnh,HK ngồi đúng tư thế như 1 ngôi sao,chẳng quan tâm những gì xung quanh,cô ta bật lửa đốt 1 điếu thuốc,rồi nhả ra không gian 1 làn khói trắng,2 chân vắt chéo lên nhau,tay trái chống gối,mắt nhìn thẳng vào TP mà nói

-xưa đến nay,những kẻ ngu si thì thường phải thất bại,cái giá đó chị mãi không biết hay sao,còn chị nói tôi đang đợi ai hả....hahaha-cô ta cười,ngả người vào thành sofa nói tiếp-cũng được,1 đại gia đến rước đi thì đaxx làm sao,chiến thắng vợ của người tình thì quá tốt rồi-vừa nói vừa đưa tay lướt nhẹ qua mặt windy-đó là điều tôi đang mong muốn đây,thưa Phương Phương tí tí

-hay cho cô miệng lưỡi ngày càng trơn tru

TP nói với vẻ kinh khỉnh

-cảm ơn chị quá khen rồi,cũng chỉ là những lời bình thường của em,khị nói với những con người “tầm thường” mà thôi

HK vừa nói,ánh mắt xoáy sâu vào đôi mắt TP không còn chút sợ hãi nào,cô ta nhấn mạnh 2 chữ “tầm thường” khiến cho TP tức giận,không thể chịu nổi,2 tay nắm thành quyền lại,trên mặt có chút lạnh đj,môi mở lời lấp bắp

-C...C...O...ô...cô...

sau đó với sự chuân bị từ trước,cô ta vẽ đắc thắng mà nói

-người như cô thì chắc chỉ luôn hi vọng thể thôi,cướp của người khác một cách trắng trợn,dù cho người đó có là ai,gái tiền mà,phải không...hahaha

Tổng Phương cười 1 cách man rợ,không gian xung quanh như chỉ vang lên tiếng cười của cô ta,như 1 cuốn phim quay ngược,trong đầu HK hiện ra rất nhiều kí ức “đáng để nói” tới

Phút làm chủ khi này HK vừ lắt lại được thì giờ còn oái ăm hơn,người như HK rất biết bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích...cũng giống như chuyện năm xưa

Cầm ly rượu lên,TP chuyển tư thế ngồi,nhìn xoáy vào HK mà nói tiếp

-sao,chuyện xưa đó,cô còn nhớ không,hay là đã quên rồi

-...

-aha,chắc cô không thể quên đâu nhỉ,vì đó là khoảng thời gian cô “thoát đời” và “nâng cấp nghề” mà,làm sao tôi có thể tưởng tượng 1 con người như cô mà có thể làm những chuyện bán đứng đối với người đã từng giúp cô như thế chứ...đ-ồ d-ễ r-á-c-h

TP gần lên từng từ,đáy mắt ánh lên ngọn lửa của lòng thù hận,càng nói càng hăng như những gì kiềm nén lâu nay lòi ra hết vậy khiến HK này giờ ngồi yên không nói gì cũng câu tiết lên tiếng

-chị nói hơi quá rồi đó,cái gì mà đồ dễ rách,chị tưởng chị thì hơn ai,cái gia đình nhà chị tốt lắm à,đáng lí nó phải tan nát từ lâu rồi,không phải do tôi,hiểu chưa

2 ả nhìn nhau,mắt trừng lên để thể hiện sự thuy uy hơn,này giờ windy ngồi đó uống rượu cứ như chẳng thèm quan tâm,nghe thấy cứ như có tiếng muỗi vi vu,vi vu,tức quá anh quát lên

-2 cô làm gì mà léo nhéo hoài bên tai vậy hả,đi chỗ khác mà léo nhéo

Vừa nói windy vừa xua tay như đuổi tà

Như ý thức được mục đích chính đến đây là tiếp cận windy,TP liếc xéo HK một cái rồi quay sang windy với vẻ mặt đáng thương nhưt có thể

-anh xem xem,con ả đó nó này giờ làm gì em nè

Vừa nói cô ta vừa sụt sùi,nũng nịu hồng windy quan tâm,nhưng anh cũng chẳng buồn ngó ngang,trog lòng anh giờ đây chỉ có duy nhất hình ảnh 1 người,đó là nó.Cảm giác giờ đây trong anh chỉ là đau đớn và bất lực,anh đã có thể tin nó,nhưng...nhưng sao giờ trong anh không còn 1 chút gì đó gọi là lòng tin nữa,nó trở nên mơ hồ và khó đoán

Khi nhìn thấy những bức hình đó,anh đã định chạy ngay đến chỗ nó và N.Duy để vạch rõ trắng đen...nhưng...nhưng vừa chạy đc vài bước thì anh dừng lại,anh không thể chạy tiếp,anh như đang sợ một điều gì đó thật vô hình,anh sợ đối diện với sự thật...rằng...rằng...

Anh lại uống...uống cạn hết ly rượu vừa rót ra,uống rượu để quên sầu,nhưng sao anh càng uống lại càng thêm sầu,k thể quên đi mọi chuyện,đầu óc anh như muốn vỡ tung ra...nóng...nóng như muốn thiêu đốt mọi thứ xung quanh

-M.Long,để em cùng uống với anh

Giọng T.Phương cất lên,đúng là say say tỉnh tỉnh,như có người cùng chia sẻ nỗi niềm,windy rót và đưa ly cho cô ta

-uống...đ-i...

Cái giọng say là nè của anh vang lên thật nhỏ trong cái không gian ồn ào đầy tiếng nhạc

H.Khôi cũng không muốn bỏ qua 1 cơ hội tốt này cho “đối thủ”,coi như tối nay cô đã có duyên khị đi đến vũ trường này và bắt gặp windy đang uống rượu 1 mình.khác với T.Phương,sự tình cờ này đáng giá hơn nhiều

-em nữa

...

Thế rồi chẳng biết diễn biến thế nào, 3 người cứ uống hết chai này đến chai khác, cho đến khi bar đóng cửa hình ảnh chàng trai say khướt 2 tay khoắc bên cạnh 2 cô gái bước ra về thật không có gì là lạ, nhưng đặc biệt ở đây khiến người ta chú ý đó là 2 cô nàng bên cạnh...khá xinh...và có cô gái...trông rất quen mắt

-Aha...chào cô em, cô em hôm nay đi chơi cùng bọn anh nhé

1 tên không biết từ đâu đến trước mặt 2 ả và nâng cằm HK lên mà nói (lúc này windy đang lấy xe)

-tôi k quen mấy người...cút đi

Như say nên không còn biết sợ, cô ta lên giọng quát mà k để ý xung quanh có rất nhiều người của chúng

-cá tính lắm....anh rất thích kiểu như em...cùng đi nhé

Vừa nói tên đó vừa đưa tay khoắc vai Hồng Khôi, cô ta vùng vẫy nhưng không có hiệu quả gì

Còn Tống Phương thì cứ đứng đó, nhìn, cô ta nở một nụ cười nửa miệng vì kì đà đã được đẩy "quá tốt"

-các người làm cái trò gì thế hả, có biết tôi là ai không?

Hồng Khôi sợ hãi hét lên khi thấy xung quanh là 1 màn đêm mập mờ chút sáng, toàn là những bọn mặt mày gian xảo và hung tợn. Trong đám đó có 1 tên, có lẽ là cầm đầu tiến lại gần cô ta nói: "sao lại không biết, 1 MINH TINH như cô chẳng lẽ lại không biết". Hắn nói xong là 1 tràng cười của bọn đàn em xung quanh, nhấn mạnh và nói to 2 chữ "minh tinh" như đang mỉa mai điều gì đó, cô ta lại càng hoảng sợ hơn trước những tiếng cười man rợ được cất lên rồi lại phản hồi lại phía cô lần nữa

-các người...i...mu...ô...muốn...muốn gì

Hk lấp bắp

-người đẹp nghĩ bọn anh muốn gì

Hắn vừa nói cười cười nhếch lên, nâng cằm bóp má Hk khiến cô ta đã sợ lại càng sợ, dù cô ta là người như thế nào thì rốt cuộc cũng chỉ là 1 người con gái mà thôi

Hắn lại nhìn xoáy sâu vào mắt cô ta, nhích gần hơn bao nhiêu thì cô ta lại lết sâu hơn vào, nhìn bộ dạng "minh tinh" bây giờ trông đến thảm, đầu tóc rối bù lên chứ không phải là mái tóc xoắn hạt dẻ vốn có nữa, mắt cô ta dàn dụa nước mắt, khuôn mặt đầy xáo trá thường ngày giờ đây đang xanh mét, chiếc váy hồng bị lết dước sàn đất,...cô ta giờ đây như 1 con mồi đang bị con thú dồn vào chân tường, sợ hãi, run rẩy, nhưng không thể chống cự

Hắn càng tiến gần hơn, khoe miệng nhếch lên 1 độ cong vừa phải, 2 tay giơ về phía cô ta, nhưng càng gần lại càng chậm khiến cô ta co rúm lại, đến khi nhận ra "con mồi" của mình đã không còn có thể tỏ vẻ gì nữa, hắn bắt giác cười lên kinh khinh

-hahahaha...cô tưởng tôi sẽ làm gì cô-vừa nói hắn vừa nâng cằm HK lên, từ mắt tóe ra 1 vẻ khinh thường vô cùng, nói đoạn hắn tiếp tục-người như cô hả...chep chep...cho không tôi cũng không thèm...hahaha...

Lời nói của hắn như đục vào lòng tự trọng của cô ta, 1 người như cô ta biết bao chàng trai thèm khát, tuy là k muốn mình bị rơi vào hoàn cảnh này nhưng thực sự nói vậy là thật sự...quá đáng. Nhưng lúc này cô ta đang rơi vào thế bị động, nên không thể nói gì

-Tôi cảnh cáo cô, lần sau còn dám gần L.M.Long nữa thì đừng trách, mọi chuyện hôm nay chỉ vậy thôi, nhưng lần sau thì chưa chắc được vậy đâu, ngay cả đến "tắm thân ngọc ngà" này cũng không thể giữ được đâu

Hắn yên lặng quan sát thái độ của cô ta hồi lâu rồi tiếp tục nói, nửa khinh thường, nửa giễu cợt, "loại con gái như cô ta, có cho không tôi cũng không thèm, dơ bẩn"...

thế đấy, ngay cả đến 1 người còn đồ được coi là thấp kém, thế mà KH còn không xứng nữa...haizzhh, số phận cô ta thật "đáng thương")

Nói rồi hất ra hiệu cho cả toán người đi, để lại một mình HK ngồi đó, hận thù, và sợ hãi

-Đại ka, tại sao không để tụi em....cô ta, nhìn ngon cơ lắm mà

Vừa đi, 1 tên dáng người cao, nhằng người nói với tên đi đầu với vẻ tiếc rẻ. Tên đó vẫn không biểu hiện gì, 2 tay đút vào túi áo, không quay sang, hắt vắn đi gương mặt vẫn thế, nhưng môi bắt đầu mấp máy

-Con đó không ngon như bề ngoài chú tưởng đâu, quá dơ bẩn, ả không đáng để chúng ta đụng vào, vì thế anh mới chỉ cảnh cáo, còn đụng vào sao...haha...chỉ làm bẩn chúng ta thôi

-đại ka, sao lại thế ạ, em vẫn không hiểu

Tên đó lại hỏi, vẻ mặt ngu ngu đến tội

-ả là con đĩ đó

Chỉ cần nói đến đây, mọi người đều như hiểu, khác với vẻ thèm muốn khi nãy, giờ đây chỉ là khinh thường...tiếc khi nãy không làm cho ả tơi bời mà thôi

...

HK ngồi đó, cái gió đêm lạnh lẽo khiến cô ta cô đơn thấy rõ, rất cuộc cho đến bây giờ cô ta đã có gì đâu, cái kí ức “đáng nhớ” đó sao có thể quên. Hôm nay lại có người như gợi lại cái kí ức đã tưởng quên ấy, đã tưởng có thể rũ bỏ sạch sẽ ấy...nhưng không...không thể xóa sạch dấu vết được

-Ba ơi, xin ba đừng bán con...con xin ba...con hứa từ nay sẽ ngoan hơn, nghe lời ba mà...huhuhu

Một cô bé khoảng 8,9 tuổi, có mái tóc ngắn đen láy, đôi mắt tuy sáng nhưng giờ đang đầm đìa nước mắt van xin. 2 tay cô bám chặt lấy người đàn ông cao lớn mà cô gọi là ba để có thể hi vọng ông đổi ý mà không bán cô cho những người kia, nhưng không, dù cô có khóc thế nào, van xin thế nào, thì người đàn ông cô gọi là ba đó vẫn chẳng mấy may để ý, ông ta sẵn sàng tung ra 1 cú đá vào mặt “đứa con” của mình để tiến về những người lạ mặt gian manh kia, bỏ cô ngồi khóc cách đó dăm bước. cô đau quá, 2 tay ôm lên mặt khóc, tuy thế nhưng đây vốn là chuyện đã quá bình thường cơm bữa đối với cô, khi cô sống cùng người cha suốt ngày bài bạc, rượu chè...cứ thua về là lại lấy cô ra mà oánh, tuy nhỏ tuổi, nhưng từ khi mẹ cô đi (cũng chẳng nhớ là khi nào nữa) ngày nào cô cũng phải chịu cảnh như thế. Đã có lần cô định bỏ trốn, nhưng vì cô còn quá nhỏ, nếu bỏ đi thì cô sẽ đi đâu được, và nếu bị

bắt lại...cô chỉ có nước bị đánh đến chết mà thôi.

-dạ thưa 2 vị, hàng trao, cháo múc..hjjj

Vừa nói ông ta vừa xoa xoa 2 bàn tay vào nhau

-đây, tiền của anh...từ nay đừng có bèn mảng đến tìm nó, nghe chưa

Một người đàn ông thấp lùn nhưng lại béo, cảm tưởng ông này lùn còn nhanh hơn là chạy nói với ba cô

Ông ta cười hề hề, nhận lấy tiền, vừa đếm vừa nói

-ngài yên tâm đi, có tiền rồi, đã bán rồi tôi còn gặp nó làm gì nữa...hề hề...mà nó tuy nhỏ thế thôi, chứ ngài chăm sóc 1,2 năm nữa...cho lớn lên rồi thì...có khối tiền đó

Hắn vừa nói vừa nháy mắt với ông béo, rồi cả 2 cùng cười ha ha

Ông béo dắt cô về nhà, tắm rửa, thay quần áo, cho ăn uống tử tế, đối xử với cô rất tốt, làm cho cô đã những tưởng rằng cô đã có 1 gđ thứ 2 hoàn toàn hạnh phúc. vợ ông là 1 người phụ nữ nhằng người, nói rất nhiều lời ngon ngọt với cô. Thực sự mà nói, trong ánh mắt của họ toát lên vẻ gì đó rất gian xảo, nhưng họ đối tốt với cô, nên một chút lí trí của đứa trẻ nhỏ cũng bị xóa mờ, cô chìm đắm trong cái thứ hạnh phúc gđ mà đã lâu cô k thấy có. Nhưng trong các giấc mơ của cô luôn vang lên câu nói:

“mẹ đi đây my my, mẹ không thể sống cùng ông ta được, mẹ phải đi tìm hạnh phúc cho riêng mình”

-vậy còn con thì sao...con phải làm sao

cô bé vừa nói vừa khóc

-mẹ ơi,mẹ đừng đi,đừng bỏ con lại 1 mình mẹ ơi

mặc dù cô đã van nài mẹ ở lại,khóc lóc van xin,giữ chân mẹ lại...nhưng mẹ cô vẫn đi,bỏ lại đứa con gái 8 tuổi khóc lóc van xin ở lại”

Rồi lại những câu nói của ba cô,những trận đòn roi của ba

-mày sao không chết đi,sống làm gì hử,sao không đi cùng con ***** đi

....

Tỉnh dậy,mồ hôi mồ kê đầm đìa ướt cả trán...“chỉ là mơ thôi”

Thời gian cứ thế trôi đi,hạnh phúc cứ bên cô như thế,1 gia đình hạnh phúc,cô không biết ba mẹ nuôi là công việc gì.cho đến một hôm mẹ nuôi đưa cho cô 1 chiếc váy trắng rất đẹp,bảo cô mặc vào và đi cùng ông bà đến một nơi.Khi này cô đã 14 tuổi,cái tuổi bắt đầu lớn 1 chút...xinh xắn,trắng trẻo,nhu mì....nói chung nhìn vào ai cũng yêu

Cô nghe lời mà không chút mảy may suy nghĩ,họ đưa cô đến một nơi chỉ toàn ánh sáng chớp nháy với tiếng nhạc xập xình inh ỏi,ở đây có đủ mọi lứa tuổi,lớn,nhỏ già trẻ...đủ cả,có những chị ăn mặc rất gợi cảm đi đi lại lại,nhảy nhót trên sân khấu nhạc kia,nhưng ai gặp ba mẹ nuôi của cô đều chào papa,mama ngọt xớt...“ba mẹ nuôi lắm con quá”

Họ đưa cô vào 1 căn phòng,chỉ có 1 người khách,1 anh chàng hơn cô khoảng 2,3 tuổi gì đó,ư rất là giàu có vì nhìn cách ăn mặc của anh ta trông rất có tiền.Cô bên lễ núp sau lưng ba mẹ nuôi,ông bà đi đến,ngồi xuống ghế,kéo luôn cô xuống

Họ trao nhau những ánh nhìn khó hiểu,và rồi 2 ông bà viện cớ đi ra ngoài,...khủng khiếp...thật là khủng khiếp,chính cái lần này đã cướp đi mất đời con gái của cô.cô la hét,nhờ cứu giúp,ba mẹ nuôi đi đâu,sao họ lại không đến cứu cô...rồi sau cô cũng biết,mục đích chính họ mua cô về nuôi...trẻ trâu và buồn cười thay khi cô đã tưởng những người này là người tốt,nhưng thực ra họ là những chủ chứa và kinh doanh hộp đêm

Rồi từ đó về sau,cô toàn phải đến đây “làm việc”,cô biết những người gọi “ba mẹ nuôi” cô là papa mama là vì sao...giấc mơ về 1 hạnh phúc chỉ vẹn vẹn có 5 năm...

Chính xác...cơ thể cô giờ đây tuy không có vết gì của những ngày đen tối đó,nhưng cái vết nhơ đó đã ăn sâu vào trong con người cô,trước những người cô từng tiếp xúc

Công việc nơi đây khiến cô va chạm nhiều,cái tính ngây thơ trong cô không còn nữa,chỉ 1 mục tiêu duy nhất là kiếm tiền mà thôi.rồi cô gặp TP,chuyện cũng không rõ như thế nào nhưng 2 người thân nhau,TP là tiểu thư nhà giàu,hứa giúp cô thoát khỏi nơi này.thể nhưng thật trớ trêu,cha của TP lại là 1 gã...hóa sắc...ông ta luôn để ý tới MM,tìm mọi lí do để mua chuộc và uy hiếp cô,dù không chấp nhận thì cô cũng chỉ nước chết mà thôi,vì thế cô 1 lần nữa lại ngậm ngùi làm “người tình nhỏ” của ba bạn mình để có đổi lại cô không mất gì mà lại còn trở nên nổi tiếng,cô đổi từ cái tên my my ngây thơ thành tên HK cho xứng tầm ảnh hưởng...nhưng rồi mọi chuyện vỡ lở khi ông ta bị

phá sản,nợ nần chồng chất nên phải khai báo rõ ràng với bà vợ để cần giúp đỡ...nhưng vs những gì ông ta gây ra,bà ta cùng HK dọn về bên ngoại,bức ông ta đến bước đường cùng là tự tử.Từ đó trở đi TP cũng rất hận HK.còn HK thì đã quá quen với những kiểu thế này rồi

16 tuổi,là 1 người mẫu ảnh nổi tiếng với thân hình gợi cảm và khuôn mặt ưa nhìn...rất nhiều công tử con nhà quyền quý để mắt tới...trong đó có windy-đó là cái tuổi bông bột,thích thể hiện mình là người trưởng thành...và cô cũng thích anh.nhưng sau đó vì sự nghiệp đang trên đà,cô đã bỏ lại mà ra nước ngoài tiếp tục với mong muốn sẽ đổi đời...giờ đây...giờ đây khi cô muốn quay lại thì đã quá muộn rồi,anh đã không còn thuộc về cô.Nhớ đến cái hôm cô mới bắt chợt muốn làm ng mẫu cho sản phẩm mới của tập đoàn Lăng Minh,điều đó sẽ rất có lợi cho họ chứ không hề có hại,cô muốn nhân cơ hội này gần gũi anh hơn,nhưng..đáp lại thiện ý của cô chỉ là

những ánh nhìn thờ ơ, lạnh lùng, và những câu nói tàn nhẫn như cứa vào tim cô. Dù cô có khơi lại chuyện xưa, nhưng anh chỉ đáp lại 1 cách như có trách nhiệm đối với 1 đối tác, thực sự anh đã không còn yêu cô nữa sao, anh như lời anh nói... “anh chưa bao giờ yêu em, đó chỉ là tình cảm anh em mà thôi, nếu em là em gái, thì chúng ta sẽ lại vui vẻ như trước”

Không... cô không thể can tâm như thế được, anh là người đàn ông đầu tiên bước vào tim cô một cách nhanh chóng, anh là người đã không chỉ vì bên ngoài hình thức cô mà tiếp cận... cô luôn tin như thế... nhưng... “chúng ta chỉ là tình cảm anh em” sao lại làm cô đau đến thế... nước mắt cô rơi... lẽ nào... lẽ nào cô phải từ bỏ anh hay sao, lẽ nào cô về đây là vô ích sao... lẽ nào cô phải từ bỏ anh sao

Nhưng tim cô thì còn yêu anh lắm, cô không biết làm cách nào để có thể khiến nó không nhớ về anh cả... cô phải làm sao đây

....

HK lẻ bước đi trên con hẻm vắng đó, cái bóng cô cũng có lúc vật vờ, cô đơn đến thế sao. ngay đến bọn đường phố mà còn khinh thường cô thế, chẳng trách Minh Long không hề ngó ngang tới cô. nếu... nếu anh ấy biết về sự thật trước kia của cô thì sao... chắc chắn anh ấy sẽ ghê tởm cô mất... không... không... cô không muốn thế... lẽ nào... lẽ nào cho đến giờ phút này... cô đành từ bỏ mục đích của mình sao

17. Chương 17: Vô Hình

11h30 rồi mà windy vẫn chưa về nhà, anh có thể đi đâu được kia chứ, lâu nay chưa bao giờ anh như vật cả mặc dù nó biết trước đây thì chuyện này chắc chắn sẽ không có gì lạ. “Đã có chuyện gì xảy ra với anh hay sao”, trong lòng nó thấp thỏm không yên, ngay cả 1 cú điện thoại anh cũng không gọi, điện thoại thì tắt ngấm. Cảm giác lo lắng, bồn chồn càng nóng rực trong người nó. Nó không biết là chờ đợi một ai đó lại lo lắng, đứng ngồi không yên như thế này. Căn biệt thự sáng trưng lên bởi ánh đèn trắng xanh giăng giăng, nó hết đi từ phòng khách, sang phòng ăn, lên phòng ngủ, rồi lại phòng ngủ xuống phòng khác, ánh mắt luôn luôn hướng ra ngoài kia mong ngóng anh về, nhưng đáp lại sự mong

ngóng đó của nó chỉ là 1 sự yên tĩnh đến... đáng sợ. Trong phòng khác, từng dải li-đô trắng đang bay phất phơ theo chiều của những cơn gió, tuy gió thổi nhẹ thôi nhưng cũng khiến tâm trạng nó thêm buồn.

Lặng lẽ khoác áo vào, Gia Gia bước ra ngoài cửa, nó ngồi phệt xuống nệm sàn gỗ lạnh lẽo, đầu tựa vào tường, mái tóc dài lại một lần nữa được chạm mặt đất. Nội cô đơn giờ đây như đang vây kín lấy xung quanh nó. Trái ngược hoàn toàn với những ánh đèn sáng lảnh bén trong, bên ngoài là một màn đêm tĩnh mịch... và u ám, chỉ lè lên vài ngọn đèn mờ mờ của các khu thương mại, bar. Cái gió lạnh lẽo vô tình dấy lên như thổi vào một mình nó, lạnh... lạnh... 2 tay nó vòng gối ôm tròn lấy, cảm dựa trên gót chân. Bất chợt nó nghĩ “tại sao con người ta khi buồn luôn ngồi ở tư thế của hình hài bào thai... giống như nó lúc này... phải chăng là vì muốn được sự bình yên, che chở... Càng

nghĩ, tâm trạng nó càng rối bời, càng mâu thuẫn và càng lo lắng. Phải chăng giờ này anh đang bên cạnh “ai đó” mà chắc chắn không phải cô, anh có biết đang có 1 người chờ anh không... Nghĩ lung tung rồi nó lại lắc đầu: “Không đâu, anh đã bảo là đi bàn chuyện làm ăn với đối tác thôi mà, mình phải tin tưởng anh chứ, mình không nên suy nghĩ sai cho anh... nhưng, đã có chuyện gì mà đến giờ anh vẫn chưa về...”. Sau 1 hồi quanh quẩn với những lo lắng rối như tơ vò của mình... cuối cùng rồi nó cũng biết được lý do thật sự mà chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng có vẻ như cái sự thật nào cũng mang đến cho người ta cảm giác đau, không thể tin nổi thì phải... Hiện ra trước mắt nó sao mà... phủ phàng quá, có lẽ mắt nó hoa hay sao, còn hơn cả dự định xấu nhất mà nó đã nghĩ đến trong đầu khi này. Từ xa nó nhìn thấy anh, cái dáng người cao cao, thanh thanh đang bước đi chân xiêu đó... và bên cạnh anh là Tống Phương chứ không phải Hồng Khôi

nữa. Họ đi ép vào nhau, ôm nhau bước vào nhà, lướt qua... trong sự ngỡ ngàng và... chết lặng của nó. Nó như là người vô hình trong mắt anh... Là anh không thấy hay cố ý như không thấy nó vậy. Trong khi ánh mắt Tống Phương dừng lại trên gương mặt giờ đây như tượng của nó, bỏ lại cái nhìn đầy khinh khi, thách thức và chế giễu nó-1 người thất bại. Có lẽ tại gió lạnh quá, nên xung quanh sao ảm đạm, cô quạnh và hơn hết là... xa lạ quá

“Không đâu,chắc tại windy say,nên anh không nhận ra mình thôi,anh không thể đi qua mình mà không có phản ứng,như mình là một người vô hình được”

Nghĩ vậy,nó nhanh chóng chạy vào trong,anh cùng Tống Phương đang ngồi ở sofa,Tống Phương rót nước đưa anh uống,nhìn như một người vợ đang chăm sóc chồng mình vậy.Nó bình tĩnh cất giọng nhẹ nhàng,ngữ điệu không có vẻ giận giữ hay trách móc

-Anh uống rượu sao,anh đã ăn gì chưa để em dọn cơm cho anh ăn?

Anh đặt ly nước xuống,ngửa đầu lên xoáy ánh mắt...vô hồn vào nó như dò xét

-C...Cô...là ai?

-...-Im lặng

-A ha ha,chẳng phải đây là cô vợ xinh đẹp,giỏi giang của Minh Long này hay sao...a ha ha

Gật gù vài cái,anh giơ tay chỉ vào mặt nó rồi cánh tay lại rơi xuống,windy cười như điên dại,liệu anh có biết mình đang làm gì,nói gì không khi lượng cồn trong người anh còn đầy ắp.Nhanh chóng,anh lại chỉ tay vào mặt nó,dứt khoát,mạnh bạo,2mắt long sòng sọc gặng lên những tia đỏ hằn rõ

-Cô...sao còn không đi đi,ở đây làm gì hả,đi đi...đi đến với tình nhân của cô đi...các người đi hết đi...hay cô còn muốn ở lại đây xem tôi thê thảm đến mức nào hả...hahaha

-...

Im lặng...thực sự nó không biết anh đang nói gì cả,sao lại có chuyện đi với ở ở đây,sao lại có tình nhân với thê thảm ở đây.Nó không hiểu,thực sự không hiểu anh đang nói gì,có lẽ anh đang say nên mới vậy,mới nói những lời không đầu thế này

Nó lại gần anh,1 tay đỡ anh,mặt quay lại phía Tống Phương nói nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ và dứt khoát

-Cảm ơn cô đã đưa anh ấy về,giờ cô có thể về được rồi,đã quá trễ

Tống Phương tái mặt tức giận vì thái độ của nó,đang định nói gì đó thì windy hất mạnh tay nó ra

PINH....chiếc ly trên bàn bị rơi xuống,vỡ vụn(t/g:bà con cô bác thông cảm,mình chẳng biết tiếng ly vỡ sẽ như thế nào,hijj...tự tưởng tượng nha mọi người),tay nó vô tình bị một mảnh cửa vào...máu chảy,xót lắm,nhưng nó không hề quan tâm đến vết thương,đứng dậy,nó lại đỡ anh,coi như vừa rồi là một chuyện chẳng có gì đáng để tâm đến.Nhưng lần này windy quát to hơn,âm thanh phát ra như tiếng sấm rền vậy...như tiếng nổ của 1 quả bom nguyên tử...ập mạnh,dữ dội,và chắc chắn sẽ để lại dư âm lớn.Anh như không hề biết đến vết thương vừa bị mảnh chai cửa tay nó...

-Cô là gì...là ai...cô có quyền đuổi người con gái tôi đem về hả,cô có tư cách đó hay sao,người phải đi chính là cô...đi đi,cút đi...đến với thằng mà cô yêu đi

Tay windy chỉ ra phía cửa,không thèm nhìn nó rồi lại ngồi xuống...ôm hôn Tống Phương 1 cách điên cuồng,cứ như không hề tồn tại nó ở đó vậy

Nó đứng yên,không một động tĩnh...nói cách khác là nó bất động,khéo mắt long lanh nhưng dường như nó đang gồng mình lên để giọt nước mắt đó k tràn khước mi.“Còn đứng đây làm gì nữa Hoàng Kim Gia...mi còn đứng đây làm gì nữa,chẳng phải người ta đã nói là mi đi đi còn gì,hay còn muốn đứng đây để thấy tình cảm mà người ta đối với mi...đau...ta đau quá”

Gia Gia chạy vượt ra ngoài,trong lòng nó giờ đây không thể dùng một từ ngữ nào để có thể diễn tả hết,“cút đi...cút đi...cút đi...người con gái tôi đem về...đem về...đem về...”.Từng lời nói của anh cứ vang vọng mãi trong đầu nó,đau quá,nặng nề quá...sao từng lời anh thốt ra giờ đây lại như là từng con dao găm đâm thẳng vào tim nó vậy...đau...đau lắm...liệu anh có biết được cảm giác này của nó không.Nó đã làm gì sai để phải như thế này,phải nghe những lời đó từ chính anh.Nó đã cố gắng tha thứ và tin tưởng anh,để rồi nhận lại là những đau đớn thế này sao.Rồi đây giữa anh và nó sẽ đi về đâu đây.

Cái dáng người mỏng manh của nó cứ lê bước trên con đường heo hút vắng bóng người,gió thổi mạnh vào cái thân ảnh đó,tóc dài bay bay,gió ép sát bộ đồ ngủ mỏng manh vào người...liệu,nó có chịu đc với sự vô tình

của gió khi chỉ phong phanh như vậy...Heo hút,trống trải...thấm đượm không khí ẩm đậm xung quanh.Ánh đèn vàng của đèn đường cứ lặng lẽ đổ về sau càng làm xung quanh thêm phần cô đơn,sâu thẳm

Một giọt...hai giọt...ba giọt...những gì chịu đựng lâu ngày giờ không thể chịu hơn được nữa,nước mắt lăn dài trên khóe mi,chảy dài xuống khuôn mặt vô hồn ấy...nó đắng,nó chát quá.Gia Gia đưa tay lên quệt đi...có cả vị tanh,vị mặn của...máu.Và rồi...nó cứ bước đi...

**

Nó vừa chạy ra khỏi cửa,windy lập tức buông Tống Phương ra,điều đó không khiến Tống Phương hụt hẫng và có chút...cảm giận

-Em cũng đi đi...anh cần nghỉ ngơi

-Minh Long à,e..em...

-Anh hơi mệt rồi

Windy cắt ngang lời Tống Phương,không để cô ta nói hết,nói xong anh bước lên lầu,không quay lại nhìn cô ta thêm 1 lần nào nữa.Cô ta cũng có vẻ hơi bất ngờ trước thái độ của Minh Long,nhưng không ngờ anh lại phũ phàng với cô như vậy,cô đủ thông minh để hiểu rằng windy vừa rồi là lợi dụng cô để làm nó đau lòng,nhưng cô vẫn chấp nhận,dù là lợi dụng thôi,nhưng cô tin sẽ có ngày windy thuộc về cô,chỉ riêng một mình cô,còn nếu đã không thuộc về cô,thì đừng hòng ai có được

18. Chương 18: Em...có Thể Tự Do

Windy bước xuống lầu,đôi mắt sâu hơn,thâm hơn,và u tối hơn chỉ sau một đêm.Anh nhìn khắp nhà...đêm qua nó đã không về nhà..."có lẽ đang vui vẻ bên cạnh N.Duy".Haha...anh lại tự cười như mĩa mai chính mình,"người ta đâu thèm quan tâm đến cảm xúc của mày chứ...ngu ngốc,thật là ngu ngốc...haha"

Hôm qua uống khá nhiều rượu,cộng thêm cả đêm không tài nào ngủ được nên khiến đầu anh hơi đau nhức,bước vào phòng bếp,thấy bàn ăn đang nguội lạnh nằm yên...chưa có người đụng tới:"em nấu cho tôi sao...haha...là sự bố thí cho người bị em bỏ rơi sao...tôi không cần"...nghĩ rồi anh đưa tay gạt phăng tất cả xuống đất,chén đĩa vỡ tung,văng khắp nơi..."em tốt với tôi quá,nấu cả một bàn thức ăn đây...tôi k cần...tôi không cần..."..."sao em phải khóc,sao lại phải khóc,đáng lẽ đc tự do em phải vui chứ,hay em khóc khj kết thúc sớm quá,không như dự định của em..haha"...

Windy như bắn loạn,đập phá và nói nhảm 1 mình,sao nơi đâu cũng thấy bóng dáng của nó thế này,anh không biết mình sao lại thế này nữa,lí do gì...lí do gì khiến anh trở nên như thế..."Tôi hận em,nhưng...tôi lại yêu em nhiều hơn,tại sao,tại sao em lại có thể đối xử với tôi như thế,và tại sao đó lại chính là người bạn tốt nhất của tôi..tại sao...tại sao?"

Windy ngồi sụp xuống nền nhà,có lẽ từ khi sinh ra cho đến giờ,đây là lần đầu tiên có 1 người con gái khiến trái tim anh đau đến thế,ở nó có cái gì đó khiến anh thao thức,vui buồn lẫn lộn,khiến tim anh dâng lên ngàn hạnh phúc để rồi lại ném triệu nhói đau.Rốt cuộc...nó muốn gì đây,anh phải làm gì với nó đây

-Cô tỉnh dậy rồi sao,tưởng chết luôn rồi chứ

Nó tỉnh vừa mở mắt ra,nhìn thấy 1 chùm đèn pha lê trên trần nhà lạ hoắc,không gian xung quanh là một màu vàng chanh chói mắt..."mình đang ở đâu đây"...đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu nó,rồi chợt giật mình vì tiếng phát ra ở bên cạnh.Vừa nhìn thấy người đó,nó vô cùng ngạc nhiên và một chút khó hiểu"tại sao mình lại ở đây"

Con người đó mặc 1 chiếc áo ngủ 2 dây xanh trời hơi trễ,mái tóc xõa xuống đang ngồi trước bàn trang điểm

-Có phải cô đang nghĩ tại sao mình lại ở đây phải không?

-...

-haha...hôm qua tôi gặp cô gần chết bên đường,thương tình nên vác cô về đây

Nó yên lặng giây lát,nhìn con người đó với cái nhìn như muốn nói lời cảm ơn

-c...à...m...

-cô định cảm ơn tôi sao...thôi khỏi,chẳng muốn được nhận lời cảm ơn từ cô đâu,...haha...-rồi như nhớ ra điều gì đó,cô ta nói tiếp-tay cô bị thương,tuy không nặng,nhưng không băng bó kịp thời nên bác sĩ bảo phải nghỉ ngơi,cô cứ ở đây đi,khi nào thích thì đi,không phải nghĩ nhiều

Nói rồi cô ta bước vào phòng tắm,thay đồ và đi,không để Gia Gia có thể nói gì được,Nó nhìn cô ta với vẻ cảm ơn nhưng cũng đầy khó hiểu vô cùng,không biết là cô ta đang muốn gì ở nó

Giờ nó mới nhìn bàn tay mình,bàn tay đang được băng bởi lớp băng trắng phau,quấn nhiều vòng...cũng chỉ là to gấp 2 bình thường thôi)...cử động thì hơi nhói lên 1 xíu,hôm qua nó đã không để ý tới.“Hôm qua...hôm qua đã...”Nó tự nhiên nhớ đến chuyện hôm qua,lòng tự nhiên lại quặn thắt lại,nó không biết đây có phải sự thật không,hay chỉ là một giấc mơ thôi.Nếu là sự thật sao phũ phàng quá,sao anh tàn nhẫn quá,còn nếu là mơ,thì sao nó lại đau trong tim thể này,vết thương này là do đâu...”

Hồng khôi đến lớp,nhìn vẻ mặt của cô ta cũng chẳng khác gì ngày thường,với những chuyện hôm qua xảy ra,cô đang chờ một điều gì đó,từ 1 ai đó.Hồng Khôi vẫn bước đến chỗ ngồi của nó,bên cạnh windy,nhìn vẻ mặt phờ phạc của anh cô biết hôm qua đã có chuyện gì đó xảy ra,nếu không tại sao...lại vậy.Những tưởng anh sẽ giống hôm qua,đuổi cô đi chỗ khác thì không,anh cứ ngồi yên mà chẳng thèm quay sang 1 cái,N.Duy cũng chẳng nói gì,không khí sao có gì đó rất lạ.Tổng Phương ngồi bên dưới đang đưa mắt nhìn Hồng Khôi với vẻ tức tối.“con ả thối tha,đem qua thế mà vẫn dám sao”,cô ta nghiêng răng nhìn bằng đôi mắt dao sắc nhọn.“Tôi sẽ cho cô biết,nếu dám đụng đến những gì của tôi một lần nữa,tôi nhất định sẽ không để cho cô yên đâu,hãy cứ đợi đấy”

-chị Phương,hôm nay cô ta không đến,chứng tỏ là đã đúng theo kế hoạch của chúng ta rồi-yến yến vừa kể môi,vừa nói với Tổng Phương(chep,đi hc mà cũng thế,bó s tay>.

-nhưng nhìn anh Long có vẻ phờ phạc quá,con nhỏ đó là cái thá gì mà anh ấy lại phải bận tâm thế chứ,thực sự chưa bao giờ em thấy anh ấy như vậy cả-Vy vy cũng lên tiếng

Chỉ có Tổng Phương là không nói gì,ánh mắt cô ta nhưng đang linh tính chuyện gì đó,rồi chợt lên tiếng

-vẫn chưa xong đâu,con ả Hồng Khôi vẫn lẻo đẻo ngay bên Minh Long,chị không an tâm chút nào,cô ta sẽ phá kế hoạch của chúng ta mất,hơn nữa,cô ta chuyển về đây chắc chắn là vì mình long...-dừng trong giây lát,H.Khôi nói tiếp-được,cô sẽ biết thế nào là dám đụng đến Tổng Phương này

Nói rồi cô ta cầm dt,ấn 1 dãy số dài

-alo,anh Lâm,là em đây

-có vẻ như độ cảnh cáo hôm qua cho cô ta đang còn nhẹ,em muốn hôm nay...đúng,chính xác là hôm nay giải quyết sạch sẽ cho cô ta mất đường đi luôn

Tổng Phương vừa nói,ánh mắt lại lóe lên những ngọn lửa trong đáy,lời nói nghiêng từ kẽ răng,về cảm hận lắm

Người tên Lâm ngập ngừng

-đúng,sau khi làm xong sẽ tung lên các báo lớn,làm cô ta thân bại danh liệt,không thể ngóc đầu dậy được nữa,sau đó,em sẽ cho tất cả những người ngu ngốc hâm mộ cô ta biết rằng...thực ra...mình chỉ đang hâm mộ 1 con đ.ĩ...hahaha

Tổng Phương cười một cách man rợ,1 kế hoạch loại bỏ đối thủ,kẻ thù

Lâm im lặng hồi lâu rồi cũng gật đầu đồng ý,anh thực sự không thể làm khác được...vì...đó là..những gì anh tự hứa với bản thân

Lâm-20tuổi,cha mẹ mất sớm,được ông ngoại Tống Phương nhận về nuôi,có quan hệ với nhiều đảng phái đường phố..có tình cảm đặc biệt dành cho Tống Phương,nên anh nguyện làm người vô hình bên cạnh bảo vệ cô

.....

.....

Tống Phương cùng Yến Yến và Vy Vy vừa bước ra khỏi PVS thì sau cánh cửa 1 người cũng bước ra,cô rửa ta,mắt nhìn vào gương,đôi môi đỏ hồng đang cong lên một độ cong lớn,mái tóc hạt dẻ được tay cô cuốn ra đằng sau,như nhìn chính mình một cách chăm chú

-haha...cô tưởng rằng Hồng Khôi này yếu thế đến mức cô có thể dùng những trò bĩ ỉ như vậy để đánh bại sao...được thôi,là cô muốn,nhưng tôi sẽ cho cô biết,tôi không bao giờ “không biết vị trí mình ở đâu như cô”

Như vừa đưa ra được quyết định quan trọng gì đó,Hồng Khôi với vẻ mặt vui vẻ bước đi

Hồng Khôi bước vào lớp,tất nhiên,ánh mắt như dao kia vẫn không thôi chĩa về phía cô,“cứ vui vẻ hết hôm nay đi”,nhưng cô nào quan tâm,như vừa được giải thoát vật,giờ đây trong lòng cô đang nhẹ bẫng,cô biết tiếp theo mình nên làm gì rồi

**

Windy thì cứ như người không hồn,thể xác ngồi đó nhưng linh hồn đã bay xa tận đâu đâu,anh muốn hét to,phá vỡ những gì nó mang đến cho anh,muốn như nó chưa từng xuất hiện trong c/đời anh và quan trọng nhất là chưa từng bước vào trái tim anh.Anh muốn hỏi người bạn thân của mình tại sao lại có thể làm như thế đối với anh,muốn đâm chém ra nghìn mảnh vì can tội đã cướp đi người con gái của anh...nhưng...anh không làm được...với lại...nó-đã bao giờ “là người con gái của anh đâu”

Cũng trong lúc đó,Nhất Duy cũng không tài nào tập trung được,đã có chuyện gì xảy ra sao,tại sao nó không đến,sao trông windy có vẻ không bình thường...đã xảy ra chuyện gì hay sao,chẳng phải hôm qua nó định làm hòa với windy rồi hay sao...hàng ngàn câu hỏi rối tung trong đầu cậu,lo lắng có gì xảy ra với nó,lo cả cho người bạn của cậu nữa,nhất định..nhất định hôm nay cậu phải hỏi windy cho rõ mới được

..

Vừa tan trường,windy nhanh chóng tiến về gara,đang định phóng xe đi thì N.Duy chặn lại,từ trong xe,windy ngó đầu ra ngoài nói với vẻ tức giận

-cậu làm gì thế,tránh ra đi

-windy,tôi có chuyện muốn nói với cậu

-xin lỗi,tôi đang bận,để khi khác đi

Chưa nghe N.Duy nói hết câu,windy đã vặn khóa,quay đầu và chiếc xe chuyển động,chỉ còn lại N.Duy đứng đó với thêm nhiều câu hỏi mà cậu không hiểu.Nhớ rồi,phải gọi điện thoại cho nó xem có sao không...nhưng khi cậu gọi thì chỉ nghe phản hồi lại là từng đợt nhạc chờ dài rồi là dòng chữ “không nghe máy”

.....

Trọn niềm tin em đã trao anh thật nhiều

Mà giờ đây nhận lấy những nỗi đau vô bờ

Để lại đây mình em bơ vơ trong căn phòng

Gục đầu vào nỗi nhớ

Rồi bao nhiêu buồn vui khi xưa quay trở lại

Làm lòng em tê tái nỗi đau thêm dài
Giờ anh đang ở đâu em cô đơn nơi này
Vẫn mong chờ anh
Từng dòng người đi về trên phố
Biết bao đôi nhân tình dìu nhau dưới mưa
Chỉ một mình em đứng trong lẻ loi
Tìm lại hơi ấm ký ức hôm nào
Cần một vòng tay kề bên em
Siết em trong đêm lạnh cho giấc ngủ say
Chỉ một lần thôi hãy ôm chặt em
Chỉ một lần cuối mãi mãi không còn ... bên nhau
Trọn niềm tin em đã trao anh thật nhiều
Mà giờ đây nhận lấy những nỗi đau vô bờ
Để lại đây mình em bơ vơ trong căn phòng
Gục đầu vào nỗi nhớ
Rồi bao nhiêu buồn vui khi xưa quay trở lại
Làm lòng em tê tái nỗi đau thêm dài
Giờ anh đang ở đâu em bơ vơ nơi này
Vẫn mong chờ anh
Từng dòng người đi về trên phố
Biết bao đôi nhân tình dìu nhau dưới mưa
Chỉ một mình em đứng trong lẻ loi
Tìm lại hơi ấm ký ức hôm nào
Cần một vòng tay kề bên em
Siết em trong đêm lạnh cho giấc ngủ say
Chỉ một lần thôi hãy ôm chặt em
Chỉ một lần cuối mãi mãi không còn ... bên nhau
Rồi bao nhiêu buồn vui khi xưa quay trở lại
Làm lòng em tê tái nỗi đau thêm dài
Giờ anh đang ở đâu em cô đơn nơi này
Vẫn mong chờ anh
Từng dòng người đi về trên phố
Biết bao đôi nhân tình dìu nhau dưới mưa
Chỉ một mình em đứng trong đợi chờ
Tìm bao ký ức hôm nào
Cần một vòng tay anh kề bên em

Siết em trong đêm lạnh cho giấc ngủ say
Chỉ một lần thôi hãy ôm chặt em
Chỉ một lần cuối mãi mãi không còn ... bên nhau

.....

Không được,cậu rất lo cho nó,hôm nay nhất định phải làm cho rõ mới được,cậu không thể nhìn nó chịu đựng 1 cách đau khổ như thế,và windy phải nhận ra sai lầm là của cậu ta

**

King koong...king koong...

-cậu đến đây có việc gì

-tôi có chuyện cần nói với cậu

N.Duy thì tỏ ra bình tĩnh trong khi windy thì như có ý không thêm tiếp cậu

-chúng ta có chuyện gì để nói với nhau hay sao

-có-N.Duy khẳng định chắc chắn,mắt nhìn thẳng vào mặt windy

-thôi được rồi,có gì cậu nói nhanh rồi đi đi,tôi còn có việc sắp phải đi

Windy đành chịu,“cậu đến đây chắc chắn vì việc đó thôi,nhưng hãy đợi xem,tôi không phải thằng ngốc để các người lừa mãi được đâu”

N.Duy ngồi xuống ghế,mắt nhìn xung quanh như đang tìm ai đó

-cậu nhìn gì thế,có gì nói nhanh đi

Windy giờ sao ghét cái nhìn của người bạn mình đến thế

-..hừmm...Gia Gia đi đâu rồi

“xem kìa,chẳng phải cậu là người biết rõ ràng nhất hay sao,lại muốn giở trò gì nữa đây”

-cái đó sao cậu hỏi tôi

Anh vẫn tỏ ra bình tĩnh trả lời

-tôi không hỏi cậu thì hỏi ai,hôm nay không thấy cô ấy đến trường...giữa 2 cậu hình như đang...xảy ra chuyện gì sao

N.Duy hơi dè dặt khi hỏi câu đó

“cậu còn giả bộ hỏi vậy sao,chẳng phải cậu đã biết rõ còn gì,xem ra trước nay tôi đánh giá hơi nhầm cậu rồi thì phải”-windy nghĩ thầm trong lòng

-...

Windy k nói gì,gương mặt tỏ ra bình thản hết mức tưởng tượng

-Gia Gia đa..n...

-nếu cậu đến đây không có việc gì thì...xin lỗi,tôi đang bận,phải đi ngay,không tiện nhé

Vừa dứt lời,windy đứng dậy định bước đi,nhưng N.Duy đã giữ tay anh lại

-cậu làm cái quái gì vậy hả

Windy nhìn cậu với ánh mắt nảy lửa

-chính tôi mới phải hỏi là cậu đang hành động cái quái gì thế mới đúng,giờ cậu đi đâu,tôi còn chưa hỏi xong

-chẳng có gì để hỏi với nói cả,thả tay tôi ra

-tôi không thả

Cậu nói như chắc chắn,Windy lại nhắc lại,gần mạnh từng từ

-thả tay tôi ra...nếu không...cậu đừng trách

-cậu làm gì tôi...

N.duy cũng chắc chắn,ánh mắt như thách thức windy

Pinhhhh

Bỗng nhiên windy vùng nắm tay lên mặt N.Duy,hơi bất ngờ nên cậu lảo đảo xuyết nữa ngã xuống sàn,nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh,tra lại cú đấm đó cho windy

-cậu bị sao vậy hả windy...rốt cuộc đã có chuyện gì giữa cậu và Gia Gia mà khiến cậu ra thế này

windy cũng đấm lại cậu 1 phát,giờ đây như là anh đang đánh tình địch của mình.nắm đấm mạnh và hiểm hóc

-cái này cậu còn hỏi sao,chẳng phải cậu là người rõ nhất hay sao,2 người,2 người sao phải dấu tôi chứ,hay muốn tôi làm trò cười thì 2 người mới hả dạ hả,tôi thật nhầm khi luôn coi cậu là người anh em của mình N.Duy ạ

Như tức giận dâng lên đỉnh đầu,như nước dâng lên không còn chỗ chứa,anh nói tất cả,đánh,lại đánh,nhưng...liệu dù có đánh thắng cậu đi nữa thì...nó cũng đâu có về bên anh được...phải không?

Anh thôi không đánh N.Duy nữa,anh cười lớn lên,nhưng nước mắt lại cứ chực chờ rơi ra-từ khóa mắt của-1 ng đàn ông

-cậu đang nói gì thế hả từ đầu cho đến giờ,N.Duy không hiểu anh nói gì,nhưng 1 điều cậu chắc chắn là”anh đang hiểu lầm gì đó về chuyện cậu và nó

-thôi,cậu không cần phải nói nữa đâu,tôi biết hết rồi...2 người cứ đến với nhau đi,tôi sẽ không ngăn cản đâu-windy nói với vẻ buồn xuôi

-cái quái gì thế hả windy,cậu bị sốt à...ai đến với ai kia

N.Duy nhìn bộ dạng của bạn vừa thương lại vừa buồn cười,nhất định là suy nghĩ của anh đúng rồi..nhưng..đó là gì thì cậu không biết được.Windy thì gần như tức giận trước thái độ của cậu,anh lục trong túi ra nắm ảnh vò nát,dập xuống bàn bảo N.Duy xem đi,N.Duy nhìn tấm hình mà hơi ngừng lại chút giây,sao windy lại có cảnh này,nhưng...lại trong góc độ không đúng rồi,bản thân cậu và nó đâu làm gì có lỗi với windy,nhưng...NHỮNG bức ảnh này...là sao..?

Thấy N.Duy không nói gì,windy tiếp

-tôi thật sự tin thể tin được,người con gái tôi yêu cùng với ng anh em lại làm những chuyện mờ ám sau lưng mình,coi như tôi không có mắt nhìn người...cậu đi đi,về và nói với cô ấy là..từ giờ,cô ấy có thể tự do

19. Chương 19: Hãy Làm Người Anh Yêu Được Hạnh Phúc

Hồng khô 1 mình lặng lẽ bước xuống phố,cô đang suy nghĩ gì đó,gương mặt đôi chút buồn,phảng phất nỗi cô đơn.hôm nay cô mặc thật đơn giản,chỉ là chiếc quần bò ngắn và áo phông trắng,thay cho đôi guốc cao cả tí km là đôi dép lên có gấm những hạt sương nhỏ,mái tóc quăn quăn hạt dẻ được cô búi gọn lên tử tế,nhìn cô lúc này chẳng khác nào một “người bình thường như bao người bình thường khác”.Cô không đi bar,đi quán,hay vào trong buiding nào cả,cô cứ đi dọc dài trên con phố,không xe,không người đi bảo vệ,như là cô đang chờ 1 ai đó

-cô em...cô em đi đâu 1 mình thế

Đang đi thì cô lại gặp toán hôm qua,nhưng hôm nay thì cô không sợ sệt gì cả,vẫn bình tĩnh trả lời

-đi dạo phố thôi

-vậy thì đi chơi cùng bọn anh nào,bọn anh sẽ không để cô em thất vọng đâu

Tên gầy hôm trước lại lên tiếng

Cô vẫn không nói gì,cứ bước đi,bọn chúng hơi bất ngờ trước thái độ của cô,khác xa hôm qua,cô bình tĩnh như lạ thường,cứ như đã có sự chuẩn bị trước cho giờ phút này,và chắc chắn sẽ chẳng có gì xảy ra..."nhưng hôm nay cô em lằm ròi,không chỉ là dùng lời nói như hôm qua nữa đâu"...Đúng,cô đã có sự chuẩn bị trước rồi,thật sự trong lòng cô đang rất lo lắng,nhưng...dù sao đi nữa,cô cũng muốn tự tay trả món nợ ân tình này,chỉ là...chỉ là cô không can tâm nếu như windy biết sự thật xuất nguồn của cô mà thôi

Nãy giờ lằm rằm yên không nói gì(tên cầm đầu) nhìn thấy sự bình tĩnh của cô cũng không có gì ngạc nhiên...vì...cô ta là ng quá là giả tạo,đồng kịch quá giỏi từ xưa đến nay rồi

-Hôm qua tôi đã cảnh cáo cô rồi,không đc đến gần L.M.Long nữa,vậy mà cô vẫn không nghe..vì thế,hậu quả hôm nay tự cô trước lấy,không phải tại tôi

Nói xong,hắn quay sang đàn em,ngoác tay rồi định bỏ đi,nhưng tiếng Hồng Khôi cất lên

-Thừa Lâm,anh kêu ngay Tổng Phương đến đây,không nên chơi cái trò bĩ ỉ như thế này

Đúng như dự đoán của mình,Lâm dừng lại ngay khi nghe nhắc đến 2 chữ"Tổng Phương".làm sao cô ta có thể biết được chứ.Như đã chắc chắn rằng đúng theo cái đã dự tính,cô bình tĩnh nói tiếp

-tôi biết rằng...phương phương rất hận tôi,nhưng...thực sự những năm trước...chuyện đó không phải do tôi cố tình muốn thế..tôi thực sự không còn cách nào khác...tôi thấy rất có lỗi với phương phương...nhưng...anh có thể gọi cô ấy đến đây được không

-...im lặng,tất cả đều im lặng như đang nhìn và chờ chỉ thị từ Thừa Lâm

-tôi biết,tôi biết anh thực sự không muốn làm vậy đâu phải không,nhưng vì Tổng Phương,vì....anh yêu cô ấy nên mới làm tất cả vì cô ấy,nhưng,nếu hôm nay mọi chuyện đc giải quyết,anh sẽ không lo sợ phương phương dính sâu thêm vào 1 tội lỗi nữa,đúng không

Xung quanh là 1 sự yêm lặng,chỉ có tiếng gió thổi lạnh mà thôi,Thừa Lâm vẫn không nói gì,cứ như anh bị điểm trúng huyệt cảm vậy,rồi từ sâu trong hẻm,bóng 1 người con gái đi pot,mặc bò xuất hiện,về mặt cô ta như có vẻ không vui khi mọi chuyện chưa đi đến đâu theo dự kiến,và tức giận,cầm phần tốt độ khi nghe những gì Hồng Khôi vừa nói

-cô cảm đi,cô mà cũng có thể nói ra những lời đó sao,chuyện xưa tôi đã không thể bỏ qua,nhưng chuyện nay tôi càng không thể bỏ qua cho cô,tôi đã cảnh cáo cô rồi,cô mà còn dám 1 lần nữa cướp đi hạnh phúc của Tổng Phương này,thì đừng trách tôi độc ác

Nói rồi Tổng Phương quay qua Thừa Lâm nói như ra lệnh

-anh còn chần chờ gì nữa,theo kế hoạch mà làm chứ...-rồi như thất Thừa Lâm không có động tĩnh gì,Hồng Khôi cười gằn mĩa mả hay là thấy nhan sắc cô ta nên không nở ra tay

Hồng Khôi nhìn Thừa Lâm,ánh mắt không vẻ van xin.nhưng từ đôi mắt đó có gì đó khiến anh...

-Thừa Lâm,anh định mãi ở phía sau bảo vệ người con gái anh yêu đến khi nào,khi mà cô ấy sẽ một ngày nào đó không cần anh nữa,rồi khi cô ấy đến cần,liệu anh có thể bảo vệ cô ấy nữa hay không,anh có can tâm nhìn người con gái mình yêu dính vào những vết nhơ xã hội,chỉ vì cái mình cần hay không,anh dư sức biết rằng...người con gái anh yêu lại đi yêu 1 người mà trái tim anh ta đã có người khác...thì sẽ đau thế nào mà,phải không...

-cô câm miệng ngay

Tổng Phương quát lóng khi Hồng Khôi cứ liên tục nói những lời nhảm nhí,quay phắt cặp mắt...về phía Lâm

-sao còn đứng đó hả,ra lệnh cho bọn chúng xử lí cô ta đi chứ...-rồi lại quay về phía 1 lũ đang đứng như trời trồng không biết nên làm gì kia-bọn mày còn đứng đó à,đồ ăn hại,xử lí nó đi,chê à....

Tổng Phương như quá khích,cô ta cười lớn lên những màn man rợ,trong khi Hồng Khôi thì vẫn bình tĩnh,nhìn vào Tổng Phương mà nói

-Phương phương,tôi thật sự xin lỗi cô chuyện trước đây,thật sự khi đó tôi không muốn,nhưng nếu không nghe theo ông ta thì sẽ can hệ đến cô và bác gái,thực sự tôi không thể làm gì khác được,giờ chỉ muốn nói lời xin lỗi cô mà thôi,mặc dù...

-cô cảm ngay,ai cần lời xin lỗi của cô hả,cô định đổ hết trách nhiệm cho 1 ng k còn sao,tôi ghê tởm ông ya,nhưng càng ghê tởm cô hơn,tôi hối hận,thực sự hối hận khi ngay lúc đó k bấm vào cô thành hàng trăm mạng,cô biết không

không để Hồng khôi nói hết,Tổng Phương cắt ngang lời cô hét lên,nhưng Hồng khôi vẫn bình tĩnh lạ thường

-cho dù cô hận tôi,căm thù tôi cũng đc,nhưng những gì tôi nói là sự thật...tôi...xin lỗi...-nói rồi cô quay sang Thừa Lâm,ánh mắt nhẹ lướt rồi nói với giọng điệu như 1 người bạn-Thừa Lâm,tình cảm thì không thể mãi mãi như thế được,anh sẽ không bao giờ có thể mang đến hạnh phúc cho người khác khi chính bản thân anh không giữ nổi hạnh phúc cho chính mình,đừng để sau này phải hối tiếc...tôi...đi đây...chào mọi người

Nói rồi Hồng khôi quay bước bước đi,Tổng Phương không hiểu tại sao Thừa Lâm lại không làm gì,không nghe theo lời cô,cô ta hét lớn lên,chạy lại đá vào mông đang trở mắt ra nhìn Hồng Khôi đi

-các người,các người bị sao vậy hả,mau bắt cô ta lại cho tao

Thái độ tức giận của Tổng Phương khiến mất tên đó sợ hãi,nhưng vì Tổng Phương là cháu chủ tịch nên chúng cũng nghe theo cô,đang định lại bắt Hồng Khôi thì Thừa Lâm lên tiếng...

-để cho cô ta đi đi

Không phải vì Thừa Lâm thấy thương xót cho Hồng Khôi,mà là anh cảm thấy những gì cô nói là đúng...từ trước đến nay anh chỉ nghĩ đứng sau bảo vệ tổng phương,nghe theo lời cô thể là đem lại hạnh phúc cho cô rồi,nhưng...có lẽ anh đã sai...rồi anh sẽ được gì,có đc nhìn thấy tổng phương hạnh phúc sau khi anh dành mình long lại cho cô,khi mà trái tim anh ta đã có người con gái khác chứ

-anh nói cái quái gì thế hả,anh bị đin à Thừa Lâm,anh bị cô ta bùa mê rồi à,bắt cô ta lại mau cho tôi

Tổng Phương gần mạnh từng từ,nhưng đáp lại cô chỉ là những cái nhìn ái ngại,sợ sệt,bọn chúng sợ cô 1 thì sợ Thừa Lâm 10

-để cô ta đi đi

Thừa Lâm hét lên khiến bọn chúng run rẩy,không dám đụng lại gần Hồng Khôi,2 tay Thừa Lâm thì đang ôm giữ chặt lấy Tổng Phương không cho cô chân tay vung lung tung nữa

-phương phương,em bình tĩnh đi,đừng như vậy nữa

-đồ phản bội,anh là đồ phản bội,uổng công tôi tin tưởng anh,ông tôi tin tưởng anh,thì ra anh chỉ là cái đồ háo sắc,chỉ vì nhìn thấy cô ta như vậy mà k nỡ ra tay...thả tôi ra,,thả ra ngay

Tổng phương đánh vào người anh,trong khi anh cứ ôm chặt lấy cô chịu trận

Hồng Khôi nở 1 nụ cười rồi quay lưng bước đi,đc vài bước cô quay đầu lại nói

-phương phương,chúc em luôn hạnh phúc,vì hạnh phúc luôn hiện hữu quanh em,đừng vì thứ không thuộc về mình mà tự đánh mất bản thân...Minh Long và Gia Gia là thuộc về nhau,dù em có làm gì thì trái tim anh ấy vẫn không thể đến bên em được đâu,bên cạnh em còn có người luôn yêu thương em,đừng bỏ qua cơ hội đó;còn chuyện những bức ảnh em làm cho Gia Gia và Minh Long hiểu lầm,chị đã nói hết cho họ biết rồi,em đừng làm cả 2 bên đau thêm nữa

Nói rồi cô bước đi,không nhìn lại,trong cái tiết trời lạnh lạnh của đêm,nhưng sao,hôm nay đường phố đẹp quá...Lần đầu tiên cô cảm thấy mình nhẹ nhõm đến vậy...như thế có thể bay lên

20. Chương 20: Hóa Giải...hạnh Phúc Ngọt Ngào

Có 1 người con gái lặng lẽ bước đi trên hè phố.Rất nhiều người nhìn theo cái bóng dáng đó bởi vì cô thực sự đẹp...rất đẹp.Mái tóc mượt mà được tô điểm thêm bởi thứ nắng tinh khôi của mặt trời vào buổi sáng

sớm.Đôi mày thanh tú tự nhiên cùng đôi mắt sáng long lanh như biết cười.Đôi môi đỏ hồng căng mọng đang cong lên đầy sự sống

-Cô đi đi,về bên Minh Long đi trước khi quá muộn

Nó đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình thì Hồng Khôi lên tiếng.Đúng,chính xác là Hồng Khôi-người đã mang cô về đây

-...im lặng,nó không hiểu tại sao Hồng Khôi lại nói như thế,nhưng...thực sự...nó cũng đang...nghĩ về anh

-Tôi biết tất cả mọi chuyện xảy ra giữa Minh Long và cô rồi...nhưng tôi cũng biết...tất cả chỉ là hiểu lầm thôi,cô hãy về bên anh ấy đi,Minh Long thực sự rất yếu đuối,anh ấy sẽ rất đau khổ nếu cứ như thế này

-Vì sao cô lại nói với tôi những chuyện này

Nó nhìn Hồng Khôi rồi e dè hỏi

-vì tôi,thế thôi

Nó không hiểu cô ta đang nói gì,1 người như Hồng Khôi liệu nó có thể...tin tưởng...1 chút không.Im lặng hồi lâu,nó lên tiếng

-tại sao lại về cô,và vì sao cô lại biết tất cả là hiểu lầm

Một chút nghi ngờ,một chút cố tìm hiểu,1 chút để có thể nghe Hồng Khôi nói,nó lại hỏi

-...

-...

-@+\$/%?&/#*)\$

-....

-Mọi chuyện là vậy,giờ cô hiểu rồi chứ

Hồng Khôi kể cho nó nghe mọi chuyện,từ đầu đến cuối,kể cả chuyện ngày hôm đó,khi mà 1 chút nghi ngờ anh trong nó xuất hiện

-Thực sự...tôi trở về đây là vì anh ấy...Tôi...yêu Minh Long...rất nhiều...vì...đó là ng con trai đầu tiên xem tôi “như những người con gái bình thường khác”

Nói đến đây,Hồng Khôi im lặng vài giây,ánh mắt cô trùng xuống khó tả...buồn...,còn nó thì không hiểu tại sao cô ta lại nói rằng anh là ng con trai đầu tiên xem cô ta là 1 người con gái bình thường khác????

-Càng yêu anh ấy bao nhiêu,tôi càng ghét cô bấy nhiêu,nhưng những ý định dành lại anh ấy từ cô ngay bước đầu tiên đã không thành rồi...thất bại 1 cách thảm hại,1 cách đau đớn.Trong mắt anh ấy,luôn luôn chỉ như là 1 người bạn,1 người em gái mà thôi,không bao giờ có thể xem là 1 người con gái được.Tôi đã định tiếp cận,gần gũi anh ấy từ việc sẽ là người mẫu ảnh quảng cáo cho tập đoàn,vì thực sự cái này chỉ có lợi,lợi hoàn toàn chứ không hề có hại.Nhưng đáp lại thiện ý đó của tôi,anh ấy thẳng thừng nói như thế...nói rằng chúng tôi là anh em,là bạn tốt,trong tim anh ấy chỉ có mình cô...đúng chính xác là 1 mình cô-Hoàng Kim Gia à.Cả ngày hôm đó,tôi đã cố níu kéo để anh ấy gần bên tôi thêm 1 chút,1 chút

nhưng tất cả chỉ làm tôi thêm buồn,thêm thất vọng...Và chính cái lúc nhìn thấy anh ấy say,gọi tên cô trong đau đớn,mà tim tôi như quặn thắt lại,anh ấy yêu cô đến mức trong khi say vẫn có hình bóng cô “Gia Gia,sao em nữ đối xử với anh như vậy”...ấy mà bên cạnh là tôi và Tống Phương.Chính lúc ấy tôi thực sự biết rằng,tôi không bao giờ còn cơ hội nữa...à quên,là tất cả những người con gái khác...ngoại trừ cô...Gia Gia ạ

Nói đến đây,khóe mắt Hồng Khôi đỏ lên,long lanh nước,nhưng dường như cô ta đang cố gồng mình lên để nó không rớt ra trên khóe mi,tự nhiên nó...lại thấy thương Hồng Khôi,1 cảm xúc khó nói,không phải thương hại...chắc chắn thế

-đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như thế,nó sẽ làm tôi không bỏ đc mắt...

Cô-thì có cái gì hơn tôi kia chứ,mà tại sao anh ấy lại yêu cô say đắm...hahaha

Nó im lặng nghe Hồng Khôi nói,lần đầu tiên nó ngồi yên không nói gì như thế.Hồng Khôi cũng không phải người đáng ghét mà,cô ta cũng đáng được yêu...và yêu...chỉ là....

....

-Cô về đây vì windy,vậy bây giờ cô sẽ thế nào

-haha,cô khỏi lo...đà ông trên đời này không thiếu,Hồng Khôi này muốn thì vợ cả nắm..nhưng...giờ chưa tính đến chuyện đó,từ giờ tôi sẽ sống cho tôi,và...vì tôi...Bên kia họ đang kêu tôi sang kí 1 hợp đồng béo bở 4 năm...tôi sẽ qua đó vì...tương lai sau này của tôi-Hồng Khôi mỹ nhân...hà hà...còn cô,về bên anh ấy đi,và nhớ...hãy sống thật hạnh phúc nhé...

Nhớ lại những gì Hồng Khôi nói,trong lòng nó bỗng vui vẻ,nhẹ nhõm hơn bao giờ hết,mọi nghi ngờ,đau khổ với windy rất cuộc cũng chỉ là hiểu lầm,hiểu lầm thôi.Nghĩ thế,bước chân nó như nhanh hơn,hơn bao giờ hết,gì đây nó thêm yêu anh,yêu cuộc sống này.Hôm nay sao trời đẹp thế nhỉ,gió nhẹ nhàng mơn trớn trên khuôn mặt trắng hồng của nó...nhẹ nhàng,nhẹ nhàng thôi...1 cơn gió làm tung bay chiếc váy trắng...Và nó-như 1 thiên sứ bình minh đang tung tăng dạo chơi

...

KÍTTTTTT

Tiếng dừng xe chói tai,1 chiếc xe đua đỏ như máu dừng bên lề đường,ngay bên cạnh nó...Và...Tổng Phương bước ra,mặt cô ta đầy căm phẫn,tức tối,ánh mắt như ngàn dao găm sắc nhọn phi thẳng vào người nó.Nó chưa hết ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của cô ta ở đây thì cô ta đã kề con dao lên cổ nó

-con ả tiện nhân,đi theo tao mau nếu mày không muốn chết

Nói rồi Hồng Khôi kéo nó đi,khi đang định lên xe thì bỗng 1 tiếng ai đó...rất quen,rất quen vang lên...về đây lo lắng,vui mừng và 1 chút...bất ngờ khi...còn 1 người nữa ở đây

-Gia Gia...e...em...

Khi chưa nói hết câu,ánh sáng từ mặt trời chĩa vào con dao Tổng Phương đang cầm chiếu sáng vào mắt anh khiến anh bàng hoàng,có phần sợ hãi.Con dao đang kề bên cổ nó,có thể làm nó bị thương bất kì lúc nào.Sau khi nghe N.Duy kể mọi chuyện,anh đã lao như phay ra ngoài tìm nó,anh lang thang khắp nơi trong đêm tối,lo lắng,sợ hãi khi cảm nhận được cái màn đêm u ám thế này...vậy mà...vậy mà đêm qua nó đã phải 1 mình lang thang trong đêm,để rồi khi bây giờ gặp được nó,niềm vui chưa dứt thì lo lắng tràn đầy

-tổng phương...cô...cô đang làm gì vậy

-windy...-Nó chỉ thốt ra đc tên anh,ánh mắt nhìn anh đầy vui mừng mà quên đi con dao đang kề bên cổ mình

-Im miệng cho tao

Vừa nói tổng phương vừa tát 1 phát thật mạnh vào má trái nó,nó chỉ “á” lên 1 tiếng như phản xạ tự nhiên,5 ngón tay của tổng phương hằn đỏ trên gương mặt trắng hồng của nó.Cô ta như 1 con thú đói lâu ngày đang lên cơn tìm kiếm,lùng sục thức ăn.Cô ta quá cay cú khi kế hoạch chiếm giữ windy bị thất bại,cô ta điên cuồng tìm nó,để rồi cuối cùng là thế này đây

-dừng tay lại,tổng phương,sao cô có thể làm thế

Windy đầy giận giữ khi nhìn thấy nó bị đối xử như vậy mà anh lại k thể làm gì

-hahaha...tại sao tôi k thể chứ,nếu có thể,con dao này còn có thể cứa đứt ngang cái cổ cao này kia...hahaha

Vừa nói,cô ta vừa thắt chặt vòng dao lại

-cô bị đin à,sao cô lại phải làm vậy chứ

Win dy không tránh khỏi bức xúc

-hahaha....tại sao ư?...chẳng phải là tại anh,chẳng lẽ anh k biết hay sao...vì ai...vì ai mà tôi thành ra thế này
Nó không nói gì...chính xác hơn là không thể nói,chỉ hướng ánh mắt nhìn về windy,còn windy thì lo lắng nhìn nó,rồi quay qua tổng phương,nói những lời nhằm giúp cô ta trấn tĩnh,nhưng...tất cả đều vô ích...cô ta đìn...đìn thật rồi sao

Từ trước đến nay,t/s của tổng phương anh không phải không biết,nhưng với anh,cô ta chỉ là bạn chứ không bao giờ có thể tiến xa hơn,nhưng anh không thể cự tuyệt cô thẳng thừng,chỉ có thể tỏ vẻ tạo khoảng cách nhằm giúp cô hiểu...nhưng đến hôm nay,có lẽ chủ ý của anh không đc tổng phương hiểu,và chuyện hôm nay thế này là cô ta đã đi quá xa...quá xa rồi.tại sao cô ta làm thế chứ...chỉ vì anh sao????Chỉ vì muốn bên cạnh anh mà cô ta bấp chấp tất cả hay sao.Giá như...giá như ngay từ đầu,anh không nên tiếp xúc với cô,giá như ngay từ đầu,anh cự tuyệt tình cảm của cô quyết liệt có phải hơn không...anh giận khi để xảy ra chuyện thế này với nó...Giờ anh phải làm sao đây,khi con dao vô tình kia cứ bên nó...nguy hiểm có thể đến với nó bất cứ lúc nào.Nếu nó có mệnh hệ gì...àkhông,nếu chỉ là 1 vết thương nhỏ thôi...anh làm sao có thể tha thứ ỉn đây.Cũng chỉ tại anh,tại anh nên mới thế này.Ngay từ đầu nếu nói rõ ràng tất cả với nó thì đâu có như thế này,đâu có những hiểu lầm,để rồi nó 1 mình bên ngoài trong đêm,...để rồi giờ đây nó đang gặp nguy hiểm.nó đẩy-người anh yêu hơn bất kì ai đấy-đang đứng trước mắt anh-đang gặp nguy hiểm...nhưng...anh không thể làm gì được...bất lực....anh phải làm sao đây...phải làm sao để tổng phương tha cho nó..nếu cần mạng

sống này,anh sẵn sàng trao đổi để nó được an toàn

-tổng phương...tôi xin lỗi...nhưng tình cảm thì không thể gượng ép...cô biết mà...nếu cô làm gì Gia Gia...tôi sẽ càng thêm xa cô thôi,trong tim tôi giờ chỉ có hình bóng duy nhất là cô ấy...tôi xin lỗi...tôi sẽ thay vị triy hiện giờ của cô ấy,cô hãy để cô ấy đi,có được không?

-windy,anh đang nói gì vậy,em k sao,k sao thật mà

Nó nghe windy nói mà lòn đau lắm,ánh mắt nhìn anh k nói nên lời.Nhưng dù anh có nói thế nào đi chẳng nữa,tổng phương vẫn không chịu tha cho nó,mặt cô ta sa sầm tối đen lại...cô ta...muốn gì(t/g:haizzhhh...còn muốn gì nữa...)

-Gia Gia,anh xin lỗi,tất cả là tại anh.em yên tâm,anh sẽ làm tất cả để em được an toàn

....

2 người cứ nói qua,nói lại,coi như nguy hiểm trc mắt chỉ là vô hình và tổng phương không hề tồn tại ở đó

-2 người im ngay,nói đủ chưa hả...các người có biết vì các người mà tổng phương này đau đến thế nào không hả-cô ta gào lên,ánh mắt đỏ ngầu như cá mắt đỏ,nói đoạn quay qua windy-Minh Long,anh có biết không,ngay từ giây phút đầu tiên gặp anh thì em như đã bị chinh phục,nếu...nếu không có cô ta,chắc chắn rằng anh đã thuộc về em...nhưng tại sao...tại sao cô ta lại xuất hiện kia chứ...cô ta...tất cả là tại cô cô...cô ta phải biến mất hoàn toàn thì anh mới có thể quay về với em được

Tổng Phương mắt sáng sắc nhọn nói,nhìn vào windy rồi lại nhìn vào con dao và nó

-không...không phảo vì cô ấy,dù cô ấy có không xuất hiện thì tôi và cô cũng không thể được Tổng Phương ạ...bởi vì...

-vì sao...vì sao k thể yêu em...anh nói dối...anh đang nói dối đúng không...tất cả chỉ vì nó...nếu nó không xuất hiện thì...

Tổng Phương bức xúc nói,windy cắt ngang lời cô ta

-không...tôi không nói dối...tôi và cô khác nhau hoàn toàn,không bao giờ đến đc cùng 1 điểm chung...cô hiểu không

-anh im đi...em không muốn nghe...em không muốn nghe

Tổng Phương hoảng loạn lắc đầu,2 tay bịt chặt tai lại vì không muốn nghe những lời windy nói...chỉ cần có thể,windy nhanh chóng chạy lại kéo Gia Gia ra nhưng lúc đó...tay Tổng Phương vội cửa ngang 1 vết dài...máu...máu chảy ra...đổ thắm hết vào áo...màu đỏ nằm nổi bật lên 1 màu trác tình...keng...tiếng con dao rớt xuống

-windy...anh...anh không sao chứ

Tay nó đang được anh đỡ,máu trên cánh tay anh từ từ rớt từng giọt,từng giọt xuống,thấm vào áo nó,nó hoảng sợ,mắt long lanh ngấn nước...

-anh đừng làm em sợ...đừng làm em sợ mà

Nó như nói trong từng tiếng nấc...hoảng loạn...nó sợ máu...rất sợ,chỉ vì cứu nó mà anh mới bị như thế này.Còn Tống Phương,cô ta không biết chuyện gì đang diễn ra nữa...thật sự...thật sự cô ta không hề muốn làm thế...nhưng tại sao...tại sao khi đó tay cô lại vung ra...cô ta đứng không vững nữa...con dao cầm trên tay giờ đang dính máu...rớt xuống

-minh long...minh long...em...em xin lỗi...em...em không cố ý...

Cô ta lấp bắp,nhìn windy đầy tội lỗi,cơ thể run lên bần bật

Anh nhìn nó,1 tay đang ôm lấy vết thương,tay còn lại vút nhẹ vài lọn tóc mai,lau đi những giọt nước mắt đang chực chờ rớt xuống kia,rồi lại quay sang tống phương,nhìn ánh mắt thăm biết ơn cô biết bao

-Anh không sao...tôi không sao...vết thương nhẹ thôi,2 người đừng khóc...đừng lo gì cả...sẽ khỏi mau thôi...cảm ơn em...Gia Gia...vì em đã không sao...cảm ơn cô...Tống Phương...vì cô đã không làm gì cô ấy

Nó nhìn anh k nói gì...lo lắng đã nghị trị khắp ng nó rồi

-em...em xin lỗi...anh phải mau đến bác sĩ...đúng rồi...bác sĩ...mau....cô gọi điện mau cho bệnh viện bảo họ chuẩn bị trước...chúng ta đi mau...

Tống Phương lấp bắp...rồi giục nó gọi điện cho bệnh viện trung tâm

Trên chiếc xe đỏ như máu đó,giờ đây đang chở nó,tống phương,và windy mang vết thương đến bệnh viện.tuy vết thương ở tay k sâu,chỉ bình thường,nhưng anh phải băng bó,nên việc cử động và sinh hoạt có phần hơi khó khăn.tất cả đều phải nhờ người giúp

Tống phương vừa từ phòng trưởng khoa trở về phóng windy thì bắt gặp căn Gia Gia đang xúc cháo cho anh ăn...và hơn hết,ánh mắt họ trao nhau đầy thâm tình và hạnh phúc...cô biết rằng...đã đến lúc...cô...nên chấp nhận...sự thật....

Tống Phương thực sự yêu windy,nhưng cái cách mà cô dành tình cảm cho anh lại không giống như những người khác.cô nghĩ rằng yêu là phải được ở bên cạnh săn sóc cho anh...vì thế nên...cô mới làm những chuyện ngoài sức tở của chính bản thân mình như vậy.cô đâu biết rằng lúc anh kéo Gia Gia ra và đỡ lấy vết dao đó thì cô đã hoàn toàn bị khuất phục trước 2 người họ,trái tim cô như tan vỡ ngàn mảnh...và chính lúc đó sự ân hận trong cô xuất hiện...từ bỏ...cô phải từ bỏ anh thôi...để cho anh-người cô yêu đc hạnh phúc.vì chỉ có 1 người có thể làm đc thôi,mà người đó “lại không phải là cô”...cô sẽ không bao giờ có được cái may mắn đó

Lặng lẽ bước ra khỏi bệnh viện,thoát khỏi cái không khí âm u,lạnh lẽo của máy lạnh,khỏi cái mùi khó chịu của thu

ốc khử trùng...ánh nắng bên ngoài mới thoải mái,ấm áp làm sao...Và...phía xa xa kia...một chàng trai đang tựa lưng vào chiếc xe...hướng ánh mắt nhìn về phía cô và...mỉm cười

-Thưa Lâm...-Tống Phương ngạc nhiên cất tiếng gọi...nhưng cô vẫn nở 1 nụ cười

...Ting ting...-tiếng tn vang lên

Windy đọc xong tin nhắn thì mỉm cười,anh nhanh tay rep lại

Tin nhắn vừa được gửi đi thì ở nơi nào đó,khóe môi ai đó cong lên nhẹ nhàng.Còn ở đây,ngay trong căn phòng bệnh nhân này thì

-là tin nhắn của ai vậy,nhìn anh vui vẻ quá nhỉ,tay đã thế mà còn nhắn lại được...vậy anh tự ăn đi

Nó giỗi khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ “đến là khó chịu” của anh(t/g:bó-sờ-tay=.=)

-ơ...anh...-windy thoáng bối rối,nhưng nhiên cái điệu bộ nó dễ thương không chịu được...nó...đang ghen.Anh nghiêng đầu,nheo nheo mắt nhìn nó mà hỏi-em...em đang ghen à

Nghe vậy,nó giãy nảy lên,nhưng nó đâu biết rằng mặt nó giờ nhìn đang đỏ như quả cà chua chín,thế nhưng lại vẫn cố cãi

-ai mà thèm ghen...anh có thể nào...em cũng mặc

-thật không?-windy cố vờ vẹo nó

-thật

-thật chứ

-thật-nó hét

-không ghen à

-không

-thể tha thứ cho anh

-không...th..tha....-nó chưa nói hết câu thì dừng lại

-em không tha thứ cho anh thật à...hìc...anh biết lỗi rồi mà vợ yêu...nhé...tha thứ cho anh lần này nhé

Windy làm mặt trẻ con...2 mắt chớp chớp nhìn nó,tay cứ đung đưa tay nó...Gia Gia hất mạnh tay anh ra đứng dậy nói

-khô...không...

Nhưng lời nói chưa hết thì cô chợt nghe 1 tiếng“á” ở phía sau...hình như...từ anh...anh...anh đang bị thương ở tay mà...nó lại hất mạnh tay anh ra...nó lo lắng khi nhìn thấy mặt anh nhăn nhó,tay đang ôm cánh tay về đau lắm...không biết anh có sao không...nó tự trách mình

-em xin lỗi...anh...anh không sao chứ

Vừa nói nói vừa xoa xoa cánh tay anh,mắt hết nhìn anh rồi lại nhìn cánh tay bị thương..lo lắng và ngờ nghệch hết mức(Bị lừa rồi...hahaha)

-anh đau...đau lắm...sao mà em...

Chưa nói hết câu thì nó đã cắt lời anh,tưởng anh đau thật nên nó cứ như gà mắc tóc...chân tay luống cuống...không thể nói gì được...bất chợt nó...hôn nhẹ lên làn môi đang bu loa kia...nhanh thôi...nhưng cũng khiến windy lạng người

-em xin lỗi...em xin lỗi...tha tha thứ cho anh...tha thứ mà...anh đừng bị sao hết nhé

Nhìn vào mắt anh,nó rồi rít

Như định thần lại,anh nhanh chóng tìm đến bờ môi vừa chạy trốn kia...anh không thể để cho cái thứ ngọt ngào kia đến và đi nhanh chóng như thế được...Anh hưng hăng hôn lên bờ môi mềm của nó...cái cảm giác mà đã làm anh say mê...đầu lưỡi anh luồn lách...tách 2 kẻ rằng nó ra...và bắt đầu cuộc xâm chiếm bờ cõi...khai phá vùng đất chiếm đóng(>.<...amen...con vô=“”>

Cứ thế...liên tiếp những nụ hôn ngọt ngào và mãnh liệt được 2 người họ trao đến nhau...và nhận lại sự đáp trả cũng...ngọt ngào và mãnh liệt như thế

Bên ngoài...gió cứ bay...nắng cứ chiếu sáng...chim cứ kêu...hoa cứ thi nhau mà đua nở...dòng người cứ đi xuôi ngược...Mặc kệ...vì họ biết rằng...từ giờ phút này,sẽ chẳng có gì làm họ có thể xa nhau

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-muoi-bay-tuoi>